

**Správa: Pierre Lescure,
„Akt II o kultúrnej výnimke
v digitálnom veku“**

Pondelok 13. mája 2013

Kontaktné údaje tlačového odd.
**Département de l'information et de la
communication**
(Informačný a komunikačný odbor)
Tlačového odd.:
Tel. +33 140158011 ,
E-mail: service-presse@culture.gouv.fr

www.culturecommunication.gouv.fr

[www.facebook.com/
ministere.culture.communication](http://www.facebook.com/ministere.culture.communication)

<https://twitter.com/MinistereCC>
www.culture-acte2.fr

Obsah

TLAČOVÁ SPRÁVA.....	3
ZHRNUTIE.....	5
PREHL'AD NÁVRHOV MISIE.....	40
POVEROVACÍ LIST	47
METODIKA.....	49
ZOZNAM VYPOČUTÝCH OSÔB	52

Tlačová správa

Pierre Lescure predložil správu „Akt II o kultúrnej výnimke“

Pierre Lescure dnes predložil prezidentovi republiky a ministerke kultúry a komunikácie Aurélii Filippettiovej správu misie „Akt II o kultúrnej výnimke“.

Misia načrtla veľmi komplexnú panorámu kultúrneho priemyslu v digitálnom veku a dôkladne sa zamyslela nad jeho hlavnými výzvami. Na základe toho prispôsobila klasické nástroje kultúrnej politiky, ktoré sú založené na mechanizmoch solidarity medzi tvorbou na začiatku reťazca a spôsobmi jej šírenia na konci reťazca. Misia navrhuje cesty vývoja týchto nástrojov: nazývaných nástroje „kultúrnej výnimky“ a predkladá 80 návrhov zameraných na tieto tri oblasti: legálna ponuka online a prístup verejnosti k tejto ponuke; odmeňovanie tvorcov a financovanie tvorby; ochrana a prispôsobenie autorského práva digitálnemu veku (vrátane boja proti pirátstvu).

Opatrenia na zlepšenie legálnej ponuky sa zameriavajú na rozšírenie tejto ponuky, jej racionalizovanie, cenu a ergonómiu. V správe sa predovšetkým uvádza, že treba zvážiť usporiadanie časovej postupnosti médií, spôsoby financovania digitalizácie, produkcie a distribúcie diel. Správa obsahuje odporúčanie nástrojov na uľahčenie prístupu používateľov internetu k obsahom. V správe sa poukazuje na to, že digitálna konvergencia si vyžaduje opätovne sa zamyslieť nad reguláciou kultúrnych obsahov a preto navrhuje rozšíriť právomoci CSA (ekvivalent Rady pre vysielanie a retransmisii) .

Pokiaľ ide o financovanie tvorby, misia konštatuje, že nástup digitálneho veku so sebou priniesol veľmi výraznú zmenu resp. presun ekonomickej hodnoty obsahov smerom k poskytovateľom služieb v oblasti šírenia obsahov (poskytovatelia prístupu na internet, zariadení pripojiteľných na internet, poskytovatelia služieb vyhľadávačov). V správe sa vyzdvihuje potreba dohľadu nad rozdeľovaním ziskov v digitálnom svete tak, aby tvorcovia skutočne mohli zbierať plody svojej práce. Misia odporúča zapojiť do financovania tvorby výrobcov hybridných zariadení, čím by sa umožnil presun ekonomickej hodnoty späť smerom k tvorcom a poskytl by sa nové perspektívy kultúrnemu priemyslu (hudobný, fotografický priemysel...), ktorý je síce ohrozený, ale v našom hospodárstve plní dôležitú úlohu. Treba nájsť taký nástroj kultúrnej politiky, ktorý bude výkonný a zároveň prispôsobený digitálnemu svetu tak, ako je to v prípade nástroja pre analógový svet.

Pokiaľ ide o boj proti internetovému resp. autorskému pirátstvu, misia odporúča preorientovať sa na boj proti webovým stránkam s falšovaným obsahom, okrem iného s využitím spolupráce s odbornými sprostredkovateľmi (prevádzkovatelia reklamy, prevádzkovatelia platobných systémov atď.). Odporúča kompletne zreorganizovať systém tzv. stupňovanej odozvy (oficiálne upozornenia na porušenie zákona) a zrušiť sankciu odpojenia od internetu, zreorganizovať sankčný režim a rozvíjať pedagogické aspekty. Misia navrhuje zrušiť HADOPI a vytvoriť nový mechanizmus, ktorý bude spravovať existujúci správny orgán.

Do budúcnosti bude potrebné tieto návrhy analyzovať a prediskutovať. Ministerstvo kultúry a komunikácie si vypočuje návrhy hlavných zainteresovaných subjektov, ktoré budú mať záujem podeliť sa o svoje názory. Dohodlo sa už niekoľko stretnutí: prvá prezentácia určená odbornej verejnosti od 13. mája, audiovizuálna konferencia 5. júna tohto roka, pracovné stretnutie so zástupcami hudobného odvetvia 6. júna. Urýchlene sa naplánujú aj ďalšie termíny stretnutí v rámci jednotlivých odvetví (odvetvie fotografie, videohier...) alebo naprieč odvetviami (vytvorenie skupín pre konzultácie na tému boja proti komerčnému pirátstvu atď.). Cieľom je prijať po dohode so všetkými zainteresovanými ministerstvami, ktoré sú už zastúpené v Riadiacom výbore misie, prvý balík opatrení od júna tohto roka.

Aurélia Filippettiová blahoželá Pierrovi Lescuremu a jeho tímu k vykonaniu významnej práce. Vďaka rozsiahlym konzultáciám, ktoré sa uskutočnili najmä pri cestách po regióne a ktorých sa zúčastnili všetci odborníci, bolo možné vypracovať návrhy, ktoré sú výsledkom bohatej diskusie, v rámci ktorej sa skúmali a objasňovali všetky aspekty kultúrnej výnimky – pojmu, ktorý je naďalej neodmysliteľnou súčasťou kultúrnej politiky vo Francúzsku. Ministerka kultúry a komunikácie vyjadruje misii svoje poďakovanie.

Pondelok 13. mája 2013

Kontaktné údaje tlačového odd.

**Département de l'information et
de la communication**
(Informačný a komunikačný odbor)
Tlačové oddelenie
Tel. +33 140158011
service-presse@culture.gouv.fr

www.culturecommunication.gouv.fr
[www.facebook.com/
ministere.culture.communication](http://www.facebook.com/ministere.culture.communication)
<https://twitter.com/MinistereCC>

www.culturecommunication.gouv.fr

Zhrnutie

Koncept kultúrnej výnimky, ktorý Francúzsko presadzuje na medzinárodnej scéne už od 80. rokov minulého storočia, je založený na myšlienke, že so zreteľom na výzvy viažuce sa na tvorbu a šírenie diel by kultúra nemala úplne podliehať pravidlám všeobecného práva a trhového hospodárstva. Cieľom kultúrnej výnimky je dosiahnuť uznanie a ochranu etického, politického a sociálneho rozmeru kultúry, ktorý z nej robí jeden zo základov ľudskej dôstojnosti, bez toho, aby popierala jej ekonomický rozmer.

Výsledkom tohto konceptu je ucelený súbor mechanizmov na podporu tvorby, produkcie, distribúcie a šírenia kultúrnych diel: regulačné mechanizmy, nástroje financovania, daňové mechanizmy... Niektoré z týchto mechanizmov sú vlastné sektoru kultúry (jednotná cena knihy, časová postupnosť médií, povinnosť investovať do tvorby a povinnosť vysielat' diela, účet na podporu filmovej a audiovizuálnej produkcie, kvóty pre vysielanie francúzskych piesní), iné majú všeobecnejší dosah (poplatok za súkromné rozmnožovanie, znížená sadzba DPH). Tieto mechanizmy sa síce vyznačujú osobitnými vlastnosťami, ale sú založené na spoločných zásadách, ako sú presadzovanie rozmanitosti tvorby, podpora francúzskej a frankofónnej tvorby, prístup verejnosti ku kvalitnej a rozmanitej kultúrnej ponuke, účasť subjektov, ktorým plynie zisk z používania a šírenia diel, na financovaní tvorby.

Rozvoj informačných a komunikačných technológií vyvíja tlak na mnohé z týchto mechanizmov a zavše ich aj ohrozuje. Zmedzinárodnenie obchodovania cez internet umožňuje vstup zahraničných subjektov, na ktoré sa nevzťahuje vnútroštátny systém regulácie a financovania, na francúzsky trh. Vývoj technológií a spôsobov používania oslabuje zdroje príjmov tvorcov a odvetví kultúrneho priemyslu: legálna ponuka online, ktorá je stále nedostatočná a príliš málo výnosná, musí čeliť konkurencii bezplatnej a takmer neobmedzenej nelegálnej ponuky; rastúci význam cloudových technológií na úkor ukladania dát na fyzické nosiče vedie k znižovaniu ziskov z poplatkov za rozmnožovanie na súkromné použitie.

Rozvoj digitálnych technológií a služieb je však predovšetkým úžasnou príležitosťou tak pre tvorcov, ktorí môžu tvoriť, produkovať a šíriť svoje diela ľahšie než v minulosti, ako aj pre verejnosť, ktorá má takto prístup k čoraz bohatšej a viac diverzifikovanej ponuke, ktorá je zároveň dostupnejšia než kultúrne produkty na fyzických nosičoch. Na základe toho je hlavným cieľom Aktu II o kultúrnej výnimke úspešne využiť dané príležitosti a súčasne zachovať základné zásady. Predpokladom skĺbenia týchto dvoch cieľov je dôsledné prispôbenie mechanizmov vytvorených pre starý svet, čiže mechanizmu fyzickej distribúcie a mechanizmu analógového šírenia.

V tejto súvislosti je potrebné vytýčiť piliere voluntaristickej a ambicióznejšej kultúrnej politiky rešpektujúcej práva verejnosti a súčasne aj práva tvorcov, ktorých dlhodobé záujmy sú na rozdiel od zavše mylného zdania a karikatúrnych predstáv navzájom úzko späté a vo veľkej miere konvergentné. Okrem toho je bezpodmienečne nutné prekonať neprirodzený rozpor medzi odvetviami kultúrneho priemyslu a odvetviami digitálneho priemyslu, s ktorými misia uskutočnila rokovania, ktoré viedli k objasneniu mnohých otázok: tí, ktorí tvoria a produkujú „obsahy“ a tí ktorí zabezpečujú ich šírenie a distribúciu, by sa nemali považovať za protivníkov, ale za partnerov. Po prvé možnosti, ktoré poskytujú digitálne technológie, by sa mali používať na podporu prístupu verejnosti k dielam na základe rozšírenia ponuky kultúrneho obsahu online tak z kvantitatívneho, ako aj kvalitatívneho hľadiska (A). Po druhé digitálne používanie kultúrnych diel, ktoré je predurčené na to, aby zastávalo čoraz významnejšie miesto v ekonomike kultúry, by malo umožniť náležité odmeňovanie tvorcov a primeranú úroveň financovania tvorby, ktorá je nevyhnutná pre jej posilnenie (B). V mieste, kde sa tieto dva ciele stretávajú, by právo duševného vlastníctva ako právne vyjadrenie kompromisu uzavretého medzi tvorcami a ich publikom malo reagovať na problémy digitálneho veku prostredníctvom svojich pravidiel a v rámci svojho presadzovania (onlinový prístup verejnosti k dielam a kultúrnemu obsahu).

A. ONLINOVÝ PRÍSTUP VEREJNOSTI K DIELAM A KULTÚRNEJ PONUKE

Rozmach digitálnych technológií prináša z hľadiska prístupu verejnosti ku kultúrnym dielam celkom nové možnosti. Digitalizácia predmetov kultúrnej hodnoty odstraňuje priestorové a logistické obmedzenia typické pre fyzickú distribúciu a každému používateľovi internetu umožňuje stály prístup k takmer neobmedzenej zásobe diel vrátane diel, ktorú sú súčasťou kultúrneho dedičstva a vo fyzickom svete už nie sú dostupné. Rozvoj sociálnych sietí a algoritmov personalizovaných odporúčaní uľahčuje výmenu informácií o nových dielach, nových umelcoch či novej estetike alebo ich objavovanie. Delinearizácia (možnosť spotreby v prirodzenom slede) a pokrok dosiahnutý v oblasti používania mobilných zariadení vytvára množstvo príležitostí na tzv. spotrebu kultúrnych obsahov. Skutočnosť, že internet nie je obmedzovaný vnútroštátnymi hranicami, umožňuje šíriť francúzsku a frankofónnu kultúru po celom svete.

Spočiatku však kultúrny priemysel neraz považoval digitálne technológie za destabilizačný faktor, ktorého rušivý účinok treba obmedzovať a v určitých prípadoch dokonca pribrzďovať jeho rozvoj. Tento celkovo defenzívny postoj spomalil vznik konkurencieschopnej ponuky spĺňajúcej očakávania verejnosti a prispel k rozšíreniu nelegálnych praktík. Zdá sa, tento časový sklz sa už čiastočne vyrovnal.

Legálna ponuka digitalizovaných predmetov kultúrnej hodnoty v skutočnosti ešte nikdy nebola taká bohatá, diverzifikovaná a dostupná ako teraz (pozri hárok A-1), aj keď je situácia v jednotlivých odvetviach veľmi odlišná. Celkovo je lepšia v hudobnom odvetví a v odvetví videohier než v knižnom odvetví (čo sa dá vysvetliť slabým dopytom zo strany čitateľov, ktorý súvisí so stále skromnou ponukou) a do určitej miery v audiovizuálnom odvetví (kde je ponuka obmedzená časovou postupnosťou médií a časovým sklzom v oblasti digitalizácie kultúrneho dedičstva).

Používatelia internetu tak získali onlinový prístup k desiatkam miliónov hudobných titulov, tisíckam filmov a audiovizuálnych programov, približne stotisícom knihám a desiatkam tisícom videohier. Ich jednotkové ceny sú v priemere oveľa nižšie než ceny fyzických nosičov; pribúdajú ponuky predplatenia neobmedzeného sťahovania z internetu a používatelia, ktorí nemajú záujem alebo si nemôžu dovoliť platiť za obsahy, majú vo väčšine oblastí prístup k bezplatnej ponuke financovanej reklamou. Napriek fenoménu vzniku koncentrácie si spotrebitelia môžu vybrať z relatívne širokého sortimentu služieb, ktoré ponúkajú rôznorodé funkcie, preberajú rôzne vydavateľské linky a poskytujú diferencované modely prístupu.

Kultúrna ponuka online však predsa len ešte nedokáže splniť veľmi veľké očakávania používateľov internetu (pozri hárok A-2). Hoci je nespokojnosť všeobecného charakteru, ešte očividnejšia je v prípade filmov a televíznych seriálov. Výčitky sa najčastejšie týkajú príliš vysokých cien a nedostatočného výberu. Pokiaľ ide o prvý problém, je pravdepodobné, že používateľom, ktorí sú zvyknutí na výhradne bezplatnú spotrebu, nebude zníženie cien dostatočným dôvodom na to, aby sa preorientovali na legálnu ponuku: existencia bezplatnej ponuky je však nepochybne nutným predpokladom pritiahnutia nezanedbateľnej časti verejnosti k legálnej ponuke a v ďalšej etape dosiahnutia ich súhlasu s platením. Pokiaľ ide o druhý problém, používatelia internetu menej kritizujú nedostatočnosť ponuky než nedostatočnosť spojitosti (napríklad ak sú dostupné len niektoré epizódy seriálu), nepružnosť (napríklad keď je v ponuke na stiahnutie len francúzske znenie zahraničného filmu) alebo jej nedostatočná „čerstvosť“ (v prípade filmov a seriálov). Častou príčinou nespokojnosti sú aj obmedzenia súvisiace s ochrannými technickými opatreniami (bežne nazývanými „DRM“) na zamedzenie určitým prípadom používania internetu, ďalej územné obmedzenia alebo aj obmedzenia týkajúce sa nosičov alebo platobných prostriedkov.

Ponuka obsahov legálne dostupných online naráža na **konkurenciu nelegálnej ponuky**, ktorej, ako sa zdá, sa v mnohých ohľadoch môže len ťažko vyrovnávať, pretože nelegálna ponuka je poväčšine bezplatná a snaží sa byť obsiahla, je k nej ľahký prístup, nie je obmedzená opatreniami DRM, je dostupná vo vzájomne interoperabilných formátoch a zväčša býva kvalitnejšia než legálna ponuka vďaka asociovaným formátom alebo metaúdajom. Aj keď je snaha odstrániť nelegálnu ponuku a verejne pranierovať jej používateľov zrejme márna, rovnako nemá ani zmysel ju považovať za smerodajnú: súťaženie s ňou je nevyhnutne nerovné, pretože tvorcom neposkytuje žiadnu odmenu. Naproti tomu sa treba oprieť o tých niekoľko výhod legálnej ponuky, ako sú vôľa väčšiny používateľov dodržiavať zákon (tu im ešte treba pomôcť v tom, aby vedeli jasne rozlišovať medzi legálnymi a nelegálnymi postupmi), pozornosť venovaná tvorcom (v tejto súvislosti je nutné zaistiť náležité odmeňovanie autorov a umelcov za onlinové využívanie ich tvorby) a napokon aj jednoduchý a zabezpečený prístup k obsahom.

So zreteľom na silu zvykov bude preorientovanie sa na legálnu spotrebu, nech sa stane čokoľvek, behom na dlhé trate. **Rozmanitosť publika s nerovnakými očakávaniami si vyžaduje väčšiu segmentáciu ponuky**, ktorá sa stále prehršuje relatívnou uniformitou, či už z hľadiska cenových modelov, poskytovaných funkcií alebo „vydavateľskej politiky“. Zvláštnu pozornosť si zaslúži situácia mládeže, ktorá šíri tie najinovatívnejšie praktiky, ktoré ale najviac obchádzajú autorské právo: poskytnutie mládeži dôveryhodnej alternatívy nelegálnej ponuky iste nebude, prinajmenšom z krátkodobého hľadiska, opatrením veľkého ekonomického dosahu, ale bude zohrávať dôležitú úlohu v procese zmierovania medzi kultúrnym priemyslom a používateľmi internetu. Pre mladé publikum by sa preto mali zriadiť neplatené internetové stránky, alebo by sa aspoň mali rozšíriť osobitné ponuky prístupné na základe predplatného, v prípade potreby s podporou orgánov verejnej moci; zamýšľané opatrenia na reguláciu a podporu služieb online budú musieť túto požiadavku zohľadniť.

Na vyriešenie hlbšieho problému **krízy dôvery medzi odvetvami kultúry a časťou verejnosti** nebude stačiť, ak sa ponuka prispôsobí dopytu. Kultúrny priemysel a všeobecnejšie „jeho sprostredkovatelia“ sú pravidelne obviňovaní, že obhajujú zastarané ekonomické modely, nezohľadňujú očakávania svojich klientov a poškodzujú záujmy tvorcov. V kontexte hlbkej nedôvery by kultúrny priemysel mal ráznejšie a otvorenejšie komunikovať o reálnom stave svojich profesií. Urobil by lepšie, keby prezentoval pokrok, ktorý dosiahol v oblasti legálnej ponuky a úsilie, ktoré vynaložil na zohľadnenie kritiky. Obojstranne by obmedzenia týkajúce sa používania (časová postupnosť médií, DRM), zväčša oprávnené, mali byť odôvodnené skôr väčšou transparentnosťou a výchovným hľadiskom. Ide tu o to, aby sa obnovilo puto dôvery medzi verejnosťou, tvorcami a investormi tvorby.

Ide teda o to, aby sa uspokojil smäd používateľov internetu po kultúre, obnovil sa zväzok medzi tvorcami, verejnosťou a odvetvami kultúry a plne sa využívali možnosti prístupu k dielam, ktoré poskytujú digitálne technológie. Z tohto pohľadu by si kultúrna politika mala stanoviť **tri ciele: zlepšiť onlinovú dostupnosť kultúrnych diel, podporiť rozvoj siete inovatívnych služieb zameraných na kultúrnu rozmanitosť a povzbudzovať dopyt prostredníctvom podpory pri vytváraní dostupnej a ergonomickej ponuky rešpektujúcej práva používateľov**. Hoci rozšírenie ponuky digitálneho kultúrneho obsahu závisí predovšetkým od účastníkov trhu, štát ho môže podporiť opatreniami v podobe zákonov a iných právnych predpisov, mechanizmami finančnej podpory a regulačnými mechanizmami.

1. OŽIVIŤ PONUKU LEPŠOU DIGITÁLNOU DOSTUPNOSŤOU DIEL

Nedostatočný výber je stále jedným z hlavných dôvodov nespokojnosti používateľov s ponukou digitálneho kultúrneho obsahu. Aj keď dosiahnuť úplnosť ponuky nie je ani možné, ani nutne žiaduce, rozširovanie prístupu ku kultúrnym dielam, či už starým alebo najnovším, prispieva k demokratizácii kultúry a mohlo by odvrátiť používateľov internetu od nelegálnych praktík; tento cieľ by preto mal byť povýšený na prioritný cieľ celej kultúrnej politiky. Predpokladom rozšírenia prístupu je jednak podpora digitálneho používania diel, jednak zmiernenie obmedzení onlinového vysielania v špecifickej oblasti filmového priemyslu.

a) Podporiť digitálne používanie diel

Digitalizácia uľahčuje sprístupňovanie diel a znižuje náklady na ich používanie. Dostupný priestor na internete na umiestňovanie diel je takmer neobmedzený a náklady na ich uchovávanie sú nepatrné. V súčasnosti je možné trvale a za minimálne náklady sprístupňovať verejnosti diela, ktoré by na fyzickom trhu už neboli dostupné, pokiaľ by o ne nebol záujem zo strany dostatočne širokej verejnosti. Digitalizácia navyše umožňuje vdýchnuť nový život dielam kultúrneho dedičstva a obohatiť nimi katalógy ponúkané spotrebiteľom. Onlinové sprístupňovanie takto smeruje k tomu, aby sa stalo novým rovnocenným spôsobom používania kultúrnych diel, ktorý by nahrádzal alebo dopĺňal iné spôsoby ich distribúcie a šírenia.

V týchto nových súvislostiach je potrebné prehodnotiť **povinnosť** určitých nositeľov práv duševného vlastníctva **využívať** tieto práva, ktorá je už dlho zakotvená v zákone o duševnom vlastníctve, a súčasne lepšie zabezpečiť jej plnenie (**pozri hárok A-3**). Praktiky hromadného skupovania práv alebo ich nevyužívania, ktoré boli bežné vo veku fyzickej distribúcie a analógového vysielania, sú čoraz menej oprávnené. Takéto praktiky sú v rozpore s povinnosťou nadobúdateľov práv využívať tieto svoje práva a poškodzujú legitímnosť už aj tak dosť spochybňovaného autorského práva, ďalej autorov, ktorých diela sa už nepoužívajú a tiež kultúrne dedičstvo, ktoré je ochudobňované.

V záujme zvýšenia dynamiky ponuky kultúrneho obsahu online je nevyhnutné, aby povinnosť využívať práva duševného vlastníctva nadobudla záväzný normatívny charakter, a aby sa vymedzili povinné subjekty, obsah povinnosti a sankcie. Zároveň treba zamedziť znepružneniu povinnosti využívania práv a umožniť jej prispôbenie spôsobom používania, ktoré sa prirodzene vyvíjajú. V tejto súvislosti navrhujeme zakotviť zásadu povinnosti využívať práva duševného vlastníctva do zákona a jej obsah rozviesť v kódexoch využívania týchto práv v nadväznosti na práce misie na nakladateľskej zmluve, ktorú viedol Pierre Sirinelli. V kódexoch, ktoré by sa rozšírili vyhláškou ministerstva, by sa vymedzil presný obsah povinnosti využívať práva a pravidlá kontroly dodržiavania tejto povinnosti, rozlíšilo by sa hlavné a vedľajšie využívanie práv a mohla by stanoviť maximálna doba trvania postúpenia práv alebo doložky o povinných stretnutiach.

S cieľom zabezpečiť dodržiavanie takto vymedzených povinností by sa tvorcom (autorom a umelcom) alebo ich zástupcom priznalo právo obrátiť sa na súd, ktorý bude mať právomoc prikázať nadobúdateľovi práv používať dielo, v relevantnom prípade pod hrozbou pokuty. Poskytnutie štátnej pomoci na tvorbu alebo digitalizáciu by navyše bolo vykompenzované zárukou sprístupnenia diela prostredníctvom najmenej jednej zmluvne dohodnutej digitálnej kultúrnej služby, pretože inak by bol príjemca pomoci povinný vrátiť určitú jej časť a bolo by mu odopreté právo žiadať o poskytnutie ďalšej štátnej pomoci. Napokon kolektívna správa komerčne nedostupných diel kultúrneho dedičstva, ktorá sa nedávno zaviedla v knižnom odvetví, by sa mohla rozšíriť na ďalšie odvetvia podľa pravidiel, ktoré by sa stanovili po dohode s profesijnými organizáciami a spoločnosťami kolektívnej spravy práv duševného vlastníctva.

Digitalizácia diel kultúrneho dedičstva (pozri hárok A-4), ktorá predchádza ich používaniu online, je spojená s premenlivými nákladmi v závislosti od typu diel a ich zachovalosti. V prípade diel „The Long Tail“ (pozn. prekl.: ktoré sa v grafe predajnosti nachádzajú medzi položkami s malým obratom, na tzv. dlhom chvoste) s obmedzeným komerčným potenciálom sú tieto náklady často vyššie než očakávané zisky z ich používania; aj keď o diela môže mať záujem širší okruh verejnosti, nositeľ práv nemá vždy prostriedky na to, aby mohol dopredu poskytnúť financie potrebné na digitalizáciu.

Za týchto predpokladov je opodstatnené poskytovať na zhodnocovanie kultúrneho dedičstva verejnú finančnú podporu. Je teda nevyhnutné ďalej uskutočňovať a rozširovať programy digitalizácie začaté v spolupráci s inštitúciami, ako sú *Commissariat général à l'investissement* (Generálny komisariát pre investície), *Centre national du cinéma et de l'image animée* (CNC) (Národné centrum pre hraný film a animovaný film), *Centre national du livre* (CNL) (Národné knižné centrum) a *Bibliothèque nationale de France* (BnF) (Národná knižnica Francúzska). Niektoré z týchto programov sa v súčasnosti boria s ťažkosťami, ktoré vznikli následkom prísnych požiadaviek na ziskovosť zo strany príslušných orgánov alebo nedostatku pridelených rozpočtových prostriedkov. V tomto smere treba presnejšie rozlišovať potenciálne ziskové diela, ktorých digitalizáciu možno podporiť formou vratných zálohových platieb a diela, ktoré síce majú malý komerčný potenciál, ale ich digitalizácia má význam pre kultúrne dedičstvo, takže v ich prípade sa poskytnutie dotácií javí ako opodstatnené.

Predpokladom realizácie programov digitalizácie je v prvom rade lepšie posúdenie rozsahu potrieb (počet diel, ktoré treba digitalizovať, náklady s tým spojené) a vymedzenie prioritných korpusov podľa kritérií určenia významu pre dedičstvo a nestálosti fyzických nosičov.

b) Spružniť časovú postupnosť médií

V oblasti filmu je onlinová dostupnosť diel obmedzená nielen kvôli brzdám, ktoré sú spoločné pre všetky odvetvia kultúry, ale aj súborom osobitných pravidiel zahrnutých v pojme „časová postupnosť médií“ (**pozri hárok A-5**). Tieto pravidlá sú **jedným z mechanizmov kultúrnej výnimky**, ktoré prispeli k zabezpečeniu životaschopnosti francúzskej kinematografie; ich cieľom je optimalizovať využívanie diel, chrániť kiná pred konkurenciou vysielacích kanálov a zaistiť systém platenia dopredu zo strany vysielateľov, ktorý francúzsku kinematografiu posilňuje.

Nástup digitálnych technológií narušil rovnováhu časovej postupnosti médií tým, že inicioval vznik nového spôsobu používania diel – videa na požiadanie, ktoré nevyhnutne nadobúda čoraz väčší význam –, a umožňuje nelegálne obchodovanie, ktoré nedbá na žiadnu časovú postupnosť. Očakávanie verejnosti sa menia a zásada nedbať na želania spotrebiteľa kvôli zachovaniu časovej postupnosti médií, je čoraz horšie prijímaná. V celom svete sa súčasne zrýchľuje cyklus používania filmov. Za týchto okolností sa zvyšujú tlaky na francúzsky regulačný rámec. Predmetom kritiky je predovšetkým jeho prílišná nepružnosť a nevýhodnosť systému videa na požiadanie, ktorý funguje na báze predplatného.

Hlavné zásady časovej postupnosti médií je potrebné posilniť a obhájiť, pretože súťažné obstarávanie všetkých spôsobov šírenia filmov bez stanovenia podmienok, bez akejkoľvek regulácie, by mohlo viesť k destabilizácii odvetvia, čo by napokon bolo nevýhodné pre všetkých. Naproti tomu **určité úpravy by pomohli zabezpečiť väčšiu pružnosť, podporiť pohyb diel a odradiť od pirátstva**, ale to všetko s rizikom akejsi „kanibalizácie“ tradičných spôsobov používania diel a pri zachovaní systému predbežného financovania diel.

Konkrétne navrhujeme zaviesť opatrenie „médiu fázy uvedenia“ videa na požiadanie, poprípade toto opatrenie vyhradiť tým najpríkladnejším resp. najzodpovednejším poskytovateľom transakčných služieb videa na požiadanie, čiže tým, ktoré budú ochotní prijať záväzok týkajúci sa financovania tvorby a zabezpečenia rozmanitosti ponuky. Na experimentovanie (uvedenie diela do kín a súčasne online, víkendy pre prémiových používateľov, zemepisná lokalizácia) a uplatnenie presne vymedzených výnimiek (v prípade nízkorozpočtových filmov alebo filmových prepadákov) by mohla vydávať povolenie komisia zložená z odborníkov. Opatrenie „médiu fázy uvedenia videa na základe predplatného“ by sme mohli skrátiť na 18 mesiacov s cieľom podnietiť francúzskych autorov k tomu, aby sa v tomto sľubnom segmente etablovali a nečakali až na príchod amerických gigantov do Francúzska. Nakoniec praktiky zmrazovania práv televíznych staníc, ktoré spôsobujú prerušenia v onlinovom využívaní diel, by sa mohli prísne regulovať, ale aj zakázať.

Aj keď **zahraničných seriálov** sa časová postupnosť médií netýka, silnie po nich dopyt zo strany spotrebiteľov, ktorí nevedia pochopiť, prečo sú lehoty od prvého odvysielania v cudzine do sprístupnenia na francúzskych plátnach, v televízii alebo online niekedy tak dlhé. Závislosť od seriálov, bytostne spätá so samotným konceptom seriálov, vyvoláva u časti televíznych divákov želanie okamžitosti, ktoré mnohých z nich pomkne k nelegálnemu sťahovaniu z internetu, keďže k týmto obsahom nemajú legálny prístup. Zdá, že čo sa tohto týka, bolo by márne nabádať verejnosť k trpezlivosti, a preto by sa mali skrátiť lehoty na preklad (dabovanie alebo titulky), ako to už urobili niektorí vysielatelia.

2. PODPORIŤ ROZVOJ SIETE INOVATÍVNYCH DIGITÁLNYCH KULTÚRNYCH SLUŽIEB, KTORÉ SÚ NOSITEĽMI KULTÚRNEJ ROZMANITOSTI

Digitálne kultúrne služby budú nadobúdať čoraz väčší význam pri formovaní vkusu publika. V rámci konzultácií o prispôbovaní kultúrnych politík by sme sa preto mali zamerať práve na tieto služby, podobne ako sme sa v 80-tych rokoch minulého storočia zamerali na televízne stanice, rozhlasové stanice a knižnice. Do budúcnosti je potrebné navrhnuť taký rámec, ktorý by umožnil zachovať a ďalej rozvíjať tzv. ekosystém diverzifikovaných služieb aktívne sa podieľajúcich na podpore kultúrnej rozmanitosti a na zhodnocovaní európskej a francúzskej tvorby (**pozri hárok A-6**).

Podľa **teórie „dlhého chvostu“** by onlinová distribúcia mala byť pre kultúrnu rozmanitosť prínosom: vďaka zníženiu či dokonca neexistencii skladovacích a distribučných nákladov, ktoré priniesli digitálne technológie, by sa malo stať výnosným obchodom dodávanie tovaru, po ktorom je malý dopyt. „Diela rozmanitej povahy“ by tak mohli spoločne reprezentovať časť trhu, ktorá by sa rovnala alebo by bola väčšia ako časť trhu reprezentovaná bestsellermi.

Aj keď je táto teória spochybňovaná, má hlavnú zásluhu na vyzdvihnutí **kľúčového významu mienkotvornosti a vydavateľskej stratégie („editorializácia“)**, nevyhnutnej podmienky v digitálnom svete vyznačujúcom sa nadmernou ponukou a prístupom verejnosti ku kultúrnej rozmanitosti. Digitálne kultúrne služby majú tendenciu čoraz väčšmi posilňovať svoju vydavateľskú stratégiu, využívať funkcie odporúčaní a rozvíjať svoj „sociálny rozmer“, ale ešte stále sa im nedarí zmeniť sa na mienkotvorné médiá. Rovnorodosť usporiadania na hlavných onlinových platformách svedčia o tom, že ich snahy o diferenciáciu doposiaľ neboli dostatočné na to, aby viedli k ozajstnej diverzifikácii spotreby.

Vo väčšine odvetví sa vyskytujú **fenomény koncentrácie**. Čoraz viac sa tam rozmáhajú veľké medzinárodné subjekty, ktoré sa vymykajú regulácii vo Francúzsku a neprikladajú veľký význam otázkam kultúrnej rozmanitosti. Na druhej strane sa francúzskym hospodárskym subjektom, až na niekoľko výnimiek (ide najmä podniky, ktoré sú už svojou povahou digitálne, ako napr. *Deezer* alebo *Dailymotion*), zriedkavo darí prispôbiť svoje služby novým spôsobom používania obsahov a tradičným subjektom (vydavatelia a producenti, veľké mediálne skupiny alebo distribútori v malom) sa nepodarilo presadiť sa ako silní účastníci onlinovej ponuky obsahov, s výnimkou oblasti elektronického obchodu. K tejto koncentrácii treba prirátať aj vznik nových tzv. strážcov prístupu (výrobcovia pripojovaných terminálov, obchody s aplikáciami a tiež vyhľadávače), ktorí získali dostatočne silnú pozíciu, takže môžu určovať podmienky, za akých sa služby môžu dostať na trh, prípadne zabrániť tomu, aby sa naň dostali.

Treba si uvedomiť, že **v rozohrenej bitke nestojí kultúrny priemysel proti digitálnemu priemyslu**, pretože kultúrny priemysel sa v mnohých ohľadoch stal už digitálnym. V skutočnosti v nej ide o stret medzi kultúrnymi subjektmi v širšom zmysle slova a hŕstkou globálnych hráčov, pre ktorých sú kultúrne obsahy predovšetkým iba „palivom“. Títo globálni hráči majú spoločné to, že im plynú zisky a výnosy z prevádzky siete činností, v rámci ktorých investujú do každého hodnotového segmentu a vzájomne sa posilňujú (predaj reklamných plôch, využívanie osobných dát, predaj terminálov, *cloud computing* atď.). Distribúcia a šírenie kultúrnych obsahov sú ako stratový tovar len lákadlami v súbore služieb, ktoré tieto „platformy“ ponúkajú používateľom internetu.

V tejto súvislosti je **presadzovanie rozmanitosti kultúrnych služieb v prvom** rade výzvou pre kultúrnu politiku: predpokladom ozajstného prístupu k rozmanitosti je vytvoriť priestor pre najmenej dopytované a najmenej komerčné diela; ak by malo ponuku utvárať len zopár globálnych služieb začlenených do ekosystémov, ktorých ťažiskom nie je distribúcia kultúrnych obsahov, znamenalo by to nesmiernu hrozbu pre kultúrnu rozmanitosť. Zaistiť existenciu plurality služieb umožňuje zároveň napomôcť segmentovanie ponúk s cieľom prispôbiť sa rozmanitosti očakávaní a udržiavať hospodársku súťaž tak, aby prinášala úžitok spotrebiteľovi, ktorý by sa inak mohol stať otrokom niekoľkých veľkých platforiem. Okrem toho ochrana záujmov tvorcov a kultúrneho priemyslu predpokladá, že prístup k obsahom nebude nakoniec kontrolovaný niekoľkými globálnymi platformami, ktoré by im takto mohli vnútiť svoje podmienky. V konečnom dôsledku je to výzva aj pre priemyselnú politiku a politiku zamestnanosti, keďže v súčasnosti sa najväčšia pridaná hodnota vytvára v segmente onlinovej distribúcie.

Jednou z hlavných výziev kultúrnej výnimky v súčasnej dobe digitalizácie je podporovať rozvoj siete nezávislých digitálnych kultúrnych služieb, ktoré by boli inovatívne, usilovali by o kultúrnu rozmanitosť a v ideálnom prípade by boli etablované vo Francúzsku. Verejná moc musí predovšetkým vytvoriť pre súkromné subjekty stabilný rámec, ktorý bude priatť inováciám a umožní zdravú a nenarušenú hospodársku súťaž. So zreteľom na to, že kultúrna rozmanitosť je vo všeobecnom záujme a aj vzhľadom na zlyhávajúce trhu je správne, aby štát zasahoval prostredníctvom mechanizmov finančnej podpory a regulačných mechanizmov.

a) Odstrániť narušenie hospodárskej súťaže

Na presadenie rozmanitosti ponuky kultúrneho obsahu online je potrebné vytvoriť podmienky pre zdravú a nenarušenú hospodársku súťaž medzi digitálnymi kultúrnymi službami, ktorých charakter a rozsah sú veľmi rozmanité: ide o čistých hráčov a služby poskytované tradičnými subjektmi pôsobiacimi v oblasti kultúry, nezávislé platformy a integrované služby v rámci komplexných ekosystémov, poskytovateľov služieb online a webhostingové platformy, služby etablované vo Francúzsku a služby poskytované zo zahraničia... Vyskytlo sa však viacero prípadov narušenia hospodárskej súťaže, neraz poškodzujúcich subjekty usadené vo Francúzsku (**pozri hárok A-7**).

Po prvé nezanedbateľným faktorom, ktorý znižuje konkurencieschopnosť digitálnych kultúrnych služieb zriadených vo Francúzsku, je **asymetria daňových predpisov**. Pokiaľ ide o DPH, uplatňovanie predpisu krajiny pôvodu umožňuje platformám so sídlom v európskych štátoch, ktoré majú najnižšie sadzby DPH (ako napr. Luxembursko), mať zo služieb zriadených vo Francúzsku veľký prospech. Toto narušenie hospodárskej súťaže by malo byť odstránené počínajúc 1. januárom 2015. Vzhľadom na prevádzkové ťažkosti, na ktoré poukazujú niektoré členské štáty Európskej únie, je potrebné zabezpečiť prísne dodržanie uvedeného termínu.

V oblasti zdaňovania príjmov je už dlho potrebné upraviť medzinárodné pravidlá a pritom zohľadniť osobitné vlastnosti digitálnej ekonomiky, ako sa uvádza aj v správe expertnej misie pre zdaňovanie digitálnej ekonomiky Colina a Collina. Túto úpravu treba vykonať bezodkladne so zreteľom na to, že predstavuje výzvu tak pre fiškálnu suverenity Francúzska, ako aj pre konkurencieschopnosť francúzskych subjektov digitalizácie. Pre oblasť kultúry má v najbližšom období osobitný význam návrh zdaňovania založený na zhromaždení a využití osobných údajov, ktorý predložila expertná misia. Tento návrh kladie dôraz na rozhodujúcu výzvu pre tvorivý priemysel: prístup k údajom o šírení jeho diel. Ak by bol tento návrh prijatý, bolo by dobré, aby sa v ňom venovala pozornosť aj správaniu služieb online, pokiaľ ide o vracanie osobných údajov výrobcom obsahov a používateľom.

Po druhé hospodársku súťaž môže negatívne ovplyvňovať aj **narušenie komerčnej povahy**. Ponuka kultúrneho obsahu online sa totiž vyznačuje koexistenciou služieb, ktoré z pohľadu spotrebiteľa poskytujú navzájom blízke funkcie, ale majú odlišné právne postavenie a následne podliehajú nerovnakým komerčným podmienkam. Týka sa to predovšetkým oblasti hudby, kde sa stretávajú služby hudobného *streamingu* ako *Deezer* a videoplatformy EÚ ako *Youtube*. Ak by orgány zodpovedné za hospodársku súťaž usúdili, že tieto subjekty pôsobia na tom istom relevantnom trhu, takéto narušenie by mohli byť považované za nekalé.

b) Prispôbiť mechanizmy pomoci výzvam v oblasti digitalizácie

Digitálne kultúrne služby by mali financovať nielen odmenu nositeľom práv a technické náklady, ale aj výdavky na inovácie a marketing, ktoré sú nevyhnutné pre rozvoj konkurencieschopnej služby a pre získanie nových používateľov vo Francúzsku a vo svete. V tomto smere sa ukazuje, že existujúce mechanizmy podpory nie sú týmto výzvam prispôsobené (**pozri hárok A-8**).

Hlavné mechanizmy podpory výskumu, vývoja a inovácií (daňový dobropis na výskum, verejný podnik OSEO, program Investície pre budúcnosť...) náležite nezodpovedajú potrebám vydavateľov poskytujúcich digitálne kultúrne služby, ktorých inovácie sú menej závislé na technológiách než na spôsoboch používania (funkcie, ekonomické modely...). Odvetvové organizácie, najmä organizácie CNC a CNL, lepšie zohľadňujú potreby digitálnych kultúrnych služieb, ale ich prostriedky nestačia na naplnenie výziev a tak len ťažko môžu podporovať vytvorené projekty. Pomoc kultúre sa naďalej v širokej miere sústreďuje na tvorbu a produkciu a neposkytuje dostatočný priestor na šírenie kultúry, najmä pokiaľ ide o jeho digitálne aspekty.

Uvedené nedostatky sú čiastočne spojené s **obmedzeniami stanovenými Európskou komisiou**, ktorá doposiaľ odmieta považovať pomoc digitálnym kultúrnym službám za pomoc „na podporu kultúry“ povolenú právom EÚ. Takýto jej výklad zodpovedá zastaranej predstave o kultúre a kultúrnych postupoch; ignoruje skutočnosť, že služby online zohrávajú významnú úlohu v prístupe k dielam, a teda v podpore kultúrnej rozmanitosti. Francúzske orgány by preto mali v európskych orgánoch presadzovať, aby mechanizmy podpory digitálnym kultúrnym službám mohli byť povoľované na základe toho, že ide o podporu kultúry. Predovšetkým CNC by to umožnilo uskutočniť projekt automatickej podpory služby videa na požiadanie, ktorej vplyv by mal štruktúrovanejší charakter než vplyv existujúcej selektívnej pomoci.

Aj keď tieto dotácie môžu prispieť k vzniku určitej služby alebo koncepcie nových funkcií, podniky poskytujúce digitálne kultúrne služby predovšetkým potrebujú súkromné zdroje financovania, ktoré len ťažko získajú od účastníkov trhu. V záujme odstránenia tohto problému navrhujeme **oprieť sa o inštitúciu „Institut pour le financement du cinéma et des industries culturelles – IFCIC“** (Ústav pre financovanie filmu a kultúrneho priemyslu), ktorá má uznávanú znaleckú základňu, dobre sa vyznáva v ekonomike kultúry, disponuje širokou paletou operačných nástrojov a skúsenosti z digitálnej oblasti. Tento subjekt by mohol byť predvojom „Banque publique d'investissement – BPI“ (Štátna investičná banka) pre oblasť kultúrneho priemyslu. Prostredníctvom vkladu BPI v rozmedzí od 70 do 95 Ms, by IFCIC mohol zintenzívniť svoju pomoc v prospech prechodu kultúrnych odvetví k digitalizácii a digitálnych kultúrnych služieb a pritom sa zamerať na inovácie, vydavateľskú stratégiu a sprostredkovanie v oblasti kultúry. Partnerstvá medzi IFCIC a odvetvovými organizáciami (CNC, CNL atď.) by umožnili poskytnúť zmiešané nástroje pomoci, ktoré by vznikli zlúčením úverov alebo záruk s dotáciami.

Nakoniec by bolo možné podporiť **využívanie súkromných investícií**, a to najmä úpravou systému spoločností SOFICA (*Sociétés pour le Financement de l'Industrie Cinématographique et Audiovisuelle* – spoločnosti na financovanie kinematografického a audiovizuálneho priemyslu) tak, aby sa tieto spoločnosti prostredníctvom vlastného financovania kinematografickej a audiovizuálnej produkcie podieľali na rozvoji segmentu videí na požiadanie.

c) Podporiť regulovanú ponuku kultúrneho obsahu online

Regulácia ponuky digitálneho kultúrneho obsahu (**pozri hárok A-9**) je opodstatnená vzhľadom na výzvu, ktorú pre prístup verejnosti k dielam a kultúrnu rozmanitosť predstavuje existencia siete služieb online, nezávislých a rôznorodých z hľadiska vydavateľských, technických a ekonomických modelov. V digitálnom svete, ktorý sa vyznačuje jednak delinearizáciou (spotreba v prirodzenom slede, kedy používateľ kedykoľvek a kdekoľvek rozhoduje o obsahoch, ku ktorým chce mať prístup), jednak neobmedzovaním vnútroštátnymi hranicami, musí byť verejná regulácia založená na vynovených metódach. Tradičné nástroje používané na reguláciu analógového vysielania (vysielacie kvóty) alebo na fyzickú distribúciu (podpora knižníc, jednotná cena knihy) by sa nemohli rovnako preniesť do digitálneho sveta.

Súčasný regulačný rámec nepozná pojem „digitálna kultúrna služba“. Regulované sú len audiovizuálne mediálne služby na požiadanie (video na požiadanie, internetová televízia, v ktorej sú relácie dostupné online ešte niekoľko hodín po premiérovom odvysielaní). Táto regulácia, ktorá je založená najmä na povinnosti prispievať na produkciu a prezentáciu diel, je stále veľmi nedokonalá, pretože sa vzťahuje len na poskytovateľov služieb a nie na prevádzkovateľov webhostingu, ktorí sú považovaní za subjekty bez akejkoľvek redakčnej zodpovednosti; týka sa len služieb zriadených na území Francúzska a nakoniec vychádza z donucovacej a súčasne nerozlišujúcej logiky.

Bez toho, aby sme čakali na prípadnú modernizáciu rámca EÚ (revízia smernice o audiovizuálnych mediálnych službách), je nevyhnutné **vytvoriť koncepciu nového spôsobu regulácie, ktorý bude vychádzať z logiky „niečo za niečo“**. Hospodárska súťaž medzi regulovanými a neregulovanými subjektmi oslabuje regulované subjekty a vytvára tlak v prospech harmonizácie „zdola nahor“. Náročnosť úlohy nanútiť všetkým subjektom rovnakú úroveň regulácie musí viesť k novým, inovatívnejším riešeniam. Ide o to, aby sa určili nástroje voluntaristickej kultúrnej politiky bez toho, aby tým bola ohrozená hospodárska životaschopnosť subjektov etablovaných alebo novo usadených na vnútroštátnom území.

Príkladným subjektom, ktoré súhlasia s tým, že okrem svojich zákonných povinností prijímajú aj záväzky v prospech kultúrnej rozmanitosti (financovanie tvorby, prezentácia diel v súlade so zásadou rozmanitosti, sociálne ceny, partnerstvá s verejnými inštitúciami reprezentujúcimi nekomerčnú ponuku), by sa poskytli rôzne výhody z hľadiska prístupu k verejnej pomoci, k dielam a k spotrebiteľom. Takáto logika by sa dala uplatniť na všetky digitálne kultúrne služby bez ohľadu na ich oblasť, postavenie a miesto zriadenia v rámci Európskej únie. Mohla by sa premietnuť do dohodnutia sa na sadzbách s Conseil supérieur de l'audiovisuel – CSA (*Najvyššia rada pre audiovizíu*), ktorej pôsobnosť by sa rozšírila a prostriedky pomoci by sa prispôbili výzvam digitálnej konvergenencie; zákonom by sa stanovil všeobecný rámec a CSA by sa poverila úlohou zabezpečiť pre jednotlivé kategórie služieb rovnováhu medzi dobrovoľnými záväzkami a poskytnutými protihodnotami.

Osobitne by sa mal spotrebiteľovi zabezpečiť jednoduchší prístup k tým „najpríkladnejším“ službám (**pozri hárok A-10**). V digitálnom svete distribútori služieb (telekomunikační operátori, výrobcovia pripojovaných koncových zariadení alebo tiež obchodov s aplikáciami), ktorých je málo, majú postavenie „strážcov prístupu“. Keďže je kultúrna rozmanitosť vo všeobecnom záujme, nesmú mať tieto subjekty možnosť využiť svoje zvýhodnené postavenie na to, aby poskytovateľom digitálnych kultúrnych služieb svojvoľne alebo diskriminujúcim spôsobom bránili v sprístupňovaní týchto služieb príslušnému publiku. Zavedenie prísnejšej regulácie niektorých služieb s cieľom podporiť kultúrnu rozmanitosť by sa minulo účinkom, ak by tieto služby neboli nijako zviditeľnené a neboli by verejnosti sprístupňované. V tejto súvislosti je žiaduce prispôbiť povinnosti distribúcie, ktoré vo francúzskom práve už existujú v oblasti audiovizuálnej komunikácie, výzvam digitalizácie.

Na jednej strane by každý distribútor digitálnych kultúrnych služieb bez ohľadu na to, či je alebo nie je usadený vo Francúzsku, mal **povinnosť vyhovieť žiadostiam poskytovateľov zmluvných služieb o reprízu** za spravodlivých, primeraných a nediskriminačných podmienok. Opatrenie by sa najprv mohlo týkať len „najpríkladnejším“ resp. najzodpovednejším poskytovateľom služieb, t. j. tých, ktorí prostredníctvom dohodnutia sa na sadzbách prijímajú najústretovejšie záväzky. Na zabezpečenie skutočného dodržiavania tejto povinnosti by sa mohlo zaviesť konanie na urovnávanie sporov pod záštitou CSA.

Na druhej strane by každý distribútor digitálnych kultúrnych služieb poskytol na **služby online poskytované audiovizuálnou alebo rozhlasovou verejnoprávnou inštitúciou** záruku bezplatnej distribúcie (verejnoprávna inštitúcia by recipročne bola povinná bezplatne poskytovať služby každému distribútorovi zameranému na francúzske publikum, ktorý o to požiada). Keďže ponuka programov exponenciálne rastie a súkromné subjekty zameriavajú svoje vydavateľské návrhy na uspokojenie predpokladaného „dopytu“, verejnoprávna inštitúcia musí ísť príkladom tým, že bude podporovať „logiku ponuky“ a poskytne plnú podporu dielam odrážajúcim kultúrnu rozmanitosť.

Orgány verejnej moci jej na oplátku musia zabezpečiť dobré podmienky pre prezentáciu diel.

Povinnosť distribúcie by sa v nástrojoch vytvárania odkazov distribútorov doplnila povinnosťou opakovania. V digitálnom svete je uloženie povinnosti vysielat' alebo distribuovať neúčinné, ak používateľ nevie o tom, že je služba dostupná alebo ak ju nedokáže ľahko nájsť.

d) Zachovanie a aktualizácia kultúrnej výnimky

Uskutočňovanie kultúrnej politiky načrtnutej v predchádzajúcich návrhoch bude mysliteľné len vtedy, ak pravidlá medzinárodného obchodu umožnia štátom zasahovať do digitálnej kultúrnej ponuky prostredníctvom mechanizmov finančnej podpory alebo regulačných mechanizmov. V záujme zaistenia tejto schopnosti zásahu je pri dvojstranných a mnohostranných **obchodných rokovaníach** potrebné zasadzovať sa o osobitný prístup ku kultúrnym službám (**pozri hárok A-11**). Osobitný prístup má predovšetkým odrážať kultúrnu výnimku zakotvenú v roku 1994 pri zakladaní Svetovej obchodnej organizácie a podmienku týkajúcu sa ochrany a podpory rozmanitosti kultúrnych prejavov, ktorých dôležitosť podčiarkol Dohovor UNESCO podpísaný v roku 2005.

Nadchádzajúce obchodné rokovania, a najmä rokovania smerujúce k uzavretiu transatlantického partnerstva medzi Európskou úniou a Spojenými štátmi, sa nesmú stať príležitosťou na spochybnenie týchto zásad. Audiovizuálne služby musia zostať absolútne a bezpodmienečne vyčlenené z akéhokoľvek záväzku týkajúceho sa liberalizácie. Predovšetkým by sa na audiovizuálne služby, ktoré používajú digitálne nástroje (napr. služba videa na požiadanie), mali v súlade so zásadou technologickej neutrality vzťahovať rovnaké pravidlá ochrany, ako na „tradičné“ audiovizuálne služby (televízia, film). Ak by a tak nestalo, pre kultúrne a audiovizuálne politiky európskych štátov by to znamenalo rozsudok smrti, pretože by boli nenapraviteľne obmedzené na tradičné služby, ktorých pozícia by sa oslabil v prospech digitálnych služieb. V konečnom dôsledku by obchodné dohody mali nielen vyčleniť audiovizuálne služby, ale súčasne by mali zohľadniť osobitné výzvy týkajúce sa ostatných služieb v oblasti kultúry a zaručiť zachovanie ochrany dojednanej v rámci Svetovej obchodnej organizácie.

Kultúrna výnimka, ktorá ani zďaleka nie nástrojom ekonomického protekcionárstva či výrazom defenzívnej koncepcie kultúry, je predpokladom toho, aby štáty mohli podporovať svojich tvorcov, presadzovať kultúrnu rozmanitosť a regulovať kultúrnu ponuku vrátane jej digitálneho rozmeru.

3. POSKYTNÚŤ VEREJNOSTI FINANČNE DOSTUPNÚ A ERGONOMICKÚ PONUKU ZOHLADŇUJÚCU JEJ PRÁVA

Opatrenia na podporu dopytu, ktoré v tejto oblasti prijali orgány verejnej moci, aby podporili dopyt po legálnych obsahoch, zaostávajú za realitou ich používania, najmä zo strany mladého publika. **Podnetom pre verejnosť, aby upustila od nelegálnych praktík, bude predovšetkým kvalita legálnej ponuky.**

a) Podporiť vznik bezplatnej alebo finančne dostupnej ponuky

Napriek tomu, že cena kultúrnych ponúk online je celkovo nižšia ako cena fyzických kultúrnych produktov, z pohľadu veľkej časti verejnosti je stále príliš vysoká. Hospodárska súťaž by spolu s rozšírením sledovanosti služieb online mala prispieť k vytvoreniu finančne dostupnejšej ponuky. Okrem toho financovanie zo ziskov z reklamy umožňuje rozvoj čoraz bohatšej bezplatnej ponuky, hoci životaschopnosť tohto modelu, pri ktorom je len ťažko možné odmeniť tvorcov tak, ako sa patrí, zostáva neistý.

V tejto oblasti je **manévrovací priestor verejnej moci obmedzený** rozpočtovými obmedzeniami a silou zvykov, na ktoré majú verejné iniciatívy len nepatrný vplyv. V prvom rade opatrenia na zaistenie dopytu ako zdroja peňazí ukázali svoje medze: obraty z predaja „Carte Musique“ (hudobná karta), obzvlášť vzdialené pôvodným ambíciám, svedčia o tom, aké je ťažké dosiahnuť zmenu v prípade pevne zakorenených zvykov bezplatnej spotreby, najmä u najmladších vekových kategórií spotrebiteľov.

Štát by mohol **znižiť sadzbu DPH (pozri hárok A-12)** a tak prispieť k zníženiu cien a podporiť preorientovanie sa verejnosti na digitálnu kultúrnu ponuku. V súčasnosti je to tak, že ak majú niektoré kultúrne produkty alebo služby vo fyzickom svete zníženú DPH (knihy, tlač, film, platená televízia), všetky kultúrne služby online podliehajú obvyklej DPH: Európska komisia považuje predaj alebo umiestňovanie predmetov kultúrnej hodnoty v digitálnom formáte za elektronické poskytovanie služby, ktoré nie je oprávnené na znížené sadzby DPH. Ostatne práve to je dôvod, prečo sa Komisia obrátila na Súdny dvor Európskej únie v súvislosti s francúzskymi právnymi predpismi, ktoré uplatňujú na homotetické digitálne knihy zníženú sadzbu DPH, ktorá sa vzťahuje na tlačené knihy.

Uplatňovanie zníženej sadzby na všetky onlinové kultúrne služby by bolo silným signálom. Daňové zvýhodnenie by umožnilo znížiť ceny a súčasne zvýšiť ziskové rozpätia onlinových služieb, ktoré sú často veľmi nízke, alebo dokonca stratové. Toto opatrenie by však bolo spojené s vysokými nákladmi (takmer 100 miliónov EUR), ktoré sa pravdepodobne budú postupne zvyšovať, ako sa spôsoby používania obsahov presunú do digitálneho prostredia. Zisk zo zníženia DPH by sčasti mohol plynúť producentom a distribútorom, pričom maloobchodné ceny by toto zníženie ovplyvnilo len málo. Napokon vzhľadom na lehoty potrebné na preskúmanie pravidiel EÚ by k zníženiu DPH došlo príliš neskoro na to, aby sa zmenšila daňová asymetria doliehajúca na digitálne kultúrne služby poskytované subjektmi so sídlom vo Francúzsku (pozri vyššie v texte) a týkalo by sa najmä veľkých platforiem (*Apple, Amazon, Google*), ktorých sídlo bolo zriadené v cudzine.

Práve preto misia odporúča zamerať sa pri revízii európskej smernice o sadzbách DPH v prvom rade na **dodržiavanie technologickej neutrality**: sadzba DPH by mala byť rovnaká pre daný predmet kultúrnej hodnoty bez ohľadu na to, či sa distribuuje vo fyzickej podobe alebo online. Pri súčasnom stave sadzieb by to umožnilo uplatňovať zníženú sadzbu DPH nielen na elektronické knihy (na ktoré sa už uplatňuje v prípade, ak sú „homotetické“), ale aj na tlač online, alebo dokonca na video na požiadanie. Náklady na takéto opatrenie by neboli veľké (6 až 27 miliónov EUR).

Francúzsko by sa navyše mohlo zasadiť o **spružnenie pravidiel** týkajúcich zdaňovania predmetov kultúrnej hodnoty a kultúrnych služieb. Na jednej strane by sa elektronické služby, ktoré by sa mohli zdaňovať nižšou sadzbou DPH, mali pružnejšie vymedziť, aby sa neznevýhodňovala tvorivosť a inovácia a aby nevznikli neriešiteľné problémy spojené s pevným vymedzením (napr. medzi „homotetickými“ elektronickými knihami a knihami v rozšírenom vydaní). Na druhej strane by smernica mohla členským štátom ponechať viac manévrovacieho priestoru a dať im možnosť vybrať si zo zoznamu predmetov kultúrnej hodnoty tie, ktoré chcú zdaniť zníženou sadzbou, a nie vnútiť im podrobný zoznam predmetov kultúrnej hodnoty a kultúrnych služieb oprávnených na zníženú sadzbu. Takto by sa sadzba DPH mohla prispôbovať vývoju v jednotlivých odvetviach, ktorý možno len ťažko predvídať, a to bez toho, aby bolo potrebné vždy znova revidovať smernicu. Takáto pružnosť sa javí ako žiaduca o to viac, že digitalizácia smeruje k stieraniu tradičných hraníc medzi knihou, hudbou, filmom a videom atď.

Ak aj orgány verejnej moci nemajú moc určovať ceny kultúrnych obsahov zahrnutých v komerčnej ponuke, môžu pôsobiť v prospech rozvoja **nekomerčnej legálnej ponuky**, ktorá je v súčasnosti stále veľmi chudobná. Osobitne je potrebné prispôbiť úlohu kultúrnej mediácie knižníc a mediáték digitálnemu veku .

Ponuka digitálnych knižníc (pozri hárok A-13) je dnes veľmi málo rozvinutá a nie je v súlade s úlohami týchto inštitúcií a očakávaniami verejnosti. „Digitálne výpožičky“ narážajú na problém neexistencie zodpovedajúceho právneho rámca: zákonná licencia zavedená zákonom z 18. júna 2003 sa vzťahuje len na výpožičky tlačенých kníh a so zástupcami autorov a vydavateľov nebola

uzavretá žiadna globálna dohoda. Narážajúc na problém slabej ponuky zo strany vydavateľov a distribútorov, ako aj na nesúrodosť ekonomických modelov a používaných technických prostriedkov, knižnice nedokážu svojim používateľom ponúknuť širokú, rôznorodú a konzistentnú digitálnu ponuku. Francúzsko v tomto ohľade zjavne zaostáva za porovnateľnými krajinami, aj keď treba vziať do úvahy to, že vo francúzskej spoločnosti je vývoj v oblasti čítania elektronických kníh ešte nesmelý. Situácia je ešte menej priaznivá, ak sa pozrieme na iné ako digitálne knižné zdroje (hudba, video, tlač, videohry atď.).

Z dôvodu narušenia tradičného rozlíšenia medzi komerčným reťazcom a knižničnou výpožičkou vyvoláva digitálna knižničná ponuka obavy nositeľov práv a distribútorov fyzických médií. Digitalizácia spochybňuje logiku výlučnosti a neexistencie súbežnosti, ktorá je vlastná výpožičke fyzických médií. Z nového uhla pohľadu vyvstáva klasická otázka koexistencie komerčnej a nekomerčnej ponuky, ktorá je v hmotnom svete už vyriešená. V tejto súvislosti sa javí ako nevyhnutné stanoviť technické, právne a ekonomické pravidlá **harmonickej koexistencie komerčnej a nekomerčnej knižničnej ponuky**, ktoré budú rešpektovať miesto každého jedného článku reťazca (tvorcovia, vydavatelia a producenti, obchodníci s predmetmi kultúrnej hodnoty, knižnice). Predovšetkým je potrebné vyriešiť otázku zabezpečenia digitálnej výpožičky bez toho, aby sa zbytočne narúšalo používanie obsahov a aby knižnice mali možnosť komplexne si plniť úlohu mediácie a mienkotvorby, a podporiť úlohu kníhkupectiev ako sprostredkovateľov medzi vydavateľmi a knižnicami.

Misia preto navrhuje spresniť právny rámec digitálnej knižničnej ponuky prostredníctvom dobrovoľnej kolektívnej správy práv, ktorej zavedenie by mali podnieť francúzski vydavatelia. Malo by sa podporiť rozširovanie ponúk na báze kontroly prístupu k predplatenej službe (skôr než k prístupu k súboru) a DRM (Správa digitálnych práv) typu „digitálneho vodoznaku“. Vydavatelia by mali uloženú povinnosť predložiť knižniciam jasnú, transparentnú a nediskriminačnú ponuku. Nakoniec je žiaduce zahrnúť stimuly na rozširovanie digitálnej knižničnej ponuky do systémov verejnej finančnej pomoci.

b) Zlepšiť „užívateľskú skúsenosť“ a zaručiť práva používateľov

Na webe rovnako ako na pripojených koncových zariadeniach obmedzujú kvalitné metódy **vytvárania odkazov** výskyt chýb vyplývajúcich z príliš širokej alebo rozptýlenej ponuky, vedú k poklesu cien a umožňujú lepšie sa oboznámiť s existujúcimi obmedzeniami týkajúcimi sa dostupnosti diel, ako sú časová následnosť médií alebo územné práva. V tejto oblasti sa však verejné mechanizmy alebo mechanizmy podporované orgánmi verejnej moci zdajú byť veľmi málo účinné, o čom svedčí neúspech resp. nepatrný vplyv iniciatív vyvíjaných v oblasti označovania a indexovania. Zlepšenie indexovania kultúrnych diel môže byť len výsledkom súkromných iniciatív. Misia preto venovala vo svojich konzultáciách o regulácii kultúrnej ponuky online zvláštnu pozornosť práve úlohe distribútorov služieb (pozri vyššie v texte) a pokiaľ ide o boj proti nezákonným postupom, tak úlohe poskytovateľov služieb vyhľadávачov (pozri v texte).

Podnecovať používateľov k tomu, aby sa zameriavali skôr na legálnu ponuku, znamená lepšie vymedziť používanie **technických ochranných opatrení**, ktoré široká verejnosť pozná pod názvom „DRM“ (**pozri hárok A-14**). Hromadné používanie technických ochranných opatrení v širokej miere zabrzdiло proces rozširovania legálnej hudobnej ponuky online a podnietilo časť používateľov internetu k nelegálnemu sťahovaniu; tieto opatrenia sú stále veľmi rozšírené v oblasti videa na požiadanie, digitálnych kníh a videohier a často sú predmetom súdnych sporov.

Technické ochranné prostriedky môžu prispieť k zabezpečeniu rozširovania nových ponúk (najmä tých, ktoré sú založené na bezplatnom využívaní vďaka financovaniu z reklamy) a nových funkcií. Tieto opatrenia však poskytujú len relatívnu ochranu pred nezákonným používaním. Niekedy dokonca bránia legálnemu používaniu oprávnenými nadobúdateľmi práva na používanie tým, že narúšajú interoperabilitu alebo ich pripravujú o výhodu, ktorá im plyní z určitých výnimiek, napr. výnimky z práva na súkromné rozmnožovanie. Okrem toho používanie technických ochranných prostriedkov môže narúšať hospodársku súťaž a môže byť brzdou inovácií, pretože prispieva k vytváraniu uzavretých a oligopolistických ekosystémov.

Regulácia technických ochranných prostriedkov by sa preto mala posilniť: jej rozsah by sa mohol rozšíriť na softvér, diela, ktoré sú verejným majetkom a na technické informačné opatrenia a mohli by sa rozšíriť právomoci ich regulátora. Bolo by logické, keby sa touto reguláciou, ktorú v súčasnosti vykonáva HADOPI (Najvyšší úrad pre šírenie diel a ochranu práv na internete), poveril CSA v súlade s jeho právomocou zabezpečovať reguláciu legálnej ponuky, ako to navrhuje misia (pozri vyššie v texte).

Bolo by potrebné sprehľadniť právny rámec upravujúci technické ochranné prostriedky, ktorý je obzvlášť neurčitý. Reálne spojenie technických ochranných opatrení, ktoré budú chránené zákonom od okamihu nadobudnutia účinnosti, s interoperabilitou, ktorému netreba brániť, by sa malo lepšie vymedziť, najmä z hľadiska bezplatných softvérov. Takisto by sa používaním týchto prostriedkov nemala obrátiť navnivoč výnimka z práva na súkromné rozmnožovanie a spotrebiteľ by mal byť presnejšie informovaný o obmedzeniach používania, umožnených vďaka technickým ochranným prostriedkom pripojeným k príslušnému dátovému súboru. Čo je ale podstatnejšie, je to, že aj keď sú výnimky z autorského práva v súčasnosti zaručené len v hmotnom a analógovom prostredí, môžeme si položiť otázku, či by ochrana nemala byť rozšírená aj na onlinové služby.

Napokon by bolo dobre presadiť **vypracovanie otvorených noriem** a súčasne špecifikovať uvedený pojem v kódexoch používania, ktorými sa ustanovuje povinnosť využívať diela, ďalej podmieniť poskytnutie určitého druhu verejnej finančnej pomoci použitím osirelých diel a podporiť projekty smerujúce k podpore nielen interoperability koncových zariadení, ale aj interoperability digitálnych práv.

B. ODMEŇOVANIE AUTOROV A FINANCOVANIE TVORBY

Digitalizácia od základu rozvrátila hodnotový reťazec kultúrneho priemyslu: ekosystém subjektov zapojených do digitalizácie (výrobcovia digitálnych zariadení, telekomunikační operátori, onlinové služby) odteraz zohráva kľúčovú úlohu v šírení diel v celosvetovom rozsahu. Táto revolúcia je nositeľom nádeje pre kultúrny priemysel produkujúci „obsahy“, pretože teoreticky umožňuje šíriť tieto obsahy smerom k širšej verejnosti alebo dokonca vytvoriť okamžité puto medzi verejnosťou a umelcom.

Aj keď bola digitálna revolúcia skutočne tvorcom hodnoty, ktorá priniesla úžitok celému ekosystému, **kultúrny a tvorivý priemysel vytvorenú hodnotu plne nevyužil**. Niektorí dokonca trpkou ľutujú „zneužitie“ či „ovplyvnenie“ hodnoty, ktorú vytvoril kultúrny priemysel, subjektmi z oblasti digitalizácie. Bolo by však správnejšie hovoriť o presune hodnoty od dodávateľa k odberateľovi: hospodársky rast subjektov z oblasti digitalizácie je sprevádzaný zjavne nevyhnutným znížením hodnoty „obsahov“ (pozri hárok B-1).

Hospodárske štatistiky a analýzy potvrdzujú tento hodnotový posun. V spotrebnom koši domácností sa stále zvyšuje podiel výdavkov na technologické zariadenia a na prístup na internet na úkor výdavkov na nákup predmetov kultúrnej hodnoty. Na makroekonomickej úrovni rastú príjmy výrobcov zariadení a poskytovateľov onlinových služieb (a v menšej miere aj príjmy dodávateľov prístupu k internetu) oveľa rýchlejšie ako príjmy „priemyslu obsahov“.

Tento hodnotový posun nie je len dôsledkom schopnosti nových subjektov inovovať, ktorá kontrastuje s ťažkosťami tradičného kultúrneho priemyslu, ktorý si musí vymyslieť nové ekonomické modely. Vyplýva aj z **rastúcej neochoty spotrebiteľov platiť za „obsahy“** (spojenej s banalizovaním nelegálneho sťahovania a ilúziou bezplatnosti nehmotných predmetov) a z **dominantného postavenia** niektorých hospodárskych subjektov pôsobiach v oblasti digitalizácie. Rast digitálneho ekosystému je úzko spätý s ťažkosťami tvorivých odvetví: úspech dosiahnutý v oblasti predplácania služieb internetu, technologických zariadení a služieb online by nebol možný, prinajmenšom nie v takom rozsahu, bez existencie databázy bohatých a rôznorodých kultúrnych obsahov, ktoré sú ľahko dostupné a často bezplatné.

Rozvrat hodnotového reťazca predstavuje dôležitú výzvu konkurencieschopnosti pre Európu a osobitne pre Francúzsko, ktoré má pomerne silné „obsahové“ odvetvia, zatiaľ čo je slabo zastúpené v digitálnych odvetviach, ako sú *hardware* a *software*. Je dôležité, aby francúzske subjekty získali pozície v najziskovejších segmentoch hodnotového reťazca, ktorých výhľady sú najpriaznivejšie. Na digitálnom trhu, kde pozície nie sú ani zďaleka nemenné a rýchlo sa vyvíjajú, musí Francúzsko podporiť niekoľkých svojich lídrov a umožniť vznik nových lídrov opierajúc sa jednak o etablované hlavné subjekty, jednak o sieť začínajúcich podnikov pôsobiacich v oblasti digitalizácie a kultúry.

Na druhej strane **treba zaviesť kompenzačné mechanizmy**, aby sa odstránila nadmerná nerovnováha. Vzhľadom na riziká oslabenia a koncentrácie výrobcov obsahov je v záujme celého digitálno-kultúrneho ekosystému, aby tvorba bola chránená v celej svojej rozmanitosti. V prípade, že mechanizmy duševného vlastníctva, ktoré predstavujú prirodzený spôsob odmeny za používanie diel, nie sú schopné vykompenzovať hodnotový presun tak, ako treba, a zaistiť tvorcom náležitú odplatu za obsah vytvorený odberateľom, v takom prípade sú orgány verejnej správy oprávnené zasiahnuť. V tejto súvislosti môžu použiť daňový nástroj, ktorým zabezpečia, aby na financovanie tvorby prispievali subjekty, ktoré obsahy priamo nevyužívajú, ale ťažia z ich obehu a z tohto dôvodu majú pozitívne externality.

Akt II o kultúrnej výnimke musí následne sledovať dva doplnujúce ciele: zabezpečiť odmeňovanie tvorcov za digitálne používanie ich diel a zvýšiť podiel subjektov pôsobiacich v oblasti digitálnych technológií na financovaní tvorby.

1. ZAISTIŤ ODMEŇOVANIE TVORCOV ZA DIGITÁLNE POUŽÍVANIE ICH DIEL

a) Právne vymedziť rozdelenie hodnoty

Otázka rozdelenia hodnoty spojenej s používaním diel online sa natíska na dvoch úrovniach: na jednej strane ide o rozdelenie medzi nositeľov práv a poskytovateľov služieb online (*streamingové* služby, platformy videa na požiadanie, obchody s elektronickými knihami a atď.) a na strane druhej ide o rozdelenie medzi tvorcov a ich vydavateľovi alebo výrobcov či producentov. **Ak tieto otázky závisia hlavne od zmluvnej slobody, verejná moc je potom oprávnená zabezpečiť ich reguláciu**, jednak s cieľom korigovať niektoré nevyvážené mocenské vzťahy, jednak s cieľom zabezpečiť transparentnosť, ktorá je podľa všetkého v súčasnosti nedostatočná. Regulácia by sa mala oprieť najmä o medziodborové vyjednávanie, prípadne by sa mala doplniť o nezávislý útvar na monitorovanie a mediáciu, ktorý by umožnil v maximálnej miere sa vyhnúť súdnym podaniam.

- Rozdelenie hodnoty medzi obsahy a služby (pozri hárok B-2)

Vzťahy medzi tými, ktorí tvoria alebo produkujú diela a tými, ktorí zabezpečujú ich šírenie, vysielanie alebo distribúciu online, sú celkovo napäté. Napätie si možno vysvetliť celkovým znížením jednotkových cien spôsobeným digitalizáciou predmetov kultúrnej hodnoty a súčasne vznikom nových spôsobov ich používania, ktoré nie sú v analógovom svete známe. Tieto obchodné modely, ktoré sa ešte nestabilizovali, rozvracajú tradičné podmienky „rozdelenia hodnoty“ a vyvolávajú nedorozumenia. Najsilnejšie napätie vzniká v súvislosti s bezplatnými modelmi financovanými reklamou.

Otázka rozdelenia hodnoty má však v jednotlivých odvetviach rozdielny obsah. Odvetvie **hudobných nahrávok**, ktoré je z hľadiska prechodu k digitalizácii najsilnejším a najmenej regulovaným odvetvím, je súčasne aj odvetvím, v ktorom sú vzťahy najviac napäté, a to aj napriek pokroku v podobe podpisu Charty 13 záväzkov pre hudbu online v januári 2011. Zástupcovia francúzskych platforiem sa domnievajú, že podmienky stanovené držiteľmi katalógov im neumožňujú dosahovať ziskovosť a už vôbec im neumožňuje financovať nevyhnutné investície do inovácií, marketingu a medzinárodného rozširovania. Prekážky vstupu pretrvávajú a vedú k paradoxnej situácii: kým obrat z hudby online výrazne vzrástol, neobjavil sa žiadny nový francúzsky umelec a mnohí súčasní umelci prestali tvoriť, prípadne sa môže stať, že prestanú tvoriť. Hrozí riziko koncentrácie ponuky okolo prevažne amerického oligopolu.

Vo všetkých odvetviach by k zabezpečeniu spravodlivého zhodnocovania obsahov prispela regulácia zmluvných vzťahov tým, že by digitálnym službám umožnila rozvíjať sa, inovovať, získavať nové publikum vo Francúzsku i v zahraničí a napokon vytvárať hodnotu. Regulácia by podporila rovnaké zaobchádzanie tak zo strany majiteľov katalógov, ako aj platforiem, a tiež objavenie sa nových umelcov, ktoré je nevyhnutným predpokladom rozmanitosti ponuky. Regulácia by predovšetkým stelesňovala logiku reťazca, ktorou by tvorivý priemysel a služby online uznali, že majú spoločné záujmy a angažovali by sa v prospech rozvoja diverzifikovaného a životaschopného ekosystému.

Vzhľadom na uvedené sme **do odvetvových kódexov používania internetu**, ktoré misia navrhuje vytvoriť, navrhli začleniť časť týkajúcu sa vzťahov medzi dodávateľmi obsahov a poskytovateľmi služieb online. Cieľom týchto kódexov by bolo vymedziť zmluvné postupy (transparentnosť všeobecných podmienok, preddavky, zaručené minimá atď.). Mohli by ustanoviť rozpätie sadzieb odmien v závislosti od veku diel. Zároveň by mohli stanoviť výhodnejšie podmienky pre služby vo fáze začínajúceho poskytovania, aby sa podnietila inovácia a hospodárska súťaž. Nemali by však stanoviť pevný kľúč na rozdeľovanie tržieb, ktoré musí byť i naďalej výsledkom voľnej dohody medzi stranami.

Okrem toho je v záujme ozdravenia a upokojenia vzťahov medzi vydavateľmi alebo výrobcami obsahov a vysielateľmi alebo distribútormi online potrebné **posilniť transparentnosť**. V individuálnej rovine treba presne vymedziť pravidlá *reportingu* (výkazníctvo), aby producenti, vydavatelia a spoločnosti kolektívnej správy mali možnosť s istotou zistiť presný objem predaja alebo odvysielania ich diel; mohla by sa presadiť alebo prípadne nariadiť certifikácia výkazov predaja alebo odvysielania „treťou dôveryhodnou stranou“, ktorá by sa vzťahovala na prípady dosiahnutia určitej výšky obratu alebo určitej miery sledovanosti. V kolektívnej rovine je dôležité, aby existovala možnosť získavať spoľahlivé údaje, pravidelne aktualizované a potvrdené nezávislým orgánom. Bolo by preto vhodné vymedziť pod záštitou CSA, ktorý je regulátorom digitálnej kultúrnej ponuky, postupy oznamovania informácií o rozdelení hodnoty, na ktoré by sa vzťahovali záruky umožňujúce zachovať obchodné tajomstvo a súčasne zabrániť akémukoľvek riziku dohody.

- **Odmeňovanie tvorcov (pozri hárok B-3)**

Samovydavanie a samoprodukcia, ktoré sa vďaka digitálnym technológiám stali dostupnejšími, umožňujú tvorcom, ktorých počet stále narastá, oprostiť sa od dohľadu sprostredkovateľa a tak si zachovať väčší podiel príjmov z predaja svojej tvorby. Až na niekoľko výnimiek, ktoré boli veľmi zmedializované, ale autori – samovydavatelia a umelci – samoproducenti sa však často sotva dokážu zviditeľniť a presadiť v prostredí digitálnej nadmernej ponuky. Ako sľubnejšie sa javí vytvorenie nových foriem organizácie (digitálne vydavateľské družstvá, umelecké kolektívy), ktoré tvorcom zabezpečia lepšie rozdelenie hodnoty než forma použiteľná v tradičných modeloch a zároveň im poskytnú umeleckú, technickú alebo obchodnú podporu, ktorú by ako samovydavatelia alebo samoproducenti nemali.

V tradičnejších reťazcoch **podmienky odmeňovania tvorcov (autorov a umelcov) zaostávajú za vývojom spôsobov využívania diel**. Táto situácia je dôvodom rastúcej nespokojnosti tvorcov a zavše aj nepochopenia zo strany verejnosti – vedie totiž k predstave, že pirátstvo škodí len kultúrnemu priemyslu a nepodnecuje používateľov internetu k tomu, aby začali využívať legálnu ponuku.

Pokiaľ ide o **elektronické knihy**, určité percentá prevádzané vydavateľmi na autorov sú spravidla o trochu vyššie než v prípade tlačených kníh, ale vzhľadom na cenový rozdiel sa tieto percentá premietajú do odmeny za dielo, ktorej absolútna hodnota je nižšia. Okrem toho odmeňovanie autorov pri nových modeloch používania diel („ponuky súborov kníh“, požičanie, bezplatné modely financované reklamou, predaj kníh na pokračovanie atď.) vyvoláva veľa otázok.

Čo sa týka **hudobných nahrávok**, výška autorských či licenčných poplatkov, ktoré vyberajú umelci interpreti za digitálne používanie nahrávok (sťahovanie a *streaming*) je obvykle sporná: uplatňované zrážky, ktoré kopírujú zrážky uplatňované v prípade hmotných produktov alebo zrážky vlastné digitálnym produktom, vedú k oveľa nižším reálnym sadzbám poplatkov ako sú zverejňované sadzby. Následkom toho sa zníženie jednotkových príjmov súvisiace s digitalizáciou pripočíta k zníženiu pomerného podielu pripadajúceho umelcovi. Okrem toho hudobníci a sprevádzajúci umelci všeobecne nie sú nijako zainteresovaní na využívaní svojich nahrávok, pretože svoje práva súvisiace s autorským právom postúpia za paušálnu odmenu. Iba v niektorých prípadoch používania nahrávok v rámci dobrovoľnej kolektívnej správy práv duševného vlastníctva (napríklad webrádiá) vedú k proporcionálnej odmene.

Pokiaľ ide nakoniec o **video na požiadanie**, niektorí autori sú odmeňovaní v rámci individuálnej správy práv, kým iní autori naďalej patria pod kolektívnu správu práv SACD; takáto situácia je zdrojom nerovností a právnej neistoty. Napríklad herci nedostávajú za onlinové používanie audiovizuálnych diel, v ktorých hrali, takmer žiadnu odmenu; ide totiž o to, že vo väčšine zmlúv na audiovizuálnu produkciu uzavretých medzi hercami s audiovizuálnymi producentmi je stanovená celková paušálna odmena a kolektívne dohody, ktoré určujú proporcionálne odmeny, pokrývajú nové spôsoby využívania diel veľmi neúplne.

Podiel príjmov z digitálnych obsahov na celkovom obrate kultúrneho priemyslu sa musí podstatne zvýšiť. Je preto dôležité, aby sa **autorom a umelcom interpretom zabezpečil riadny a spravodlivý podiel na ziskoch z používania týchto obsahov** bez toho, aby to ohrozilo mechanizmy financovania a distribúcie diel alebo zmluvný vzťah medzi autorom alebo umelcom interpretom a vydavateľom alebo producentom.

Na tento účel misia odporúča **uzavrieť kolektívne dohody**, ktoré by sa vyhláškou rozšírili na celý sektor, s cieľom určiť minimálnu výšku základu odmeny. Spoločnosti pre kolektívnu správu práv autorov a umelcov by potom mali byť producentmi a vydavateľmi poverení, aby tieto odmeny vyberali a rozdeľovali na základe prijatia záväzku efektívnosti a transparentnosti rozdelenia. Takýto systém by umožnil vypočítať na jednoduchom a transparentom základe odmeny pre autorov a umelcov, ktoré by zodpovedali cene, ktoré publikum skutočne zaplatilo, alebo tržbám, ktoré vydavateľ alebo producent skutočne získaval. Vydavateľov a producentom by zbavil ťažkej a zložitej správy zahŕňajúcej množstvo tzv. nanoplatieb, pričom by však tvorcom zabezpečil čitateľné a transparentné podmienky odmeňovania, ktoré individuálna správa práv neraz nedokáže zabezpečiť.

• Zvláštne prípady

V oblasti **hudby online** uľahčuje kolektívna správa práv (**pozri hárok B-4**) ako spôsob správy, ktorý je osobitne vhodný v prípade digitálneho používania diel, uľahčuje prístup onlinových služieb ku katalógom nositeľov práv, zabezpečuje transparentnosť a rovnosť zaobchádzania medzi platformami a medzi nositeľmi práv, zaručuje riadnu odmenu autorom a umelcom a vďaka zlúčeniu nákladov na spracovanie a zjednodušeniu pravidiel *reportingu* uľahčuje správu „nanoplatieb“.

Dobrovoľná kolektívna správa autorských práv, ktorú sa nadnárodné vydavateľstvá v Spojených štátoch amerických usilujú spochybníť, musí byť preto chránená. Prevzatie katalógov do individuálnej správy by bolo vážnou hrozbou nielen pre spoločnosti kolektívnej správy práv, ale aj pre autorov, kultúrnu rozmanitosť a rozšírenie legálnej ponuky. Z tohto dôvodu je dôležité, aby francúzske orgány v rámci medzinárodných rokovaní urobili všetko pre to, aby kolektívna správa autorských práv nebola spochybnená.

Okrem toho ak by výrobcovia zvukových obsahov odmietli regulácia dohodnutú na vyššom stupni (vytvorenie kódexu používania upravujúceho vzťahy s platformami a uzavretie kolektívnej dohody o odmeňovaní umelcov), mohla by sa zväziť možnosť zriadenia **povinnej kolektívnej správy práv súvisiacich s autorským právom**. Ide o to, aby sa vyvodili dôsledky zo zlyhania individuálnej správy, ktorá neumožňuje používať diela v uspokojivých podmienkach a ktorá vytvára prekážky brániace rozšíreniu ponuky, narúša hospodársku súťaž a spôsobuje nerovnováhu v rozdeľovaní hodnoty.

Pokiaľ ide o oblasti **fotografie (pozri hárok B-5)**, digitálny obeh fotografií vyvoláva otázky týkajúce sa ich hodnoty a vedie k porušovaniu morálnych a majetkových práv ich tvorcov. Vo veľkom vznikajú fotobanky, z ktorých možno sťahovať za symbolické ceny (*microstocks*), bez toho, aby bol jasne stanovený ich súlad s francúzskym právom duševného vlastníctva. Služby vytvárania odkazov a indexovania vytvárajú hodnotu bez toho, aby sa o ňu podelili s tvorcami, bez ohľadu na ich morálne právo. Napokon poznámka „práva vyhradené“ sa používa čoraz častejšie a často neoprávnene.

Ochrana práv fotografov v digitálnom veku si nepochybne vyžaduje stratégiu založenú skôr na vzdelávacom prístupe zameranom s cieľom zabezpečiť dodržiavanie platného práva, než na úprave zákona o duševnom vlastníctve. Preto sa javí ako potrebné podporiť profesijné združenia v ich akciách na zvyšovanie povedomia resp. informovanosti a ochranu materiálnych a morálnych záujmov profesie. Okrem toho v záujme skoncovania s najproblematickejšími praktikami by bolo dobré prijať opatrenie vzdelávacieho charakteru napr. v podobe širokej dohody, ktorá by viedla k podpisu kódexu dobrého správania. Nakoniec nadchádzajúca revízia podmienok poskytovania finančnej pomoci tlači by mohla byť príležitosťou na podporu činnosti profesionálnych fotografov buď v podobe priamej pomoci profesionálnym fotograficko-žurnalistickým agentúram, alebo prostredníctvom podmienenia pomoci poskytovanej tlačovým agentúram a vydavateľom.

Pokiaľ ide o **živé divadlo (pozri hárok B-6)**, digitálne šírenie zvukových alebo audiovizuálnych živých prenosov alebo záznamov predstavuje vhodnú príležitosť nielen pre šírenie scénického umenia zameraného na širšie publikum, ale aj pre ekonomiku tohto odvetvia. Tento nový spôsob používania diel zaznamenal vzostupný trend či už v oblasti všeobecných platforiem, špecializovaných služieb alebo retransmisí prostredníctvom organizácií kolektívnej správy.

Divadelní producenti však v súčasnosti nemajú práva na vysielanie prenosov alebo záznamov živých predstavení, ktorých výrobu zabezpečovali a financovali. Nemôžu preto ani udeliť súhlas, ani zakázať šírenie uvedených prenosov alebo záznamov, ani dostávať ako protihodnotu odmenu v pomere zodpovedajúcom tržbám z použitia diel. V záujme dosiahnutia nápravy tejto situácie, ktorá producentov nepodnecuje k tomu, aby investovali do nových spôsobov používania, navrhujeme zriadiť v ich prospech právo *sui generis*.

b) Konsolidovať poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie a pripraviť transformáciu spôsobov používania

Poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie (**pozri hárok B-7**), vybraný od roku 1985 z prázdnych médií a záznamových zariadení, dopĺňa príjmy plynúce priamo z digitálneho používania diel. Pre autorov a umelcov ide o dôležitý zdroj príjmov; zákonom stanovené rozdeľovacie kľúče sú pre nich v skutočnosti výhodnejšie ako sadzby odmeny zmluvne dojednané s vysielajúcimi organizáciami alebo výrobcami. Poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie sa tak podieľa na financovaní tvorby, živého divadla a vzdelávania umelcov cez umeleckú a kultúrnu činnosť, na ktorú sa vyčleňuje 25 % zisku z poplatku. Okrem jeho primárneho účelu, akým je kompenzácia výnimky pre rozmnoženinu na súkromné použitie, nepriamo umožňuje aspoň trochu korigovať presun hodnoty, ku ktorému došlo do rozpočtu domácností vyčleneného na kultúru a zábavu na úkor „obsahov“ a v prospech zariadení.

Tento mechanizmus založený na zodpovednom prístupe v súčasnosti naráža na značné ťažkosti. Stáva sa predmetom súdnych sporov iniciovaných podnikateľmi, ktoré v niektorých prípadoch skončili zrušením rozhodnutí týkajúcich sa sadzobníkov a zablokovaním komisie poverenej prijatím týchto sadzobníkov z dôvodu demisie 5 zo 6 zástupcov podnikateľov. Výrobcovia a dovozcovia zariadení sa domnievajú, že francúzske sadzobníky, ktoré patria k najvyšším v Európskej únii, vyvíjajú tlak na maloobchodné ceny a napomáhajú rozvoj šedého trhu. V oblasti vyčíslovania škody, na ktorom je založené určovanie sadzobníkov, sa nedospelo k dohode, a tak zdaňovanie nových spôsobov používania diel viazaných na *cloud computing* vyvoláva živé diskusie. Napokon vďaka mediácii p. Vitorina európske inštitúcie ohlásili, že chcú zosúladiť systémy zavedené v jednotlivých členských štátoch, čo vyvoláva obavy z možného spochybnenia francúzskeho systému.

Ak bude väčšina zainteresovaných umelcov oficiálne súhlasiť s tým, že pristúpi na zásadu poplatku za rozmnoženinu na súkromné použitie, pravidlá a správa spojené s poplatkom povedú k postojom, ktoré sa javia ako nezmieriteľné. Misia sa domnieva, že **základné princípy súčasného systému by sa nemali spochybňovať**: metodika kalkulácie sadzieb sadzobníkov je samozrejme zložitá a dala by sa ešte vylepšiť, ale celkovo obstojí; prizívanie komisie zodpovedá jej poslaniu kontrolného oceňovania škody.

Na druhej strane je v záujme konsolidácie tohto mechanizmu, ktorého zásady sú teraz relevantné viac ako kedykoľvek predtým, uskutočniť v dohľadnom čase reformu určitých aspektov jeho fungovania. Predovšetkým vzhľadom na blokovanie procesu spôsobené demisiou podnikateľov odporúča misia **prebudovať správu** tak, aby bol štát v jadre rozhodovacieho procesu, teda prideliť mu konkrétnu úlohu rozhodcu medzi zainteresovanými stranami a súčasne zachovať zásadu predbežného dojednaní medzi príjemcami poplatkov a subjektmi povinnými platiť poplatky: sadzobníky by sa mohli upraviť vyhláškou na základe súhlasného stanoviska súčasnej Commission copie privée (*Komisia pre rozmnoženiny na súkromné použitie*), ktorej zloženie by sa rozšírilo. Táto reforma by prispela k zrozumiteľnosti mechanizmu, posilnila by legitimitu poplatku a priblížila by Francúzsko k spôsobu správy, ktorý je v Európskej únii najrozšírenejší.

Okrem toho **legitimita poplatku vo výške 25 %**, ktorý je určený na financovanie umeleckej a kultúrnej činnosti spoločností zodpovedných za kolektívnu správu autorských práv, by mohla byť posilnená zlepšením transparentnosti použitia týchto súm. Poskytovanie finančnej pomoci na šírenie diel, ktoré je jedným z 3 cieľov umeleckej a kultúrnej činnosti, by sa malo rozšíriť ešte viac a malo by spoločnostiam zodpovedným za kolektívnu správu umožniť podporovať nielen živé divadlo, ale aj inovatívne digitálne kultúrne služby, ktoré sú nositeľmi kultúrnej rozmanitosti, alebo aj onlinovú propagáciu diel, umelcov alebo katalógov, a to v celosvetovom meradle.

Vzhľadom na to, že **rozvoj počítačovej telekomunikácie** alebo *cloud computing* rýchlo a od základu mení distribúciu kultúrnych obsahov, je nakoniec nevyhnutné zahrnúť tieto nové spôsoby rozmnožovania do kalkulácie poplatku za rozmnoženinu na súkromné použitie. Nemali by sa zdaňovať služby *cloud computing* ako také, ale rozmnoženiny vyhotovené na základe poskytnutých služieb *cloud computing*, pokiaľ vyhovujú definícii rozmnoženiny na súkromné použitie, a to podľa sadzobníkov uplatňovaných na fyzické nosiče. Misia na tento účel navrhuje legislatívne objasnenie a aktualizáciu štúdií o používaní.

V strednodobom časovom horizonte **transformácia spôsobov používania**, ktorá sa črtá, nás núti zamyslieť sa nad mechanizmom, ktorý by mohol prevziať štafetu poplatku za rozmnoženinu na súkromné použitie. Je totiž pravdepodobné, že po veku analógového rozmnožovania a veku digitálneho rozmnožovania nastane tretí vek – vek strímovania (streaming). Všeobecné rozšírenie mobilných zariadení, rozšírenie pokrytia internetom a zvýšenie rýchlosti prenosu dát, ako aj rozvoj *cloud computing*, by v určitom časovom horizonte mal viesť k zmenšeniu objemu kopírovaniu diel na fyzické nosiče v prospech priameho prístupu online. Ak sa takýto vývoj potvrdí, poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie už nedokáže korigovať presun hodnoty, ku ktorému dochádza kopírovaním obsahov na nosiče.

Práve toto je dôvod, prečo misia navrhuje **zaviesť daň z pripojených zariadení**, ktorá by sa týkala všetkých koncových zariadení nezávisle od ich záznamovej kapacity (pozri v texte). Ak by bol tento návrh schválený, dalo by sa uvažovať o tom, že v určitom časovom horizonte by poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie mohol byť zlúčený s touto daňou. Sadzobníky poplatkov by sa tým zjednodušili a sprehľadnili. Jednotný poplatok by tak umožnil kompenzovať jednak škodu spojenú s rozmnoženinou na súkromné použitie a jednak pozitívnu externalitu, z ktorej budú mať prospech všetky pripojené zariadenia bez ohľadu na to, či sa použijú alebo nepoužijú na rozmnožovanie diel.

c) Prehliť konzultácie o zriadení práva na odmenu za vytváranie odkazov vyhľadávačmi

Zástupcovia určitých odvetví kultúry sú toho názoru, že priame príjmy z digitálneho používania by sa mali doplniť o ďalší zdroj príjmov resp. poplatkov, ktoré by platili prevádzkovatelia vyhľadávačov za ich činnosť vytvárania odkazov a indexovania (**pozri hárok B-8**).

Používatelia internetu totiž používajú vyhľadávače na vyhľadávanie všetkých druhov informácií. Veľakrát vyhľadávajú kultúrne diela, ku ktorým chcú získať prístup alebo ktoré si chcú stiahnuť. Výskyt mnohých bezplatných kultúrnych obsahov na internete, sprístupňovaných legálne alebo nelegálne, je preto pre vyhľadávače „surovinou“, ktorú používajú na poskytovanie služby vytvárania odkazov, ktorá následne prináša príjmy z reklamy.

Lenže **súčasné mechanizmy práva duševného vlastníctva neumožňujú kompenzáciu tohto „presunu hodnoty“**. Podľa francúzskej a európskej judikatúry sú vyhľadávače, až na osobitný prípad, technickými medzičlánkami využívajúcimi systém obmedzenej zodpovednosti vzťahujúci sa na webhosting. Vzhľadom na to si nositelia práv nevedia zabezpečiť žiadnu odmenu z titulu svojich majetkových práv. Hoci táto situácia nevyvoláva v súvislosti s platenými obsahmi väčšie problémy, nositelia práv protestujú proti bezodplatnému sprístupňovaniu diel.

Požiadavky predovšetkým zo strany vydavateľov tlače a výrobcov zvukovo-obrazových záznamov smerujú k tomu, aby bolo uznané právo nositeľov práv na odmenu za vytváranie odkazov alebo indexovanie ich diel, a to prostredníctvom zriadenia nového práva súvisiaceho s autorským právom, vychádzajúc pritom z práva duševného vlastníctva, alebo z teórie o obohacovaní sa bez zmluvného dôvodu, ktorá sa opiera o občianske právo.

Aj keď tieto požiadavky upozornili na problematiku presunu hodnoty a snažili sa priniesť konkrétne riešenia, misiu nepresvedčili. Na jednej strane právna vykonateľnosť požiadaviek zostáva neistá a ich operatívne uskutočnenie vyvoláva v mnohých ohľadoch neistotu spojenú s pojmom vytvárania odkazov, základom pre kalkuláciu odmeny, rozsahom príjemcov odmeny či pravidlami rozdelenia odmeny.

Na druhej strane by mohli viesť k spochybneniu niektorého zo základných prvkov internetu a vytvorili by precedens, ktorý by mohli využiť iné hospodárske odvetvia; škody, ktoré by tým vznikli vo vzťahu k slobodnému vytváraniu odkazov alebo k právu uvádzať citácie, by mohli byť značené.

Rokovanie o zmluvách s hospodárskymi subjektmi, ktoré dominujú na trhu, môže priniesť predbežné odpovede zohľadňujúce odvetvové špecifiká, ako to potvrdila nedávna mediačná misia medzi vydavateľmi politickej a všeobecnej informačnej tlače a spoločnosťou Google.

Dosiahnutá dohoda však nesmie zastrieť **nevyhnutné určenie spoločných zásad**, ktoré by sa vzťahovali na všetky subjekty zúčastnené na vytváraní odkazov a na všetkých nositeľov práv, ale aj na všetkých výrobcov digitálnych obsahov. Otázka práva na odmenu za vytváranie odkazov si vyžaduje podrobnú analýzu, ktorá môže viesť k špecifickým odpovediam v závislosti od presných charakteristík služieb, ktoré poskytujú prevádzkovatelia vyhľadávačov.

2. ZABEZPEČIŤ VÄČŠIU ÚČASŤ SUBJEKTOV DIGITÁLNEHO PRIEMYSLU NA FINANCOVANÍ TVORBY

Zdanenie umožňuje zabezpečiť účasť na financovaní tvorby tých účastníkov digitálneho ekosystému, ktoré majú zisk z jej obehu bez toho, aby diela priamo používali (teda bez poskytnutia odmeny jej tvorcom). Zásada takejto účasti, ktorá je neodmysliteľnou súčasťou mechanizmov kultúrnej výnimky, sa potvrdila v oblasti filmovej a audiovizuálnej tvorby. Objavujú sa však nové subjekty, ktoré obchádzajú vytvorené mechanizmy, a preto sa javí ako nevyhnutné modernizovať systém financovania filmovej a audiovizuálnej tvorby. Všeobecnejšie sa zdá byť oprávnené rozšíriť túto zodpovednostnú logiku na ďalšie odvetvia kultúry a povýšiť na všeobecnú zásadu pravidlo, že každý hospodársky subjekt, ktorý má úžitok z obehu diel, musí prispievať na jeho financovanie.

a) Modernizovať účet na podporu filmovej a audiovizuálnej tvorby so zreteľom na nové subjekty pôsobiace v oblasti vysielania a distribúcie

Financovanie francúzskej filmovej a audiovizuálnej tvorby (**pozri hárok B-9**) vychádza od chvíle svojho zavedenia v r. 1946 z jednoduchej zásady: **každý subjekt, ktorý sa zúčastňuje na distribúcii a šírení diel smerom k odberateľom, sa podieľa na financovaní tvorby a produkcie na strane dodávateľov – tvorcov**. Sústava účelových daní takto plyní na účty určené na podporu tvorby, ktoré spravuje Centre national du cinéma et de l'image animée (CNC).

Táto verejná podpora na kinematografickú a audiovizuálnu tvorbu je predmetom neutíchajúcich diskusií, ale **úspešnosť tohto modelu je nesporná**: podpora umožnila tomuto odvetviu vyrovnať sa s postupne prichádzajúcimi radikálnymi zmenami v oblasti spôsobov používania obsahov a ekonomických modelov (generalizácia televízie, vznik súkromných kanálov, rozvoj multiplexov atď.) a prispieva k obnove vitality francúzskej tvorby, ktorá k dnešnému dňu neutrpela digitálnym šokom, a to i napriek poškodzujúcim dôsledkom pirátstva. K týmto dobrým výsledkom prispela dynamika zdrojov vyčlenených CNC, aj keď svoju úlohu zohrali aj iné faktory (povinnosť investovať a povinnosť vysielat', časová následnosť médií, výhodné zdaňovanie atď.).

Digitálne subjekty sa postupne začlenili do systému financovania filmového a audiovizuálneho odvetvia: prevádzkovatelia služby videa na požiadanie a poskytovatelia prístupu k internetu prispievajú ako distribútori televíznych služieb na podporné účty CNC z rovnakého dôvodu ako kiná, televízne kanály alebo predajcovia DVD. Poskytovatelia prístupu k internetu patria k najväčším prispievateľom do rozpočtu CNC.

Prispôsobenie systému financovania výzvam digitálneho veku však v súčasnosti stále nie je také, aké by malo byť. Na jednej strane nie sú príjmy z reklamy, ktoré prináša video na požiadanie, zreteľne podchytené platnými daňovými predpismi. Na druhej strane sa na služby zriadené inde ako na území Francúzska alebo služby, ktorých ekonomický model je založený na bezplatnosti vďaka financovaniu z reklamy, nevzťahuje daň z videa na požiadanie. Videoplatformy, ako sú *YouTube* alebo *Dailymotion*, ktoré sú oslobodené od zodpovednosti vydavateľa a sú chránené statusom prevádzkovateľa webhostingu, však neprispievajú do rozpočtu, hoci ponúkajú stále väčší počet audiovizuálnych diel a animovaných filmov, ktoré patria do oblasti tvorby podporovanej CNC a ktoré vďaka svojmu bezplatnému modelu financovanému z reklamy získavajú nezanedbateľnú časť príjmov plynúcich z vysielania týchto diel.

Dôsledkom týchto nedostatkov systému je, že **chýbajú prostriedky na financovanie tvorby**, čo ešte zhoršuje situáciu, keďže finančné zdroje CNC sú ohrozené ťažkosťami, s ktorými sa boria tradiční prispievatelia. Následne dochádza k **asymetrii**, ktorá dostáva niektorých vysielateľov do menej priaznivej situácie, ako ich konkurentov a často zvyhodňuje subjekty usadené v zahraničí na úkor domácich subjektov. Takáto situácia je neprijateľná už aj preto, lebo rozvoj *smart televízie* vyvoláva priamu konkurenciu medzi subjektmi, ktoré prispievajú na financovanie tvorby (služby videa na želanie zriadené vo Francúzsku, filmové a audiovizuálne odvetvia) a inými subjektmi, ktoré naň neprispievajú (služby videa na požiadanie zriadené v zahraničí, video platformy). Asymetria daňových pravidiel by mohla viesť súčasných prispievateľov k spochybňovaniu legitimacy poplatkov, ktoré platia.

Z uvedených dôvodov je nevyhnuté **nastoliť daňovú spravodlivosť vyplnením existujúcich medzier v predpisochoch**, avšak bez zavedenia nových druhov poplatkov. Internetová televízia Catch-up (*relácie sú dostupné online ešte niekoľko dní po premiérovom odvysielaní*) by sa mohla spoplatniť poplatkom za služby televízneho vysielania. Poplatok za video by sa mohol rozšíriť na služby zriadené v zahraničí alebo financované reklamou. Napokon rastúci význam distribúcie v hodnotovom reťazci je dôvodom na to, aby distribútori videa na požiadanie (**pozri vyššie v texte**) mali rovnakú povinnosť platiť poplatok, akú majú v súčasnosti vydavatelia videí. To by umožnilo zahrnúť video platformy bez spochybnenia ich statusu webhostingov, ako aj výrobcov koncových zariadení na prístup na internet a prevádzkovateľov obchodov s aplikáciami k týmto koncovým zariadeniam. Aj keď budú s touto reformou spojené reálne prevádzkové problémy, treba je bezodkladne začať uskutočňovať.

b) Dôsledne prehodnotiť povinný príspevok telekomunikačných operátorov

Telekomunikační operátori sa stali neoddeliteľnou súčasťou hodnotového reťazca priemyslu kultúry. Na jednej strane prístup na internet z pevného alebo mobilného zariadenia, ktorého kvalita a rýchlosť prenosu stále rastie, umožňuje široký prístup k dielam a digitálnym kultúrnym službám. Na druhej strane operátori prijali v rámci početných partnerstiev záväzok v oblasti distribúcie kultúrnych obsahov: distribúcia televíznych služieb, videa na požiadanie a videohier prostredníctvom boxov pripojených k televíznym obrazovkám (*set top box*), dohody o distribúcii so službami hudby online, alebo aj rozvoj vlastnej ponuky v oblasti videa na požiadanie a najmä hudby.

Telekomunikační operátori sa navyše podieľajú na financovaní kinematografickej a audiovizuálnej tvorby (pozri hárok B-10) prostredníctvom poplatku za distribúciu televíznych služieb (TST-D), pričom výnos z tohto poplatku už predstavuje veľkú časť rozpočtu CNC. Tento príspevok nachádza svoje opodstatnenie v tom, že internet zastáva v súčasnosti dôležité miesto v distribúcii televíznych služieb.

Prevádzkovatelia sietí, ktorí zaznamenali spomalenie svojho rastu, zníženie svojich ziskových rozpätí, silnejšiu konkurenciu zo strany subjektov poskytujúcich video obsahy „over the top“ cez set-top boxy a pochopili nutnosť investovať do vysokorýchlostných sietí, čoraz otvorenejšie kritizujú osobitné „nadmerné zdanenie“, ktoré na nich dopadá a ktorého súčasťou je aj TST-D. Tento poplatok je predovšetkým od roku 2011 predmetom spleťtých diskusií, ktoré viedli k niekoľkým postupným reformám a boli na pretrase aj na úrovni Európskej komisie. Nadobudnutie platnosti nových pravidiel výpočtu, ktoré boli nevyhnutné, aby sa urobila prietrž praktikám obchádzania povinností, ktoré niektorým prevádzkovateľom sietí umožňovali takmer úplne sa vyhnúť svojim povinnostiam, bude podmienené súhlasom Komisie.

Príspevok telekomunikačných operátorov na financovanie tvorby je v zásade nespochybniteľný, ako to ostatne uznala väčšina zástupcov týchto operátorov. Je logickou protihodnotou za zisk plynúci operátorom zo šírenia kultúrnych obsahov, ktorá prispieva k príťažlivosti služieb, ktoré ponúkajú. Na druhej strane **treba prehodnotiť pravidlá týkajúce sa tohto príspevku** so zreteľom na európske pravidlá, ktorých dosah by mal v najbližšej dobe spresniť Súdny dvor Európskej únie.

Súčasná nestabilita TST-D vyplýva predovšetkým zo skutočnosti, že sa nevzťahuje na telekomunikačných operátorov ako takých, ale na distribútorov televíznych služieb. Lenže **transformácia spôsobov používania vedie k spochybneniu vhodnosti výrazu „distribúcia televíznych služieb“**. Tento výraz neumožňuje poňať tak, ako treba, zisk, ktorý majú telekomunikační operátori z obehu audiovizuálnych a kinematografických diel. V podmienkach všeobecného rozšírenia používania tabletov a internetových televízií je totiž na vysielanie audiovizuálnych diel potrebné používať čoraz viac diverzifikované kanály (televízia v počítači, mobilné aplikácie, video platformy atď.), medzi ktorými budú televízne služby v tradičnom zmysle slova pravdepodobne zastávať čoraz menej významné miesto.

Bolo by teda logické, keby sa TST-D resp. časť týkajúca sa telekomunikačných operátorov **daňou z celkového obratu** týchto operátorov, ktorá by umožnila pokryť všetky spôsoby vysielania audiovizuálnych diel cez internet, a teda riadne stanoviť princíp tohto zdanenia. Keďže daňový základ by sa tým rozšíril, sadzby by sa upravili smerom nadol tak, aby sa nezvyšoval daňový tlak na operátorov čeliacich problémom napätého ekonomického kontextu a nutnosti investovať do vysokorýchlostných sietí. V záujme zohľadnenia reálnej situácie, pokiaľ ide o spôsoby používania, by sa mohli stanoviť odlišné sadzby pre pevný internet a mobilný internet.

Výnos z tejto dane by mohol **plynúť do všetkých odvetví kultúrnej tvorby**. Ak sa totiž prístup na internet používa na účely vyhľadávania všetkých druhov kultúrnych obsahov (film, audiovizuálne diela, hudba, knihy, videohry atď.), nejaví sa ako neoprávnené umožniť financovanie odvetví tvorby z príspevku prevádzkovateľov telekomunikačných sietí. V záujme zabezpečenia dodržania kultúrneho účelu dane by sa výnos z nej mohol odviesť na účet podpory prechodu kultúrnych odvetví na digitalizáciu, ktorého zriadenie misia navrhuje (pozri v texte). Takto by sa výnos použil na financovanie rôznych mechanizmov finančnej podpory kultúrneho priemyslu, ktoré by spravovalo priamo ministerstvo alebo jeho úrady. O rozdelení výnosu z dane by rozhodovalo ministerstvo podľa potrieb jednotlivých odvetví.

Takáto reforma prirodzene predpokladá, aby Súdny dvor Európskej únie vo svojom nadchádzajúcom rozhodnutí potvrdil možnosť pre členské štáty zdať obrat telekomunikačných operátorov. **V opačnom prípade by príspevok telekomunikačných operátorov musel byť naďalej založený na distribúcii televíznych služieb** a musel by byť určený výlučne na financovanie kinematografickej a audiovizuálnej produkcie. Zohľadniť by sa mala aj distribúcia služieb videa na požiadanie, ktorú zabezpečujú telekomunikační operátori. Presné vymedzenie základu a zrážok, ktoré by sa uplatňovali, by malo vychádzať z analýzy tokov, ktorej vypracovaním by mohol byť poverený orgán Autorité de régulation des communications électroniques et des postes – ARCEP (*Orgán pre reguláciu elektronických komunikácií a staníc*).

c) Stanovenie poplatku výrobcom a dovozcom zariadení pripojovaných na internet

V záujme nápravy externalít vyplývajúcich z digitálneho šoku a podpory prechodu kultúrneho priemyslu na digitalizáciu je potrebné preskúmať nové možnosti finančného prispievania subjektov digitálnej ekonomiky (**pozri hárok B-11**). V tomto ohľade je manévrovací priestor v súčasnosti pomerne obmedzený. Na jednej strane bude možné zahrnúť činnosť poskytovateľov služieb online a subjektov poskytujúcich služby „over the top“ do francúzskeho daňového systému len za cenu prepracovania pravidiel územnej príslušnosti, ktoré pravdepodobne zaberie niekoľko rokov. Na druhej strane, ako už bolo povedané, od telekomunikačných operátorov sa už vyberá poplatok a ekonomická situácia, ktorej čelia, vyžaduje ďalej už nezvyšovať ich daňové zaťaženie.

So zreteľom na podiel spotreby kultúrnych obsahov prostredníctvom zariadení pripojovaných na internet (počítače, *smartfóny*, tablety, internetové televízie, hracie konzoly atď.) by bolo oprávnenou požiadavkou, aby tí ktorí vyrábajú a distribuujú tieto zariadenia, prispievali na financovanie tvorby. Úspešnosť pripojovaných koncových zariadení a ochota spotrebiteľov kupovať si ich, aj keď sú drahé, je sčasti dôsledkom možnosti získať prostredníctvom týchto zariadení prístup k takmer nekonečnému množstvu bohatých a rôznorodých kultúrnych obsahov, za ktoré používatelia internetu naopak nie sú až takí ochotní platiť.

Daň z predaja zariadení pripojovaných na internet, ktorá by mohla pomôcť korigovať tento presun hodnoty, by priniesla niekoľko výhod: keďže by sa vyrátavala zo širšieho a celkovo dynamickejšieho základu, jej sadzba by mohla byť veľmi malá (napríklad 1 %), čo by bolo pre spotrebiteľa pomerne bezbolestné; vzťahovala by sa na zariadenia, ktorých výroba sa poväčšine zabezpečuje v cudzine a vo Francúzsku vytvára len málo pracovných príležitostí; jej zavedenie by vzhľadom na pravidlá územnej pôsobnosti a právo Európskej únie bolo jednoduchšie a ľahšie zdôvodniteľné, pokiaľ ide o súvis s kultúrnymi obsahmi, než daň z vyhľadávačov alebo z reklamy online.

Výnos z dane by sa použil na **podporu prechodu kultúrneho priemyslu na digitalizáciu a na finančnú pomoc pri tomto prechode** vo forme finančnej pomoci na digitálnu tvorbu a digitálne propagovanie diel, digitalizáciu súborných katalógov, rozširovanie báz metaúdajov a inovatívnych digitálnych kultúrnych služieb, ktoré sú nositeľmi kultúrnej rozmanitosti. Na získanie tejto pomoci sú oprávnené všetky odvetvia tvorby. Misia však odporúča zamerať sa v prvej etape prednostne na odvetvia, ktoré sú najviac zasiahnuté digitálnym šokom, čiže na odvetvie hudby a odvetvie fotografie.

Misia s cieľom zaistiť použitie dane v súlade s cieľmi, na ktorých plnenie bola vytvorená, navrhuje, aby sa výnos z tejto dane odvádzal na **osobitný účelový účet** (OÚÚ) spravovaný ministerstvom kultúry a komunikácie. Odvedenie výnosu do všeobecného rozpočtu štátu by znamenalo riziko použitia na iné účely, ktoré by mohli spochybniť legitimitu dane. Ak by sa ale daň uložená telekomunikačným operátorom zreformovala v súlade s odporúčaniami misie, výnos z nej by sa tiež mohol odvádzat' na OÚÚ. Dovtedy, kým sa nenájdu riešenia, ako zahrnúť do zdanenia ostatné subjekty digitálnej ekonomiky (vyhľadávače, sociálne siete atď.), by mala byť oprávnenou požiadavkou, aby sa časť príjmu z daní vyčlenila na financovanie tvorby cez odvody na OÚÚ, ktorých výška by sa mala vypočítat' na základe analýzy podielu kultúrnych obsahov na činnosti subjektov digitálnej ekonomiky podliehajúcich dani.

Daň z pripojovaných zariadení, ktorou sa koriguje presun hodnoty, sleduje **iný cieľ ako poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie**, ktorým sa kompenzuje škoda spôsobená rozmnožením diela. Jej základ je v konečnom dôsledku širší, pretože zahŕňa počítače a koncové zariadenia ktoré nemajú záznamovú kapacitu. Ak však v rámci spôsobov používania rozmnožovanie uvoľní miesto prístupu k dielam, poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie môže sa za určitý čas môže destabilizovať. Preto je nevyhnutné navrhnuť taký mechanizmus, ktorý bude schopný ihneď kompenzovať presun hodnoty obsahov smerom k zariadeniam a v určitom časovom horizonte prevziať štafetu poplatku za rozmnoženinu na súkromné použitie. V záujme zjednodušenia by sa potom dalo uvažovať o zlúčení týchto dvoch poplatkov a poplatok za rozmnoženinu na súkromné použitie začleniť do dane zo zariadení pripojovaných na internet a súčasne vyčleniť časť výnosu z tejto dane na náhradu škody spôsobenej nositeľom práv súkromným rozmnožením.

3. PODPORIŤ NOVÉ KREATÍVNE FORMY A NOVÉ SPÔSOBY FINANCOVANIA

Vývoj nových digitálnych technológií nerozvracia výhradne spôsoby šírenia a distribúcie kultúrnych diel, ale súčasne pretvára spôsoby tvorby a dáva impulz k vzniku **nových tvorivých foriem**: digitálne umenie, multimediálna tvorba...

Tieto tvorivé postupy (**pozri hárok B-12**) vystavujú skúške mechanizmy podpory a pomoci umeleckej tvorbe, ktoré sú spravidla zamerané na klasické odvetvia a živé divadlo. Odvetvové podporné mechanizmy spravované národnými verejnoprávnymi inštitúciami boli prispôbované tak, aby lepšie zohľadňovali tieto nové spôsoby tvorby a na podporu umeleckej a multimediálnej tvorby (DiCréAM) bol vytvorený špecifický nástroj. V súvislosti s týmito novými odvetviami tvorby sa angažovali aj územné samosprávy, ale podľa veľmi rôznorodých pravidiel.

Multimediálna tvorba a digitálne umenie netrpia ani tak absenciou podporných mechanizmov, ako skôr nedostatočnou koordináciou medzi subjektmi a netransparentnosťou ich finančnej pomoci, ku ktorej treba prirátať aj nedostatočné politické alebo len symbolické uznanie týchto nových tvorivých foriem. Náprava situácie si vyžaduje posilniť koordináciu decentralizovaných orgánov štátnej správy a lepšie skoordinať pomoc týchto orgánov s pomocou územných samospráv a kultúrnych inštitúcií, napr. na základe vypracovania regionálnych strategických dokumentov. Ďalej by bolo dobre zvážiť vytvorenie značky „digitálne scény“ určenej štruktúram, ktoré podporujú nové kreatívne formy.

Na druhej strane digitalizácia umožňuje vznik nových spôsobov financovania tvorby, čo sa prejavilo čoraz väčšou úspešnosťou tzv. **davového financovania alebo crowdfundingu (pozri hárok B-13)**, ktoré sa rozvíja v rôznych odvetviach a osobitne vo väčšine kultúrnych odvetví od hudby cez videohry až po komiksy a filmy. *Crowdfunding* znamená použitie od širokej verejnosti na financovanie projektu príspevkov; tieto príspevky môžu mať podobu nezištných darov alebo môžu byť podmienené symbolickou alebo finančnou kompenzáciou (podiel na prevádzkových príjmoch). Aj keď táto zásada nie je práve nová, rozmach internetu jej vdýchol nový život, pretože značne zjednodušil stretnutia nositeľov projektov so sporiteľmi, spravidla prostredníctvom špecializovaných platforiem.

Crowdfunding nachádza odozvu najmä v odvetví kultúry, už od začiatku u veľmi veľkého počtu projektov a tematických platforiem. Prináša odpoveď na fenomén otvárajúcich sa nožníc, pre ktorých je príznačný narastajúci počet tvorcov a kreatívnych projektov, zatiaľ čo tradičné odvetvia kultúrneho priemyslu znižujú svoje investície a upúšťajú od tých najoriginálnejších alebo najriscantnejších projektov. Tento spôsob financovania navyše zodpovedá spoločnému želaniu tvorcov a verejnosti vzájomne sa zbližiť, ktoré je ešte posilnené krízou dôvery voči kultúrnym odvetviam a všetkým „sprostredkovateľom“.

Napriek úspešnosti platforiem, ako je *KissKissBankBank* alebo *MyMajorCompany*, *crowdfunding* je oveľa menej rozvinutý vo Francúzsku, než v Spojených štátoch amerických. Na to, aby sa podnietilo využívanie tohto nového spôsobu financovania ako doplnku k tradičným spôsobom financovania, by bolo potrebné objasniť právny a daňový rámec a lepšie ho zviditeľniť intenzívnejšou politickou podporou a partnerstvami s verejnými inštitúciami.

C. OCHRANA A ÚPRAVY PRÁV DUŠEVNÉHO VLASTNÍCTVA

Autorské právo je už od začiatku vyjadrením sociálneho konsenzu medzi právami tvorcov a právami verejnosti. Nástup digitalizácie rozvrátil podmienky tohto konsenzu: právo duševného vlastníctva zasahujúce do sféry širokej verejnosti, predtým obmedzené na vzťahy medzi tvorcami a prevádzkovateľmi služieb, je vystavované spochybňovaniu a je predmetom množiacich sa sporov s používateľmi internetu, ktorí si protirečia svojimi praktikami a očakávaniami.

Rovnováha počiatočného sociálneho konsenzu sa musí obnoviť, pričom je potrebné sledovať dva ciele, ktoré spolu úzko súvisia: na jednej strane treba opätovne potvrdiť úplnú legitimitu autorského práva a nutnosť jeho ochrany prostredníctvom presmerovania boja proti „pirátstvu“ na boj proti tým, ktorí z neho majú ekonomický zisk; na strane druhej je potrebné prispôbiť právo duševného vlastníctva reálnym situáciám a digitálnym praktikám, a tým verejnosti umožniť plne využívať príležitosti, ktoré jej ponúkajú nové technológie tak z hľadiska prístupu k dielam, ako aj z hľadiska tvorby.

1. PRESMEROVAŤ BOJ PROTI PIRÁTSTVU NA BOJ PROTI VÝNOSNÉMU FALŠOVANIU

Možnosti výmeny alebo prístupu k obsahom ponúkaným na internete umožnili rozvoj praktík, ktorými dochádza k porušovaniu práv literárneho a umeleckého vlastníctva a ktoré sa rôznia podľa toho, aké technológie používajú a často sa spoločne označujú druhovým názvom „pirátstvo“. Mnohí zástupcovia kultúrneho priemyslu v ňom vidia hlavného vinníka krízy, ktorou prechádzajú: tieto praktiky celkovo odrádzajú od zákonnej spotreby hmotných a nehmotných predmetov kultúrnej hodnoty. Niektorí pozorovatelia naopak zdôrazňujú, že „pirátstvo“ nijako neškodí legálnej spotrebe predmetov kultúrnej hodnoty a zdôrazňujú, že „piráti“ majú tendenciu vynakladať na rekreačné aktivity v oblasti kultúry oveľa viac peňazí než priemerné publikum.

Tieto tvrdenia, ktoré si navzájom odporujú, sú chybné, pretože sú príliš nadnesené. Hoci nie je od veci relativizovať škodlivý vplyv „pirátstva“, ktoré nie je výlučnou príčinou ťažkostí, s ktorými sa stretáva kultúrny priemysel, nič to však nemení na tom, že porušovanie autorského práva spôsobuje tvorcom a investorom tvorby morálnu i materiálnu ujmu. Ukazuje sa však, že používatelia nelegálnych webových stránok sú vo všeobecnosti legálni používatelia, niekedy dokonca veľkospotrebitelia; okrem toho je zrejmé, že väčšina používateľov internetu by sa len čiastočne preorientovala na využívanie legálnej ponuky, keby nemala možnosť sťahovať ilegálne. Je však celkom isté, že by bolo obťažné podporiť legálnu ponuku zabezpečením náležitej odmeny tvorcom, keby sa celý predmet kultúrnej hodnoty dal bezplatne stiahnuť alebo prehliadať. Z poskytovateľov služieb online, ktorých misia vypočula, všetci označili autorské pirátstvo za hlavného konkurenta. Ak sa teda aj snažia rozširovať legálnu ponuku, ktorá by bola príťažlivá a súčasne by nepoškodzovala práva tvorcov, pirátstvo sa im pri tom stavia do cesty nekalou súťažou, v ktorej je pre nich ťažké obstáť.

Ak sa však má zamedziť porušovaniu autorského práva, pri voľbe spôsobu, ako to urobiť, treba vziať do úvahy reálny stav v oblasti používania a vnímania pirátskych obsahov. Mnohé štúdie nasvedčujú tomu, že zo strany verejnosti sa zvyšuje neporozumenie vo vzťahu k duševnému vlastníctvu, ktoré nahráva určitému banalizovaniu autorského pirátstva. Toto zistenie znamená, že v boji proti pirátstvu treba lepšie rozlišovať príležitostné a súkromné praktiky bez zámeru obohacovať sa od lukratívneho biznisu určitých používateľov internetu, ktorý spočíva v systematickom šírení falšovaných predmetov kultúrnej hodnoty.

a) Rozšíriť konzultácie na výmeny neobchodného charakteru

Myšlienka **legalizovania „výmen neobchodného charakteru“** (pozri hárok C-1) ponúka už na prvý pohľad zaujímavé perspektívy. Bez ohľadu na použitú terminológiu a zvolený právny základ tkvie v poskytnutí možnosti používateľom internetu zdieľať a sťahovať chránené diela zo stránok nekomerčnej povahy, neziskových, za paušálny poplatok zrážaný z predplatného za služby internetu, pričom výnos z poplatku by sa rozdelil medzi jednotlivých nositeľov práva na základe sledovania používania stránok.

Legalizovanie výmen neobchodného charakteru by napomohlo prístup všetkých ľudí ku všetkým kultúrnym obsahom dostupným online a dalo by obsah pojmu spoločné bezplatné používanie obsahu. Značne by zjednodušilo otázku boja proti pirátstvu a umožnilo by sústrediť presadzovanie práva na stránky, ktoré využívajú falšovanie na dosiahnutie zisku; takéto stránky by pravdepodobne prišli o veľkú časť svojich priaznivcov. Zavedený poplatok kompenzujúci legalizáciu výmen, či už vo forme vyrovnávacieho poplatku alebo „príspevku na tvorbu“, by tvorcom poskytol zdroj významný zdroj príjmov. Jeho zavedenie by bolo vhodnou príležitosťou, ako sa vyrovať s nezvratnou masovosťou bezplatných výmen online a umožnilo by obísť otázku súhlasu s platením tým, že bol finančný príspevok spotrebiteľa čo možno najmenej „bolestný“.

Legalizovanie výmen neobchodného charakteru však spôsobuje viacero zásadných problémov a jeho praktická uskutočniteľnosť je stále veľmi neistá. Z právneho hľadiska naráža na medzinárodné záväzky Francúzska a na právo Európskej únie. Nech je koncept spoločného používania obsahov neobchodného charakteru akokoľvek príťažlivý, je problematický: medzi všetkými onlinovými výmenami je ťažké rozlíšiť postupy bezplatného spoločného používania v rámci čistej spotreby. Okrem toho nahradenie platieb za používanie kultúrnych obsahov online paušálnym poplatkom vytvára určitú nespravodlivosť, na ktorú by sa mohli sťažovať ľudia, ktorí si predplatili internet na iné účely, ako je spotreba kultúrnych obsahov.

Koexistencia legalizovaných výmen neobchodného charakteru a komerčnej ponuky sa javí ako ťažko mysliteľná, prinajmenšom v súčasnej prechodovej fáze: vo svete, kde by sa všetky obsahy stali náhle bezplatnými, by legálne poskytované služby pravdepodobne mali väčšie ťažkosti so získaním nových používateľov, osobitne pokiaľ ide o platené ponuky. Okrem toho, ak by sa požadovaný poplatok kompenzujúci legalizovanie výmen mal týkať všetkých kultúrnych obsahov chránených autorským právom, musel by byť veľmi vysoký, čo predovšetkým skromnejšie domácnosti mohli len ťažko akceptovať.

Z prevádzkového hľadiska by rozdelenie výnosu z poplatku medzi nositeľov práv, založené na meraní výmen neobchodného charakteru, vyžadovalo systematické sledovanie sťahovania, narušajúce súkromie, ktoré by nakoniec mohlo viesť k ešte väčšiemu porušovaniu individuálnych slobôd a práva na súkromie, než akému chceme urobiť prietrž. Nakoniec by sa rozdeľovanie vybraných súm muselo uskutočňovať na základe množstva zmlúv vyznačujúcich sa určitou mierou voľnej úvahy.

V súčasnej dobe teda legalizovanie výmen neobchodného charakteru naráža na príliš veľa právnych, ekonomických a praktických prekážok na to, aby v krátkodobom časovom horizonte mohlo priniesť vierohodnú odpoveď na problematiku pirátstva. So zreteľom na neistotu spojenú s používaním internetu a digitálnou ekonomikou by sa však **nemal apriórne vylúčiť žiadny model riešenia**. Preto by sa mali prehĺbiť konzultácie o legalizácii výmen neobchodného charakteru tak na vnútroštátnej úrovni, ako aj v celoeurópskom rozsahu a súčasne by sa mal spresniť koncept spoločného využívania digitálnych súborov na nekomerčné účely a mali by sa určiť pravidlá právneho uznávania týchto výmen.

b) Zmierniť systém stupňovanej odozvy (trikrát a dost')

Systém stupňovanej odozvy zavedený v roku 2009 mal za cieľ vyčleniť nelegálne sťahovanie z internetu, ktorého sa dopúšťajú jednotlivci v rámci sietí so vzájomným sprístupňovaním (siete „pear to pear“), zo všeobecného práva v oblasti falšovania, ktoré je nevyhovujúce a ukladá potenciálne veľmi veľké sankcie. Diferencovaný prístup vychádza z konceptu „závažnej neobstarateľnosti“, ktorým sa nesankcionuje človek, ktorý sťahuje z internetu, ale človek ktorého prístup k internetu sa používa na nelegálne sťahovanie, pričom uprednostňuje výchovné pôsobenie najprv prostredníctvom opakovaných upozornení, ktoré používateľovi internetu zašle HADOPI; sankcia trestnoprávnej povahy pripadne až ako posledná možnosť dosiahnutia nápravy. Systém stupňovanej odozvy sa začal uplatňovať od októbra 2010 a postupne naberá na sile, ale doposiaľ viedol len k veľmi malému počtu odsúdení.

Bilancia systému stupňovanej odozvy (pozri hárok C-2) je po necelých troch rokoch, od kedy sa systém skutočne začal uplatňovať, je nepresvedčivá. Ostré kritiky tohto systému, aj keď neboli úplne neopodstatnené, sa ale javia ako prehnané.

Represívna povaha systému bola čiastočne nadsadená. Výchovná logika, ktorá sa premietla do zákona, bola posilnená praxou Hadopi, ktorá dohliadla na to, aby sa represívna fáza začala až po vyčerpaní všetkých možností dosiahnuť nápravu a aby sa prísne dodržiavali práva na obhajobu. Peňažný trest, aký sa ukladá, je mierny oproti peňažnému trestu za trestný čin falšovania, akému bol vystavený používateľ internetu pred prijatím zákonov Hadopi. Diferencovaný prístup doposiaľ viedol len k dvom prípadom skutočného odsúdenia; trestný sudca sa na základe svojej právomoci individualizácie trestov usiluje prispôbiť sankciu závažnosti zistených skutkov. Na druhej strane sankcia v podobe pozastavenia pripojenia k internetu, aj keď nebola nikdy uplatnená, výrazne prispieva k predstave o represívneho charakter, ktorá je systému len na škodu. Inak skutočnosť, že človek, ktorý sa dopúšťa nelegálneho sťahovania z internetu, stále podlieha stíhaniu za falšovanie, škodí zrozumiteľnosti systému a naruša výchovný odkaz.

Priame a nepriame **náklady** štátu na systém stupňovanej odozvy sa z hľadiska materiálnych a morálnych záujmov, ktoré sú v hre, nejavia ako neprimerané. Netreba sa pozeráť na sumu pokút uložených rozsudkami, ale na celkovú účinnosť systému vrátane jeho odstrašujúceho a výchovného poslania: konečným cieľom stupňovanej odozvy nie je smerovať k dosiahnutiu prísnych odsudzujúcich rozsudkov v obrovskom počte, ale dosiahnuť výrazný pokles počtu nelegálnych sťahovaní z internetu zvýšením povedomia používateľov internetu. Na druhej strane sa vynakladanie verejných prostriedkov na postihovanie sťahovania z internetu v rámci sietí so vzájomným sprístupňovaním (P2P) uberá cestou nesprávneho poradia priorit a neoptimálneho alokovania zdrojov: zdá sa, že by bolo správnejšie a efektívnejšie, keby sa intervencia zo strany verejnej moci zamerala na potieranie falšovania vykonávaného na komerčné účely, než len na sťahovanie z internetu v rámci P2P, ktorého sa dopúšťajú používatelia internetu, ktorí všeobecne nemajú žiadny zámer sťahovať obsahy za účelom zisku alebo osobného obohatenia sa.

Napokon **účinnosť systému diferencovanej odozvy**, ktorá býva premenlivá, závisí od uhla pohľadu, z ktorého sa na ňu pozeráme. Na jednej strane sa celkovo preukázala jej účinnosť, pokiaľ ide o odrádzanie od praktík, na ktoré sa zameriava (sťahovanie z internetu v rámci zdieľaných sietí). Upozornenia resp. varovania od HADOPI vedú predplatiteľov v drvivej väčšine k upusteniu od nelegálneho sťahovania v sieťach P2P, alebo k zabezpečeniu svojich liniek, aby ich iní ľudia nemohli používať na účely sťahovania. Sťahovanie v rámci zdieľaných sietí, ktoré je na ústupe už od čias pred nadobudnutím účinnosti systému stupňovanej odozvy, sa odvtedy ešte zrýchlil; nedávny zvrat tohto trendu opačným smerom však pre nás znamená, že netreba poľavovať v ostražitosťi.

Treba tiež zistiť, či bol ústup v oblasti sťahovania z internetu v sieťach P2P sprevádzaný nárastom legálnej spotreby, alebo či bol vykompenzovaný prekvitaním iných foriem „pirátstva“. Ak aj využívanie legálnej ponuky zaznamenalo výrazný nárast, zdá sa, že veľká časť používateľov internetu sa uchýlila k iným nelegálnym praktikám, ktoré sa vymykajú akejkolvek kontrole, čo znamená, že týmto používateľom nehrozí žiadne riziko odhalenia a sú teda nepostihnuteľní (priame sťahovanie – *streaming*). Dostupné štatistiky naznačujú, že ústup sťahovania v rámci zdieľaných sietí, ktorý pravdepodobne súvisí čiastočne s účinnosťou diferencovaného prístupu, nahráva skôr iným formám nelegálnej spotreby, než legálnej ponuke.

Na základe tejto len čiastočne uspokojivej bilancie odporúčame **zachovať a zmierniť systém stupňovanej odozvy (pozri hárok C-3)** a tiež presmerovať boj proti falšovaniu na subjekty, ktoré z neho majú ekonomický prospech. Jednoducho zrušiť systém stupňovanej odozvy, keď sa práve ledva stabilizoval a už priniesol významné výsledky v oblasti, ktorú pokrýva, by nemalo žiadny zmysel. Keďže chýbajú právne predpisy o výmenách neobchodného charakteru, takáto reforma by sa prejavila jednoduchým prevzatím všeobecného práva v oblasti falšovania. Prokuratúry ako príjemcovia mnohých ohlásení by museli robiť delikátne rozhodnutie na základe voľnej úvahy. Súdby by napríklad v rámci komplikovaného a finančne náročného konania boli nútené ukladať malému počtu porušovateľov práva tresty, ktoré by sa javili ako neprimerané z hľadiska banálnosti skutkových okolností. Výchovná logika, na ktorej je systém stupňovanej odozvy založený, by úplne zanikla.

Z uvedených dôvodov by bolo lepšie **zachovať výdobytky systému stupňovanej odozvy**, ktorý na jednej strane umožňuje vyhnúť sa uplatňovaniu všeobecného práva v oblasti falšovania, ktoré nevyhovuje riešeniu dotknutých praktík, a na druhej strane uplatňovať výchovnú logiku založenú na finančne nenáročných opakovaných upozorneniach resp. varovaniach, ktoré predchádzajú sankciám. To by automaticky znamenalo zachovať pojem „závažná nedbanlivosť“ a presnejšie ho vymedziť tak, aby lepšie zohľadnil náležitú starostlivosť, ktorú musí predplatiteľ vyvinúť, aby zamedzil používaniu svojho internetového prístupu na nelegálne sťahovanie. Ďalej treba objasniť súvis medzi týmto trestným činom zo závažnej nedbanlivosti a trestným činom falšovania, ktorý treba označiť za konanie za účelom dosiahnutia zisku.

Systém diferencovaného prístupu je však potrebné zmierniť tak, aby bol prijateľnejší a pritom sa neznižila jeho účinnosť, s dôrazom skôr na výchovný efekt predchádzajúcich upozornení resp. varovaní než na hrozbu prísnej sankcie. Sankcie, ktoré sa v súčasnosti uplatňujú, sú podľa všetkého neprimerané, ak vezmeme do úvahy masový charakter dotknutých praktík. Postihovanie praktík, ktoré sú medzi obyvateľmi (a ešte väčšmi medzi mládežou) tak veľmi rozšírené, prostredníctvom trestného súdu, sa javí ako nevyhovujúce. Veľmi diskutabilná je aj existencia takmer výlučne účelového správneho orgánu zriadeného na tento jediný účel. Okrem toho je nevyhnutné venovať toľko pozornosti, koľko treba, otázke sťahovania v rámci zdieľaných sietí, ktorá je len určitým a nepochybne nie tým najdôležitejším aspektom ochrany autorského práva v digitálnom veku.

Na základe uvedeného navrhujeme **zrušiť trest dočasného odopretia prístupu k internetu**, ktorý je obzvlášť prísny z hľadiska závažnosti predmetného konania a ktorého praktická uplatniteľnosť je aj neistá. To by umožnilo **presunúť postihovanie z roviny trestného práva do roviny správneho práva** s cieľom vyhnúť sa predvolaniu na komisariát, žalobe na policajný súd a zápisu do trestného registra. Konanie by sa tak stalo pružnejším, príslušnému orgánu by umožňovalo lepšie reagovať na každý jednotlivý prípad, napr. tým, že by upravil počet predchádzajúcich upozornení resp. varovaní. Sankcia by si zachovala predovšetkým odstrašujúci účinok a ukladala by sa len vo výnimočných prípadoch po neúspechu výchovnej fázy. Práva na obhajobu by boli chránené silnými zárukami: kontradiktórne konanie, právo na vypočutie, zdôvodnenie sankcie, právo na podanie opravného prostriedku na súd. Nakoniec by sa mohla **výrazne znížiť výška peňažnej sankcie** bez toho, aby táto sankcia prišla o svoj odstrašujúci charakter: výška pokuty, ktorá môže v súčasnosti dosiahnuť sumu 1 500 EUR, by sa napr. mohla znížiť na paušálnu sumu 60 EUR, prípadne zvýšiť pri opakovaných porušeníach.

Navyše **sa nejaví ako potrebné zachovať nezávislý správny orgán, ktorého činnosť by sa obmedzovala na boj proti nelegálnemu sťahovaniu z internetu**. Nepripelo by to ani k legitímite systému, ani k dôslednosti trestného stíhania, ani by to neprospelo ekonomike štátnych príjmov. S výhradou inštitucionálnych rozhodnutí, ktoré urobí vláda v oblasti ochrany práv a regulácie obsahov na internete, systémom stupňovanej odozvy by sa potom mohla poveriť inštitúcia CSA, ktorej navrhujeme, aby sa stala regulátorom digitálnej kultúrnej ponuky. Okrem snahy o zracionalizovanie správnej štruktúry je potrebné zdôrazniť úzku súdržnosť medzi rozšírením legálnej ponuky, presadzovaním kultúrnej rozmanitosti online a výchovným poslaním systému stupňovanej odozvy. Okrem toho je potrebné začleniť zvyšovanie povedomia používateľov internetu do širšej politiky regulácie audiovizuálnej a kultúrnej ponuky vrátane všetkých médií v kontexte digitálnej konvergenencie.

Nevyhnutné je aj posilniť **výchovné pôsobenie na verejnosť a zvyšovanie jej povedomia**, najmä v prípade najmladších vekových kategórií, pričom treba rozlišovať dva typy opatrení. Na jednej strane je v rámci umeleckej a kultúrnej gramotnosti potrebné lepšie oboznamovať so všeobecnými zásadami práva duševného vlastníctva, ako aj s mechanizmami tvorby a jej financovania: v súčasnosti nie sú tieto otázky pre širokú verejnosť príliš zrozumiteľné, čo môže posilňovať jej nedôveru k legálnej ponuke a nepochopenie, ktoré prejavuje voči nástrojom boja proti pirátstvu. Na druhej strane v oblasti mediálnej gramotnosti musia výchovno-vzdelávacie snahy smerovať k zvyšovaniu povedomia používateľov internetu o možnostiach, ktoré poskytuje internet v oblasti prístupu ku kultúre, pomôcť im rozlišovať legálne praktiky od nelegálnych, informovať ich o rizikách nelegálneho sťahovania a zvyšovať ich povedomie o existencii legálnej ponuky.

c) Posilniť boj proti falšovaniu za účelom zisku

Nelegálne šírenie diel chránených autorským právom je pre niektoré webové stránky umožňujúce sťahovanie, *streaming* alebo vytváranie odkazov činnosť vykonávaná na priemyselnej úrovni a významný zdroj príjmov, ktoré pochádzajú z platieb od používateľov a zo ziskov z reklamy (**pozri hárok**). Francúzsky trh falšovania online podľa niektorých odhadov dosahuje niekoľko desiatok miliónov EUR. Webové stránky, ktoré si z falšovania urobili svoju hlavnú živnosť, sú často veľmi ziskové, pretože tvorcom nevyplácajú žiadnu odmenu. Mnohí z nich udržiavajú úzke väzby s organizovaným zločinom.

Webmasteri týchto stránok by mali byť prvým cieľom politiky ochrany autorského práva na internete. Tí, ktorí publikujú online alebo podporujú šírenie chránených obsahov bez súhlasu nositeľov práva, sú prvými článkami reťazca a konečnými príjemcami ziskov, ktoré im plynú z pirátskeho reťazca.

Existujúci arzenál trestov už ponúka všetky nástroje potrebné na trestné stíhanie a postihovanie týchto praktík; nezdá sa, že by ich bolo treba posilniť ešte viac. Trestné stíhanie proti webovým stránkam zaoberajúcim sa falšovaním však narážajú na **hranice, s ktorými je vnútorne spätý boj proti kyberkriminalite** vo všetkých jej podobách: medzinárodný rozmer a medzery v spolupráci so štátmi, takmer okamžitá mobilita obsahov, problém hľadania dôkazov alebo identifikácie subjektu zodpovedného za porušenie atď.

Zapojením sprostredkovateľov z oblasti techniky a financií, ktorí tvoria tzv. ekosystém internetu (prevádzkovatelia webhostingov, prevádzkovatelia vyhľadávačov, prevádzkovatelia platobných služieb, subjekty reklamy online, dokonca aj poskytovatelia internetového pripojenia a provideri), by sa dali tieto ťažkosti obísť. Takáto spolupráca, ktorú platné právo už umožňuje, nepredpokladá ani nové vymedzenie pravidiel zodpovednosti stanovených smernicou o elektronickom obchode, ani spochybnenie neutrality netu.

Verejná moc by takto mohla **presadiť a vymedziť samoreguláciu** založenú na záväzkoch dobrovoľne prijatých určitými kategóriami sprostredkovateľov. Na jednej strane by mohla koordinovať prijatie chárt o osvedčených postupoch, ktorými by sa stanovili postupy výmeny informácií medzi subjektmi a povaha preventívnych alebo nápravných opatrení, ktoré by sa sprostredkovatelia zaviazali prijať voči webstránkam, ktoré by sa previnili opakovaným porušovaním autorského práva. Na druhej strane by mohla zohrať úlohu mediátora alebo tretej dôveryhodnej strany tým, že by v rámci kontradiktórneho konania identifikovala webstránky, ktoré opakovane porušujú právo. Túto úlohu, ktorú nie je mysliteľné nechať v rukách nositeľov práva a sprostredkovateľov, by mohol plniť útvar CyberDouane (Kybercolnica).

Samoregulácia v takejto podobe, ktorú by vymedzila verejná moc, by zaistila pružnosť a reakčnú schopnosť, takže už by nebolo potrebné zaviesť ďalšie donucovacie mechanizmy. Umožnila by prispôbovať riešenia vývoju technológií a zvyklostí. Zamedzila by systematickému obracaniu sa na sudcu, ktorý nositeľom práv ako sprostredkovateľom ukladá časovo a finančne náročné postupy a zbytočne zvyšuje pracovné zaťaženie príslušných súdov. Naopak by umožnila zamedziť rozvoju čisto súkromnej samoregulácie organizovanej na základe spolupráce medzi nositeľmi práv a sprostredkovateľmi, ktorá by mohla vyvolávať odchýlky, ktoré by mohli ohrozovať verejné slobody.

Táto všeobecná stratégia by sa uplatňovala v prípade každej jednej kategórie sprostredkovateľov:

- pokiaľ ide o poskytovateľov **webhostingu (pozri hárok C-5)**, úprava ich právneho postavenia s cieľom upraviť a doplniť ich definíciu alebo režim zodpovednosti, nie je ani žiaduce, ani nutné: okrem toho, že má len malú šancu na odsúhlasenie členskými štátmi Európskej únie, mala by veľmi všeobecný dosah a jej dôsledky by v širokej miere presiahli hranice otázky ochrany autorského práva. Naopak bez zmeny právneho stavu sa môžu podporiť osvedčené postupy, aby sa lepšie zabezpečilo dodržiavanie práv tvorcov. Verejná moc by sa na tom mohla podieľať a sprevádzať úsilie v oblasti združenia nositeľov práv, najmä na účely automatického zisťovania chránených obsahov vďaka technológiám automatického rozpoznávania autorských označení;

- súčinnosť **prevádzkovateľov vyhľadávačov (pozri hárok C-6)** musí podporiť vytváranie odkazov na legálnu ponuku, ktorá je na stránkach s výsledkami vyhľadávania stále menej viditeľná než nelegálna ponuka. Vzhľadom na úlohu, ktorú zohrávajú vyhľadávače v prístupe k obsahu, ide o kľúčovú výzvu. Niektoré vyhľadávače sa rozhodli opustiť rámec povinností, ktoré im ukladá zákon, napríklad zhoršením poradia v rebríčku stránkam zodpovedným za opakované porušovanie autorského práva, v krajnom prípade jednoduchým odstránením odkazu na takéto stránky. Súčinnosť tohto druhu by sa mala prehĺbiť, najlepšie na dobrovoľnom základe, prostredníctvom podpisu kódexov dobrého správania uplatniteľných na subjekty zaoberajúce sa vytváraním odkazov na webové stránky;
- zapojenie **subjektov poskytujúcich platobné služby online a reklamné služby**, niekedy označované výrazmi „follow the money“ (sleduj peniaze) (**pozri hárok C-7**), má za cieľ obmedziť finančné zdroje stránkam venovaným falšovaniu, ako aj napomôcť používateľom internetu lepšie rozpoznať legálne stránky od nelegálnych. Sprostredkovatelia platieb (služby elektronického bankovníctva, prevádzkovatelia bankových kariet) by mali byť podporovaní v úsilí zakázať v rámci svojich všeobecných podmienok používania využívanie ich služby na účely falšovania a prijať vhodné opatrenia pre prípady, kedy im orgán verejnej moci nahlási nesplnenie povinnosti. Subjekty zodpovedné za uvedenie reklamy na trh by zasa mali zabezpečiť, aby odkazy zadávateľov reklamy neboli publikované na stránkach obvinených z opakovaného porušenia autorského práva;
- na druhej strane zablokovanie prístupu k stránkam **poskytovateľmi internetového pripojenia** a nahlásenie názvu domény **registrátorovi (pozri hárok C-8)** sú tými radikálnejšími opatreniami, ktoré predstavujú vážne porušenie slobodnej komunikácie a môžu mať nebezpečné vedľajšie účinky, hoci nie je celkom zaručená ich účinnosť. Ak by mali byť zavedené, museli by sa uplatniť až v poslednej inštancii a na základe rozhodnutia sudcu príslušného súdu v rámci kontradiktórneho konania a kontroly primeranosti v každom jednotlivom prípade

2. PRISPÔSOBIŤ PRÁVO DUŠEVNÉHO VLASTNÍCTVA DIGITÁLNYM SPÔSOBOM POUŽITIA

Digitálne spôsoby použitia od základu pretvárajú vzťah medzi tvorcami, tvorivým priemyslom a verejnosťou. Existujúci právny rámec nie je vždy prispôsobený rozmachu nových spôsobov tvorby a šírenia diel. Aj keď v krátkom čase nemožno uvažovať o legalizovaní výmen nekomerčného charakteru, nemenej dôležité je vytvoriť zodpovedajúci právny rámec pre kultúrne vzťahy nekomerčného charakteru.

Bolo by osobitne na škodu, keby sme dopustili, aby sa ďalej prehlbovala priepasť medzi právom duševného vlastníctva a praktikami používania kultúrneho obsahu používateľov internetu. Základné zásady autorského práva v digitálnom veku si zachovávajú svoju relevantnosť, ale spôsoby ich uplatňovania sa musia prispôbiť novým spôsobom použitia obsahov a možnostiam, ktoré ponúkajú, tak pre oblasť tvorby, ako aj pre oblasť šírenia diel.

a) Zmodernizovať oblasť výnimiek z autorského práva

Výnimky z výhradných práv tvorcov boli poňaté tak, aby podnecovali tvorbu a šírenie diel v čo najväčšom rozsahu. Tým, že vymedzili hranice medzi spôsobmi použitia podliehajúcimi súhlasu nositeľov práv a tými, ktoré nemožno namietat, vytvorili rovnováhu medzi právami tvorcov a právami verejnosti, ktorá je súčasne základným kameňom práva duševného vlastníctva. Lenže vpád digitálnych technológií naruša túto rovnováhu a vyžaduje zaviesť modernejšie vymedzenie výnimiek, pri ktorom by sa zohľadnila požiadavka právnej istoty a súčasne sa zabezpečila nevyhnutná pružnosť právnych predpisov.

Na jednej strane výnimky, ktoré chránia slobodu tvorby používateľov, neumožňujú ideálne zabezpečiť spoľahlivosť **postupov „transformatívnej“ tvorby**, ktorej rozmach podnecujú digitálne technológie. Tieto postupy uľahčované možnosťami reprodukcie, delenia a úpravy, ktoré ponúkajú digitálne technológie, zaznamenali pozoruhodný rozmach a umožňujú obnovu tvorivých procesov. Svedčí o tom množstvo remixov alebo alternatívnych foriem umenia ako napr. mashup šírených cez internet, niekedy označovaných dvojznačným výrazom „obsahy vytvárané používateľmi“ (anglicky „user generated contents“); tento výraz, ktorý nemá právny význam, znamená čisté oddelenie profesionálnych obsahov od amatérskych obsahov, ktoré čoraz menej zodpovedá realite postupov.

Právne postavenie týchto transformatívnych diel vo francúzskom práve označovaných ako kompozitné diela, je stále mimoriadne neisté: keďže tvorcovia transformatívnych diel spravidla nemôžu nárokovať na výnimky z paródie a krátkej citácie, sú nútení žiadať o súhlas všetkých tých, ktorí vlastnia práva k dielam, ktoré zamýšľajú znova použiť. Dohody uzatvorené medzi spoločnosťami zodpovednými za kolektívnu správu autorských práv a určitými platformami na zdieľanie obsahov za daných okolností neumožňujú zaistiť status týchto postupov. Rovnaká otázka rezonuje vo väčšine krajín, z ktorých niektoré dokonca prijali svoj vlastný zákon s cieľom poskytnúť transformatívnej tvorbe zodpovedajúci rámec.

Na účely zabezpečenia stability postavenia a podporenia týchto nových spôsobov použitia, ktoré symbolizujú vitalitu tvorby v digitálnom veku bez toho, aby poškodzovali oprávnené záujmy tvorcov opätovne použitých diel, bude možné prijať v dohľadnej dobe nasledujúce **konkrétne opatrenia**, a to na základe už existujúceho zákona: podporiť využívanie voľných licencií, uľahčiť prístup k metaúdajom, ktoré umožnia zistiť nositeľov práv, alebo aj upraviť dohody uzatvorené medzi spoločnosťami pre kolektívnu správu autorských práv a platformami na zdieľanie obsahov.

Ako nevyhnutné sa však javí **presne špecifikovať právne postavenie** transformatívnych diel. Rozšírenie výnimky z citácie, ktorú povoľuje právo EÚ, by viedlo k spružneniu podmienok, za akých môžu byť chránené diela opätovne použité na vytvorenie odvodených diel a šírené v nekomerčnom rámci. V dlhodobom časovom horizonte bude potrebné presne špecifikovať postavenie transformatívnych obsahov na úrovni Európskej únie.

Na druhej strane si digitálna revolúcia vyžaduje prehodnotiť výnimky určené na **podporu šírenia diel a kultúry** smerom k skupinám verejnosti, ktoré si zaslúžia osobitnú pozornosť.

Predovšetkým **pedagogická výnimka (pozri hárok C-11)** vo svojom aktuálnom znení neumožňuje vyučujúcim a bádateľom plne využívať možnosti, ktoré ponúkajú nové technológie. Spleť právnych predpisov a odvetvových dohôd často vedie vyučujúcich, ktorí chcú používať digitálne nástroje, k tomu, aby vybočovali z rámca práv literárneho a umeleckého vlastníctva. Platný právny rámec nie je usposobený na používanie digitálnych dokumentárnych zdrojov a na používanie nástrojov online, hoci by mohli prispieť k umeleckej a kultúrnej gramotnosti žiakov, ako aj ku gramotnosti v oblasti nových médií.

Rozsah pôsobnosti výnimiek z autorského práva sa prakticky obmedzuje na diela, na ktoré sa vzťahujú odvetvové dohody uzavreté medzi príslušnými ministerstvami a zástupcami nositeľov práv, čo si v jednotlivých prípadoch vyžaduje overenie. Pojem „výňatok“ ktorý tieto dohody presne vymedzujú, je úzkošľachovo presne definovaný. Diela vytvorené pre digitálne vydanie písaného diela sú z rozsahu pôsobnosti výnimky vyňaté. Inovatívne postupy, akými sú didaktická hra alebo výučba online, nemajú dostatočne stabilné postavenie. Zložitosť pravidiel, ktorá je zdrojom byrokratickej ťažkopádosti a právnej neistoty je tým menej pochopiteľná, že príslušné finančné otázky sú upravené.

Návrh zákona o usmernení a programovaní na účely prebudovania francúzskeho školstva, ktorý predpokladá opätovné začlenenie digitálnych verzií písaných diel do pedagogickej výnimky, bude z tohto pohľadu predstavovať určitý pokrok. V schválenom znení návrhu by sa nemal dopredu predvídať vývoj pedagogických postupov spojený s novými technologickými nástrojmi a nemalo by sa brániť postupom spolupráce. Keďže je okrem toho potrebné zjednodušiť a zaistiť bezpečné uplatňovanie príslušných postupov vyučujúcimi, mali by sa tieto postupy vymedziť a malo by sa zabezpečiť náležité odmeňovanie nositeľov práv, pričom reforma by mala byť doplnená o zavedenie povinnej kolektívnej správy autorských práv, ktorá by pokrývala všetky pedagogické spôsoby použitia nezávisle od toho, či patria alebo nepatria do rozsahu pôsobnosti zákonnej výnimky. Postupy vyučujúcich by sa tým zjednodušili, pretože vyučujúci by si v jednotlivých prípadoch už nemuseli overovať, či sa na použité diela skutočne vzťahujú dohody.

Inak zavedenie **výnimky z dôvodu zdravotného postihnutia (pozri hárok C-11)**, ktorej účelom je podporiť prístup ku kultúre a k informáciám zdravotne postihnutým ľuďom, ktorí využívajú možnosti poskytované digitálnymi nástrojmi, naráža na veľké technické a ekonomické problémy. Oprávnené združenia a inštitúcie dostávajú digitálne súbory v rôznych formátoch, nerovnako využiteľných; tieto inštitúcie, ktoré sú často malé a majú obmedzené finančné prostriedky, nemajú vždy k dispozícii vhodné technické nástroje na plnenie svojich úloh.

V záujme odstránenia týchto ťažkostí a účinnejšieho uplatňovania výnimky z dôvodu zdravotného postihnutia by bolo vhodné garantovať organizáciám zabezpečujúcim prepisy poskytnutie súborov spĺňajúcich normy, ktoré sú nielen otvorené, ale aj prispôsobiteľné a umožnia výrobu súborov prispôbených obmedzeniam zdravotne postihnutých osôb. Na účely rozšírenia ponuky na staršie diela by príjemcovia pomoci na digitalizáciu mohli mať stanovenú povinnosť poskytnúť zdrojové súbory. Napokon by bolo dobré podporiť investície kvalifikovaných organizácií pôsobiacich v oblasti konverzných technológií a podporovať spoločné používanie takto vyvinutých nástrojov.

b) Chrániť a zhodnocovať digitálne verejne prístupné diela

Digitalizácia verejne prístupných diel (pozri hárok C-12) umožňuje zabezpečiť ich zachovanie a rozšíriť prístup k nim najširšej verejnosti; touto cestou sa už vybrali viaceré inštitúcie.

Prechod na digitalizáciu však viedol k **javom opätovného privlastnenia**, ktoré môžu brániť obehu verejnej prístupných diel namiesto toho, aby ho zjednodušili. Hoci je právo duševného vlastníctva spojené s duchovným dielom a nie s fyzickým nosičom, výmenu nosiča alebo média sprevádza v určitých prípadoch vznik nového súboru výhradných práv (vyplývajúcich najmä z práva databáz), ktoré v skutočnosti zužujú rozsah verejnej prístupnosti diel. Stáva sa, že technické opatrenia na ochranu verejnej prístupných diel prekážajú ich voľnému použitiu.

Okrem toho náklady spojené s digitalizáciou verejne prístupných diel vedú verejné kultúrne inštitúcie k tomu, aby využívali spôsoby financovania, ktoré majú umožniť obmedzenie verejného investovania, akým sú **verejno-súkromné partnerstvá**. Na vykompenzovanie úhrady všetkých alebo časti nákladov na digitalizáciu súkromní partneri získajú na využívanie digitalizovaných diel čiastočné alebo úplné komerčné výhradné právo. Výhradné práva, ktoré sa takto poskytnú súkromným poskytovateľom služieb, môžu napomôcť vznik dominantných alebo monopolných postavení, ak trvajú nadmerne dlho, brániť bezplatnému prístupu k verejne prístupným dielam a v krajnom prípade obmedziť ich použitie.

Za týchto okolností, keď sa doba trvania ochrany práv predlžuje a spomaľuje sa zvyšovanie počtu verejnej prístupných diel, je potrebné chrániť a zhodnocovať digitálne verejne prístupné diela. Na to je predovšetkým potrebné pozitívne vymedziť a spresniť ich rozsah a súčasne uľahčiť prístup k metaúdajom (pozri v *texte*). Zákon musí navyše zamedziť tomu, aby **jednoduchá digitálna reprodukcia bez pridania nových služieb mala za následok vznik nových výhradných práv** na základe práva duševného vlastníctva alebo s ním súvisiacich práv, ako je právo k databázam.

Nakoniec by bolo žiaduce **stanoviť pravidlá využívania verejno-súkromných partnerstiev** a výhradné práva, ktoré sú s nimi spojené. Verejné kultúrne inštitúcie sa musia snažiť poskytovať čo možno najširší a najotvorenejší prístup k verejne prístupným dielam bez toho, aby nadmerne zaťažovali verejné financie. Táto rovnica, ktorá je osobitne zložitá, si vyžaduje preskúmať pojem zhodnocovania uvedených diel. Predaj služieb s pridanou hodnotou, ktoré obohacujú prístup k hrubým dielam, umožní uvoľniť finančné prostriedky, ktorými sa čiastočne vykompenzujú náklady na digitalizáciu, pričom to však nebude mať za následok obmedzenie prístupu k samotným dielam. Pri analýze finančnej rovnováhy transakcií digitalizácie v súlade so zásadami Open Data treba zobrať do úvahy aj pozitívne ekonomické a sociálne externality vytvorené sprístupnením verejne prístupných diel.

c) Lepšie preskúmať voľné licencie

Voľné licencie (**pozri hárok C-12**) umožňujú autorovi duchovného diela postúpiť všetky alebo časť svojich práv duševného vlastníctva na dielo, aby zjednodušil jeho šírenie, opätovné použitie a úpravu. Ich koncepcia vychádza z praktických úvah súvisiacich s premenou kultúrnych postupov. Rýchlo sa presadili ako **podmienka uplatňovania všeobecného práva duševného vlastníctva** a autorom poskytujú právny rámec, ktorý je presný a súčasne pružný a založený na zmluvnej logike. Licencie kodifikované sieťami združení a inštitúcií (Open Knowledge Foundation, Creative Commons...) sa tešia stále väčšiemu úspechu, o čom svedčí zvýšenie počtu diel sprístupnených v rámci tohto systému.

Hoci je využívanie voľných licencií často synonymom bezplatnosti, pokrýva veľmi rozmanité prípady, ktoré môžu kráčať ruka v ruke s **účinnými a inovatívnymi obchodnými modelmi**. Udelením súhlasu so šírením, opätovným použitím a opätovným osvojením údajov alebo kreatívnych obsahov, prispievajú tieto licencie k vytvoreniu digitálneho kultúrneho ekosystému, v ktorom je podporované zdieľanie resp. spoločné využívanie a obeh diel. Oslobodením sa od predchádzajúceho súhlasu autora bude možné rýchlo rozvíjať ekonomiku tovarov a služieb v súlade s okamžitým charakterom obchodu na internete.

Aj keď sú voľné licencie zakotvené v práve duševného vlastníctva, len ťažko si nachádzajú svoje miesto v niektorých mechanizmoch zabezpečujúcich vykonávanie tohto práva. Obzvlášť využívanie voľných licencií môže byť zavše **v rozpore s pravidlami kolektívnej správy autorských práv**. Napríklad väčšina spoločností kolektívnej správy práv zakazuje deliť práva prevzaté do správy na jednotlivé diela: autor sa teda nemôže rozhodnúť, že niektoré zo svojich diel zverí spoločnosti kolektívnej správy a ďalšie svoje diela presunie do režimu voľných licencií. Viaceré francúzske alebo zahraničné spoločnosti kolektívnej správy práv v oblasti hudobného odvetvia uzavreli experimentálne dohody, ktoré svojim členom umožňujú využívať všetky alebo časť svojich diel v rámci licencie *Creative Commons*. Takéto experimentovanie sa však všeobecne obmedzuje na nekomerčné použitie, s čím súvisí zavše prísne vymedzenie, ktoré vylučuje niektoré spôsoby kolektívneho použitia.

Voľné licencie umožňujú začleniť do právneho rámca v oblasti duševného vlastníctva nové digitálne spôsoby použitia diel; týmto rozširujú slobody použitia diel poskytnuté verejnosti a pritom ponechávajú na autorovi kontrolu podmienok, za akých sa jeho diela používajú. Na to, aby bolo možné podnietiť využívanie voľných licencií, je potrebné posilniť ich právny rámec, zabezpečiť zosúladené prepojenie s kolektívnou správou práv a podnietiť príjemcov verejných dotácií, aby časť svojich diel umožnili používať v rámci tohto režimu.

3. ULAHČENIE PRÍSTUPU K METAÚDAJOM

Metaúdaje (**pozri hárok C-14**) označujú všetky informácie, ktoré umožňujú určiť, opísať a obohatiť obsah. Osobitný význam majú práve v oblasti digitálneho šírenia kultúrnych diel.

Po prvé v čase znižovania počtu kanálov na šírenie kultúrnych obsahov a exponenciálneho rastu počtu transakcií sú spoľahlivé metaúdaje rozhodujúcim prvkom potrebným na **ochranu práv a náležité odmeňovanie všetkých umelcov tvoriacich tvorivý reťazec**. Tieto údaje poskytujú aj každému, kto má záujem použiť nejaké dielo a pritom dodržať morálne a vlastnícke práva tvorcov, možnosť ľahko a rýchlo tieto práva zistiť. Sú neodmysliteľnou súčasťou rozdeľovacích mechanizmov uplatňovaných v spoločnostiach pre kolektívnu správu autorských práv, ktoré sa vyvíjajú v čoraz konkurennejšom prostredí.

Po druhé **kvalitná legálna ponuka** nemôže existovať bez spoľahlivých a vyčerpávajúcich metaúdajov. Kultúrne služby online potrebujú tieto údaje na to, aby mohli navrhovať „užívateľské skúsenosti“ v súlade s očakávaniami používateľov internetu a väčšieho rozsahu než pirátska ponuka. Okrem toho vývoj inovujúcich funkcií a služieb editácie je možný len vtedy, keď sú súbory obsahujúce diela doplnené bohatými a presnými metaúdajmi.

Po tretie výzva v oblasti metaúdajov sa podieľa na **presadzovaní kultúrnej rozmanitosti**. Pri digitálnej nadmernej ponuke majú diela, ktorých šírenie nie je podporené výkonným marketingom, šancu existovať, to znamená nájsť si svoje publikum, len vtedy, ak sú prepojené s bohatými metaúdajmi, ktoré umožnia vytvárať odkazy na ne. Konkrétnejšie sa táto výzva týka katalógových fondov a najzraniteľnejších a najmenej propagovaných estetík. Je neodmysliteľnou súčasťou aj úloh zachovania, zhodnocovania a kultúrneho sprostredkovania knižníc a archivárskych a dokumentačných služieb.

Lenže vo všetkých oblastiach tvorby **roztrúsenosť a uzavretosť báz metaúdajov** spôsobujú veľké ťažkosti. Keďže nejestvuje dostatočná koordinácia a štandardizácia, databázy sa množia, čiastočne a stávajú nadbytočným a nemôžu medzi sebou komunikovať. Každý správca databázy spravuje a rozširuje príslušné údaje databázy v súlade so svojimi vlastnými cieľmi, pričom nevznikajú žiadne smerodajné databázy. Nedostatky týkajúce sa obehu a sprístupňovania metaúdajov majú negatívny vplyv na spoľahlivosť databáz spravovaných jednotlivými správcami a zvyšujú náklady pre celý sektor.

Vinu za túto situáciu možno pripísať nedostatkom v odmeňovaní tvorcov, kde dochádza k chybám pri zvyšovaní poplatkov a rozdeľovaní výnosov spoločnosťami pre kolektívnu správ autorských práv, k meškaniu s úhradami k vynakladaniu vysokých nákladov. Okrem toho nie je podporený rozvoj legálnej ponuky: poskytovatelia služieb online sú často nútení zabezpečiť väčšiu spoľahlivosť metaúdajov, ktoré im poskytli výrobcovia obsahov a tieto údaje doplniť, a to buď zo svojich vlastných zdrojov, alebo prostredníctvom externého poskytovateľa služieb; nedostatočná spoľahlivosť databáz ich zväčša vystavuje veľkej právnej neistote. Navyše neprofesionálni používatelia, ktorí chcú použiť obsah na ilustračný účel alebo na účel tvorby, nie sú schopní ľahko a rýchlo identifikovať nositeľov práv, od ktorých si musia vyžiadať súhlas s použitím.

Uľahčenie prístupu k metaúdajom je spôsob, ako prispôsobiť právo duševného vlastníctva výzvam a realite v digitálnom veku. Morálne a vlastnícke práva budú tým viac dodržiavané, čím bude jednoduchšie identifikovať nositeľov práv k danému dielu a získať príslušný súhlas na zamýšľané použitie. Uľahčenie prístupu k metaúdajom je v spoločnom záujme nositeľov práv, spoločností kolektívnej správy práv, poskytovateľov služieb i jednotlivcov, ktorí majú záujem použiť diela na ilustračný účel alebo na účel tvorby.

Z tohto dôvodu navrhujeme vytvoriť v každom odvetví **otvorený register metaúdajov** v rámci spolupráce všetkých subjektov, verejných či súkromných, ktoré majú k dispozícii relevantné údaje, ale v prvom rade spoločností pre kolektívnu správu autorských práv. Tieto registre by mohli byť koordinované organizáciami zodpovednými za depozit povinného výtlačku, ktoré by nepretržite centralizovali, integrovali a aktualizovali údaje. Každý register by mal vyhľadávač dostupný online a mohol by rozlišovať niekoľko úrovní prezerania podľa typu daného používateľa. V týchto registroch by sa nachádzali a ako také by boli jasne identifikované aj verejne prístupné diela, ktoré sú súčasťou Public domain.

Tieto registre, ktorých prvoradou úlohou by bolo identifikovať nositeľov práv, by v určitom časovom horizonte mohli začať plniť aj ďalšie funkcie: mohli by podporovať aj mechanizmy udeľovania súhlasu na použitie obsahov („one-click licensing“). Okrem toho by mohli byť prepojené s databázami autorských značiek a nástrojov na automatické rozpoznávanie, a tak poskytovať používateľom internetu inovatívne služby.

SÚHRNNÁ TABUĽKA NÁVRHOV MISIE

1. Viest' rokovania s reprezentatívnymi organizáciami na účely vypracovania kódexov používania diel, ktoré by sa neskôr rozšírili vyhláškou, s cieľom definovať digitalizáciu ako hlavný spôsob používania diel, stanoviť podmienky povinnosti stáleho a monitorovaného digitálneho používania a skĺbiť povinnosti fyzického a digitálneho používania.
2. Podmieniť poskytnutie verejnej finančnej pomoci na tvorbu alebo digitalizáciu poskytnutím záruky, že dielo bude sprístupňované prostredníctvom najmenej jednej zmluvne dojednanej digitálnej kultúrnej služby.
3. Viest' rokovania s reprezentatívnymi organizáciami pod záštitou ministerstva kultúry a komunikácie a CSPLA s cieľom zriadiť povinnú kolektívnu správu autorských práv pre diela, ktoré sú vo všetkých kultúrnych odvetviach nedostupné.
4. Pokiaľ ide o digitalizáciu diel, ktorých používanie poskytuje perspektívy ziskovosti, uprednostniť použitie prostriedkov z IFCIC vo forme vratných zálohových platieb.
5. Pokiaľ ide o digitalizáciu diel s obmedzeným komerčným potenciálom, ale s veľkým významom ako kultúrneho dedičstva, používať zdroje z účtu na podporu prechodu na digitalizáciu vo forme dotácií. Prioritné skupiny diel by sa na tento účel mali určiť podľa kritérií významu ako kultúrneho dedičstva a nestability nosičov.
6. Niektoré diela pravdepodobne nezapadnú do tejto binárnej klasifikácie: preto treba zvážiť mechanizmus zmiešanej pomoci, ktorý bude kombinovať dotácie a vratné zálohové platby tak ako v rámci CNC.
7. Vyzvať profesionálov z oblasti filmu, aby zmenili dohodu zo 6. júla 2009 v tom zmysle, že skrátiť dobu od uvedenia filmu v kinách, po uplynutí ktorej bude možné sprístupniť video na požiadanie, na 3 mesiace pre všetky VP alebo len v prípade poskytovateľov, ktorí prijali dobrovoľné záväzky v rámci systému dohodnutia sa na sadzbách; zriadiť odbornú komisiu v rámci CNC príslušnú povoľovať experimentovanie a výnimky; skrátiť dobu od uvedenia filmu do kín, po uplynutí ktorej bude možné sprístupniť VP na základe predplatného, na 18 mesiacov; zaviesť zásadu pohyblivých lehôt pre filmy vydané v najmenej 100 rozmnôženinách; zakázať alebo obmedziť zmrazenie práv VP počas ich vysielaní v televízii.
8. Zmeniť a doplniť zákon z 12. júna 2009 s cieľom rozšíriť rozsah pôsobnosti dohody na časovú postupnosť fyzického videa.
9. Vyzvať vysielateľov, aby sa ďalej snažili skracovať lehoty sprístupňovania zahraničných seriálov online a vysielaných v televízii, najmä tým, že prejdú na digitalizovanie vysielacích procesov.
10. Zabezpečiť dodržanie termínu 1. január 2015 na uplatňovanie predpisu krajiny spotrebiteľa týkajúceho sa DPH zo služieb online.
11. Pri konzultáciách o zdaňovaní zisku z osobných údajov zohľadniť osobitné aspekty digitálnych kultúrnych služieb.
12. Špecifikovať relevantné trhy na uplatňovanie súťažného práva s uvedením príslušných francúzskych orgánov a orgánov EÚ.

13. Obhájať pred európskymi inštitúciami začlenenie štátnej pomoci na šírenie a distribúciu obsahov (konkrétnejšie pomoc na digitálne kultúrne služby) do pomoci na podporu kultúry.
14. Spojiť IFCIC s BPI (podpis rámcovej dohody), posilniť miesto digitalizácie v programoch finančnej pomoci na ich podporu a podporiť spolufinancovanie odvetvovými fondmi. V tejto súvislosti podporovať prechod kultúrneho priemyslu na digitalizáciu a rozvoj inovatívnych digitálnych služieb poskytovaných v súlade s vydavateľskou stratégiou (najmä tých, ktoré spájajú verejných a súkromných kultúrnych mediátorov).
15. Zapojiť spoločnosti SOFICA do rozvoja videa na požiadanie a prostredníctvom poskytnutia týmto spoločnostiam väčšieho daňového zvýhodnenia ich podnecovať k tomu, aby investovali do filmovej produkcie náhradou za účasť na ziskoch z videa na požiadanie.
16. Zasaď sa o revíziu smernice o audiovizuálnych mediálnych službách (SMA) s cieľom objasniť jej vecný rozsah (predefinovanie pojmu „redakčná zodpovednosť“, zohľadnenie distribúcie) a zemepisný rozsah (uplatňovanie predpisu krajiny určenia – použitie výrazu „miesto zriadenia služby“).
17. Pod záštitnou CSA zriadiť mechanizmus dohodnutia sa na sadzbách založený na rovnováhe medzi dobrovoľnými záväzkami (zabezpečenie rozmanitosti ponuky, financovanie tvorby, sociálne tarify a príspevok k ponuke nekomerčného charakteru) a výhodami (z hľadiska prístupu k finančnej pomoci, k spotrebiteľom a k dielam). Rozšíriť tento mechanizmus dohodnutia sa na sadzbách na všetky digitálne kultúrne služby s cieľom vytvoriť z CSA regulačný orgán s kompetenciou pre audiovizuálne a kultúrne médiá, lineárne aj nelineárne.
18. Poveriť CSA úlohou sledovať praktiky používania obsahov online.
19. Všetkým distribútorom (FAI, výrobcom elektronických koncových zariadení, prevádzkovateľom obchodov s aplikáciami, dokonca aj platformám EÚ) uložiť povinnosť distribuovať zmluvne dohodnuté digitálne služby a súčasne zaviesť konania na urovanie sporov pod záštitou CSA.
20. Všetkým distribútorom uložiť povinnosť distribuovať nelineárne služby orgánu verejnej moci a zaručiť ich začlenenie do nástrojov na vytváranie odkazov dostupných na jednotlivých prístupových platformách.
21. V rámci revízie smernice 2006/112/ES presadiť zásadu technologickej neutrality, na základe ktorej môže byť tovar alebo služba zdanená rovnakou sadzbou DPH nezávisle od toho, čo je distribuovaná fyzicky alebo online.
22. Zabezpečiť, aby elektronické služby, na ktoré sa môže uplatniť znížená sadzba DPH, boli vymedzené dostatočne pružne, aby sa neznevýhodňovala tvorivosť a inovácia a aby nevznikli neriešiteľné problémy spojené s pevným vymedzením. Podporiť také znenie predpisu, aby si členské štáty samy mohli vybrať zo zoznamu predmety kultúrnej hodnoty a kultúrne služby, ktoré budú zdaňovať zníženou sadzbou.
23. Podnietiť vydavateľov, aby na báze dobrovoľnosti zaviedli kolektívnu správu digitálneho používania knižničných diel. Ak tak neurobia, iniciovať konzultácie na úrovni EÚ s cieľom prípadného dosiahnutia revízie smerníc 2001/29 a 2006/115.
24. Podporiť rozširovanie knižničnej ponuky založenej na kontrole prístupu na báze predplatného a na nástrojoch ochrany DRM typu „digitálneho vodoznaku“ a zmeniť a doplniť zákon o jednotnej cene elektronickej knihy, aby vydavatelia mali povinnosť predložiť jasne formulovanú, transparentnú a nediskriminačnú ponuku osobitne určenú pre knižnice.

25. Do mechanizmov verejnej pomoci začleniť stimul na rozvoj ponuky digitálnej knižničnej ponuky.
26. Reguláciou technických ochranných opatrení poveriť inštitúciu CSA a tejto inštitúcii poskytnúť prostriedky na efektívne plnenie tohto poslanca: rozšíriť rozsah úloh regulačného orgánu na všetky technické ochranné a informačné opatrenia, na verejne prístupné diela patriace do <i>public domain</i> a na počítačové programy; umožniť regulačnému orgánu, aby mohol sám iniciovať konanie vo veci; poskytnúť regulačnému orgánu vyšetrovaciu právomoc tak, aby mal prístup k všetkým relevantným informáciám; doplniť regulačnú právomoc pružnými právnymi nástrojmi.
27. Presadzovať interoperabilitu: objasniť väzbu medzi MTP a interoperabilitou; poskytnúť spotrebiteľským zväzom možnosť obracať sa na regulačný orgán s podaniami; podporiť používanie otvorených formátov; podporiť iniciatívy určené na presadenie interoperability digitálnych práv; zabezpečovať prísne uplatňovanie súťažného práva.
28. Špecifikovať väzbu medzi MTP a výnimkou z rozmnoženia na súkromné použitie (stanoviť minimálny počet kópií, zaviesť povinnosť informovať spotrebiteľa a zjednodušiť postup predkladania podaní pre spotrebiteľov) a zasadzovať sa o rozšírenie záruky výnimiek na používanie obsahov online.
29. Do odvetvových kódexov používania obsahov vypracovaných v rámci medziodborových dohôd začleniť časť týkajúcu sa vzťahov medzi vydavateľmi alebo výrobcami a prevádzkovateľmi služieb online s cieľom vymedziť zmluvné postupy (transparentnosť všeobecných podmienok, zálohové platby, zaručené minimá, pravidlá výkazníctva atď.).
30. Poveriť CSA úlohou sledovania a analýzy rozdeľovania hodnoty medzi výrobcov/vydavateľov a prevádzkovateľov služieb online.
31. V zákone o duševnom vlastníctve ustanoviť kolektívne dohody týkajúce sa odmeňovania autorov a umelcov za používanie diel online, rozšírené na celý sektor vyhláškou, ktorými by sa stanovila minimálna sadzba a podmienky pre výpočet základu odmeny.
32. Poveriť spoločnosti kolektívnej správy práv autorov a umelcov správou poplatkov za používanie diel online.
33. Pri skúmaní smernice o kolektívnej správe a všeobecnejšie v rámci každého medzinárodného rokovania dbať o to, aby nebolo spochybnené pravidlo zverenia práv do výhradnej správy.
34. Za predpokladu, že by zástupcovia výrobcov zvukových obsahov odmietli vypracovanie kódexu používania obsahov a/alebo zavedenie minimálnej odmeny pre umelcov, preskúmať možnosť zavedenia povinnej kolektívnej správy práv súvisiacich s autorským právom pre <i>streaming</i> a následne pre sťahovanie z internetu.
35. Rozšíriť spravodlivé odmeňovanie na lineárny <i>webcasting</i> .
36. Podporiť akcie výchovného charakteru a akcie na zvýšenie povedomia resp. informovanosti profesijných organizácií s cieľom presadzovať dodržiavanie morálnych a majetkových práv fotografův.
37. Vypracovať kódex dobrého správania upravujúci používanie fotobánk a používanie označenia „DR“; podmieniť finančnú pomoc tlači primeraným používaním označenia „DR“ a získavaním fotografií od družstevných agentúr, kolektívov fotografův a nezávislých fotografův.

38. Zaviesť v prospech divadelných producentov právo <i>sui generis</i>, ktoré by im umožnilo povoliť alebo zakázať záznam divadelných predstavení, ktorých boli producentmi a dohodnúť si paušálnu odmenu alebo odmenu proporcionálnu zisku z odvysielania predstavenia.
39. Začleniť nahrávanie a šírenie živých divadelných predstavení do mechanizmov finančnej podpory určeným divadelným spoločnostiam a spravovaným CNV a ASTP.
40. Určiť stupnice poplatkov za rozmnoženinu na súkromné použitie vyhláškou po ich odsúhlasení súčasnou komisiou; zaradiť medzi členov tejto komisie zástupcov dotknutých ministerstiev a jedného zástupcu distribútorov; stanoviť maximálnu výšku poplatku za rozmnoženinu na súkromné vo vzťahu k cenám bez DPH nosičov/médií a súvisiacich zariadení (čl. L. 311-5 ZDV).
9 Rozšíriť umeleckú a kultúrnu pôsobnosť spoločností vyberajúcich a rozdeľujúcich poplatky určené autorom na digitálne šírenie diel, aby mohli podporovať inovatívne platformy alebo reklamné akcie online (čl. L. 321-9 ZDV) a zlepšiť transparentnosť používania týchto súm prostredníctvom sprístupňovania správ verejnosti a uverejňovania prehľadu podporených projektov (čl. R. 321-8 ZDVI).
42. Objasniť zohľadnenie počtu rozmnožením vyhotovených prostredníctvom služieb <i>cloud computingu</i> pri kalkulácii poplatku za rozmnoženinu na súkromné použitie (čl. L. 311-4 ZDVI); urobiť prieskum v oblasti používania týchto postupov, ktorý by umožnil presne posúdiť reálny stav v tejto oblasti.
43. Medzi službami, ktoré ponúkajú prevádzkovatelia vyhľadávačov a ďalšie subjekty vytvárajúce odkazy, určiť tie, na ktoré sa bude vzťahovať povinnosť získať povolenie (a v relevantnom prípade poplatok) od nositeľov práv, a to na základe rozhodnutí Súdneho dvora EÚ a prác CSPLA.
44. Príjmy z reklamy pochádzajúce z internetovej televízie zdaňiť daňou odvádzanou poskytovateľmi televíznych služieb (TST-E).
45. Zaplniť medzery v zdaňovaní videa na požiadanie (VP) a nastoliť daňovú rovnosť: služby VP poskytovateľov služieb určených francúzskemu publiku, ktorí majú sídlo mimo územia Francúzska, zdaňiť daňou z VP; odborne posúdiť technickú realizovateľnosť rozšírenia dane z VP na bezplatné služby financované reklamou; rozšíriť VP na distribútorov SMAD (služby audioviz. médií na požiadanie) (video platformy, výrobcovia pripojovaných koncových zariadení, obchody s aplikáciami).
46. Ak to judikatúra SDEÚ dovoľí, nahradiť TST-D (daň z TV služieb poskytovaných distribútormi) daňou z obratu telekomunikačných operátorov, ktorej sadzba by sa vypočítala tak, aby nezvýšila daňové zaťaženie týchto operátorov, pričom výnos z tejto dane by sa odvádzal na účet na podporu prechodu kultúrneho priemyslu na digitalizáciu.
47. V opačnom prípade rozšíriť TST-D tak, aby sa zohľadnili všetky činnosti distribúcie audiovizuálnych služieb na základe analýzy tokov vykonanej inštitúciou ARCEP.
48. Zaviesť daň zo zariadení pripojovaných na internet umožňujúcich ukladať alebo čítať kultúrne obsahy.
49. Zriaďiť osobitný účelový účet, na ktorý sa bude odvádzata táto daň a z ktorého by sa financovali opatrenia na podporu prechodu kultúrneho priemyslu na digitalizáciu (v určitom časovom horizonte by slúžil aj na vyplácanie náhrady za rozmnoženinu na súkromné použitie nositeľom práv).
50. Posilniť riadenie DRAC v oblasti finančnej podpory pre multimediálne a digitálne umenie, systematicky mobilizovať príslušný DiCréAM a určiť vnútroštátne smerovania prostredníctvom obežníku ministerstva.

51. Posilniť väzbu medzi pomocou zo strany štátu, územných samosprávnych celkov a kultúrnych inštitúcií prostredníctvom vypracovania strategických regionálnych dokumentov
52. viesť konzultácie o vhodnosti vytvorenia značky „digitálne scény“ pre inštitúcie, ktoré podporujú nové kreatívne formy.
53. Objasniť právny rámec uplatniteľný na finančnú spoluúčasť a finančný status príspevkov vybraných platformami <i>crowdfundingu</i> .
54. Rozšíriť konzultácie o legalizácii výmen neobchodného charakteru s cieľom spresniť ich rámec a určiť pravidlá ich právneho uznania.
55. Objasniť väzbu medzi systémom stupňovanej odozvy a falšovaním: požiadať prokuratúry, aby začali trestné stíhanie vo veci falšovania až na základe indícií svedčiacich o osobnom alebo kolektívnom obohacovaní sa; pod záštitou CSPLA začať konzultácie o možnosti nového vymedzenia falšovania, ktoré by zohľadnilo škodu spôsobenú nositeľom práv a skutočnosť, existenciu alebo neexistenciu účelu zisku inkriminovaného konania.
56. Zmierniť mechanizmus stupňovanej odozvy: posilniť výchovný aspekt, zrušiť sankciu v podobe núteného odpojenia od služieb internetu, dekriminalizovať sankciu a znížiť jej výšku a povinnosť zaistenia bezpečnosti pripojenia zmeniť na povinnosť prostriedkov.
57. Poveriť CSA implementáciou takto zmierneného systému stupňovanej odozvy, aby sa ochrana autorského práva premietla do globálnej politiky regulácie ponuky digitálneho kultúrneho obsahu.
58. Začleniť zvyšovanie povedomia resp. informovanosti o autorskom práve a praktikách používania kultúrnych obsahov online do programov umeleckej a kultúrnej gramotnosti a mediálnej gramotnosti.
59. Pod záštitou CNAC podporiť a koordinovať prijímanie chárt osvedčených postupov, na ktorých budú zainteresovaní zástupcovia nositeľov práv a internetoví sprostredkovatelia.
60. Zmeniť a doplniť colný zákon tak, aby sa rozšírila pôsobnosť útvaru CyberDouane na porušovanie práv duševného vlastníctva a zaviesť postup ohlasovania a zisťovania porušovania práv duševného vlastníctva, ktorý by vychádzal zo zásad kontradiktórnosti a umožnilo by vypracovať zoznam webových stránok opakovane porušujúcich právo.
61. Posúdiť technickú realizovateľnosť systému na zisťovanie, tzv. zrkadlové kópie webových stránok alebo úložísk dát, ktorý by zriadil orgán štátnej správy pod dohľadom sudcu na účely zaistenia trvalo udržateľného výkonu súdnych rozhodnutí.
62. Na európskej úrovni podporiť komplexné konzultácie o úlohe sprostredkovateľov internetu v prevencii a potieraní správania typu deliktu alebo trestného činu.
63. Presadiť zohľadnenie ochrany práv duševného vlastníctva vo všeobecných podmienkach služieb webhostingu.
64. V každom odvetví začať rozvíjať spoločnú iniciatívu nositeľov práv a verejných inštitúcií zodpovedných za depozit povinných výtlačkov s cieľom uľahčiť zisťovanie chránených obsahov šírených cez internet vďaka databázam digitálnych autorských označení a nástrojov na automatické rozpoznávanie.
65. Vyzvať prevádzkovateľov hlavných vyhľadávačov a sociálne siete, aby prijali kódex dobrého správania týkajúci sa vytvárania odkazov na falšované linky a stránky.

66. Vyzvať prevádzkovateľov bankových kariet a elektronického bankovníctva, aby podpísali chartu osvedčených postupov, ktorou sa zaviazu začleniť boj proti falšovaniu do svojich všeobecných podmienok používania a prijať účinné opatrenia voči stránkam, ktoré opakovane porušujú práva duševného vlastníctva.
67. Vyzvať profesijné organizácie zastupujúce štátne podniky, aby podpísali chartu osvedčených postupov, ktorou sa zaviazu zamedzovať šíreniu reklamných odkazov na stránkach, ktoré opakovane porušujú práva duševného vlastníctva.
68. Vyzvať spoločnosti kolektívnej správy autorských práv, aby rozšírili dohody uzavreté s platformami EÚ a začlenili do nich transformatívne diela v rozsahu, ktorý treba stanoviť.
69. Pod záštitou CSPLA urobiť odborný prieskum možnosti rozšírenia výnimky z citácie formou pripojenia „tvorivého alebo transformatívneho“ účelu v nekomerčnom rámci.
70. Vytvoriť novú definíciu pedagogickej výnimky, rozšírenú o digitálne spôsoby použitia bez toho, aby prejudikovala vývoj pedagogických postupov a technických nástrojov a zamedzovala postupom založeným na spolupráci.
71. Podnecovať vyučujúcich k tomu, aby sprístupňovali svoje digitálne zdroje, ktorých sú tvorcami, v rámci licencie Creative Commons a podporiť vývoj pedagogických manuálov v rámci voľnej licencie.
72. Zaviesť povinnú kolektívnu správu autorských práv, ktorá bude pokrývať všetky diela a všetky spôsoby použitia diel na pedagogické účely nezávisle od toho, či sa na ne vzťahuje alebo nevzťahuje zákonná výnimka.
73. Zabezpečiť skutočné uplatňovanie výnimky z dôvodu zdravotného postihnutia: zaručiť inštitúciám zabezpečujúcim prepisy poskytovanie súborov v súlade s normami, ktoré sú nielen otvorené, ale aj prispôsobiteľné, ktoré umožnia produkciu súborov prispôbených obmedzeniam zdravotne postihnutých osôb; podmieniť poskytnutie finančnej pomoci na digitalizáciu tým, že príjemca pomoci poskytne platforme PLATON zdrojový súbor digitalizovaného diela; podporiť investície schválených inštitúcií do používania technológií na konverziu a presadzovať spoločné používanie takto vyvinutých nástrojov; vytvoriť jednotnú databázu prístupnú schváleným inštitúciám a jednotlivcom obsahujúcu súbor upravených diel.
74. Posilniť ochranu verejne prístupných diel patriacich do <i>public domain</i> v digitálnom prostredí: presadiť vloženie do zákona o duševnom vlastníctve pozitívnu definíciu <i>public domain</i>; stanoviť, že verné reprodukcie verejne prístupných diel tiež patria do <i>domain public</i> a potvrdiť prednosť práv <i>domain public</i> pred súvisiacimi právami.
75. Zhodnocovať digitálne verejne prístupné obsahy bez toho, aby tým bolo obmedzené ich šírenie: určiť výhradné práva v rámci verejno-súkromných partnerstiev na účely digitalizácie; podporovať politiky zhodnocovania založené na vydavateľskej stratégii a službách s pridanou hodnotou.
76. Zmeniť a doplniť zákon o duševnom vlastníctve tak, aby autori mali možnosť dopredu vydať súhlas s adaptáciou svojich diel a dopredu ich presunúť do režimu verejne prístupných diel.
77. Podporiť spoločnosti SPRD v tom, aby v čase, keď budú predlžovať svoj súhlas, zakotvili do svojich stanov možnosť pre svojich členov zapísať diela do zoznamu diel, na ktoré sa vzťahujú voľné licencie a ponúkli členom spoločnosti stretnutia za účelom vzdelávania v oblasti využitia voľných licencií.
78. Podporiť využívanie voľných licencií pri projektoch, na ktoré je možné poskytnúť dotácie s verejných zdrojov, napr. stanovením minimálnej kvóty diel, ktoré musia byť sprístupnené na základe voľnej licencie.

79. Pod záštitou inštitúcií zabezpečujúcich správu a depozit povinných výtlačkov a v spolupráci so spoločnosťami pre kolektívnu správu autorských práv a profesijnými organizáciami zriadiť otvorené registre metaúdajov. Urobiť prieskum realizovateľnosti a navrhnúť zainteresovaným stranám dvojfázový postup: 1) vytvorenie portálu na identifikáciu diel a nositeľov práv; 2) vypracovanie mechanizmov zjednodušeného poskytovania povolení.

80. Podmieniť akúkoľvek verejnú pomoc na výrobu/produkciiu a digitalizáciu poskytnutím metaúdajov vo formáte, ktorý navrhne správca registra.

METODIKA

A. ROZSAH ÚLOH MISIE

> Cieľ misie zaujíma strategickú pozíciu medzi kultúrnymi a digitálnymi výzvami. Kultúrne otázky bez digitálneho rozmeru a naopak digitálne výzvy presahujúce oblasť kultúry sa práve preto považujú za oblasti, ktoré sú mimo rámca rozsahu úloh misie a boli spomenuté len na účely objasnenia súvislostí.

> Misia sa usilovala zúčastňovať na vytyčovaní kultúrnej politiky v súlade s cieľmi v oblasti digitalizácie. Jej konzultácie sa zameriavali predovšetkým na „obsahy“ produkované „kultúrnym priemyslom“ a určené širokej verejnosti: knižné, hudobné, filmové a audiovizuálne, ako aj na tlač, videohry, fotografie atď. Na druhej strane neboli predmetom skúmania misie otázky digitálnej transformácie verejných kultúrnych inštitúcií (úradu, múzeá, knižnice, verejné divadlá atď.), zohľadnenia digitálnych výziev a nástrojov v oblasti umeleckého a kultúrneho vzdelávania alebo aj nových foriem tvorby („digitálne umenie“), aj keď sú kľúčové oblasti.

> V tomto všeobecnom rámci misia, ktorá sa usilovala vziať do úvahy príslušné záujmy tvorcov, kultúrneho priemyslu a verejnosti, zamerala svoje konzultácie na **tieto tri oblasti**:

- prístup verejnosti ku kultúrnym dielam a rozšírenie legálnej ponuky obsahov online;
- odmeňovanie tvorcov a financovanie tvorby;
- ochrana a prispôsobenie práv duševného vlastníctva.

> Vo viacerých oblastiach došlo počas misie k významným zmenám, ako napr. k prijatiu nových stupníc poplatkov za rozmnoženie na súkromné použitie, oznámeniu nového systému zdaňovania televíznych služieb - distribútorov, predloženiu návrhov na mediáciu v prípade „Schwartz“, ktorý sa týka sporu medzi vydavateľmi tlače a prevádzkovateľmi vyhľadávačov, predloženiu správy o zdaňovaní digitálnej ekonomiky, ktorej autormi sú Colin a Collin atď. Misia tieto zmeny pozorne sledovala a pri vypracúvaní svojich návrhov na ne prihliadla.

V súlade s ambíciou „Aktu II o kultúrnej výnimke“ sa misia snažila navrhnúť okrem technických úprav existujúcich mechanizmov, ktoré treba vykonať v dohľadnej dobe, hlavné zásady kultúrnej politiky, ktorá bude v súlade s digitálnymi výzvami schopná prispôbovať sa budúcim zmenám.

> Veľkú časť skúmaných otázok upravujú viac alebo menej záväzné normy na európskej úrovni (napr. pravidlá zdaňovania alebo pravidlá štátnej pomoci, smernica o elektronickom obchode, judikatúra Súdneho dvora Európskej únie týkajúca sa súkromného rozmnožovania, ...) alebo na medzinárodnej úrovni (napr. zmluvy WIPO, dohovor UNESCO o kultúrnej rozmanitosti, ...). Keďže digitálna revolúcia navyše nie je v širokej miere obmedzovaná hranicami, každá kultúrna politika koncipovaná v čisto vnútroštátnom rámci je vopred odsúdená na neúspech.

Misia použila aj výsledky medzinárodných porovnaní. Medzi svojimi návrhmi rozlíšila tie, ktoré pravdepodobne sú zlučiteľné s existujúcim európskym a medzinárodným rámcom a tie, ktoré vyžadujú zmenu tohto rámca. V súlade so svojím poverením sa usilovala položiť základ globálnej európskej a medzinárodnej stratégie.

B. ZLOŽENIE A ČASOVÝ HARMONOGRAM MISIE

> Misia pracovala v tomto zložení: predseda Pierre LESCURE, koordinátor Jean-Baptiste GOURDIN a členovia:

- traja spravodajcovia: Raphaël KELLER, Sarah LACOCHEOVÁ a Juliette MANTOVÁ;
- traja experti: Frédéric BOKOBZA, zástupca riaditeľa odboru rozvoja ekonomiky kultúry na ministerstve kultúry a komunikácie (generálne riaditeľstvo médií a kultúrneho priemyslu - *direction générale des médias et des industries culturelles* – DGMIC); Thierry CHEZE, filmový novinár, vedúci informačného oddelenia vo filmovom mesačníku „Studio Cinélive“; Jean-Philippe MOCHON, vedúci oddelenia právnych a medzinárodných záležitostí na generálnom sekretariáte ministerstva kultúry a komunikácie;
- asistentka: Marie-Laure DROUINOVÁ.

> Po skončení prvej fázy zisťovania stavu a usporadúvania otázok, ktoré mala misia preskúmať, prebiehali práce v dvoch etapách:

- od 26. septembra 2012 do 24. januára 2013 si misia vypočula vyjadrenia veľmi širokej skupiny subjektov zainteresovaných na otázkach, ktorými sa misia mala zaoberať;
- od januára do apríla 2013 misia pracovala na súbore návrhov, ktoré predložila na prediskutovanie s cieľom dosiahnuť čo možno najväčší konsenzus; predovšetkým uskutočnila vyše stovky dodatočných rozhovorov, hlavne so subjektmi, ktoré neboli vypočuté vo fáze formálneho vypočutia, najmä za účelom objasnenia technických a právnych otázok.

> Riadiaci výbor (COPIL) bol zložený z ministra kultúry a komunikácie, ministra hospodárstva a financií, ministra pre priemyselnú obnovu, ministerky delegovanej ministrom pre priemyselnú obnovu, zodpovednej za malé a stredné podniky, inovácie a digitálnu ekonomiku, ministra zahraničných vecí a ministra zahraničného obchodu.

COPIL zabezpečil monitorovanie prác misie, odsúhlasil jej metodiku, prerokoval jej dokumenty týkajúce sa jednotlivých etáp a jej smerovania. Zasadal 6. decembra 2012, kedy mu predsedala ministerka kultúry a komunikácie Aurélia FILIPPETTIOVÁ a 14. marca 2013, kedy mu predsedala riaditeľka kabinetu ministra kultúry a komunikácie Laurence ENGELOVÁ.

C. BILANCIA PRÁČ

1. Vypočutia

V priebehu **94 vypočutí** misia vypočula **112 inštitúcií, podnikov a osobností**. Niektoré vypočutia sa uskutočnili spoločne s viacerými subjektmi, a to podľa príslušných tém a želania vypočúvaných subjektov. Obmedzenia súvisiace s agendou niektorých vypočúvaných subjektov viedli k nutnosti predĺžiť fázu vypočúvaní, ktorá sa mala skončiť približne koncom decembra 2012 až 24. januára 2013. Všetkých 112 inštitúcií, podnikov a osobností, s ktorými sme sa stretli, možno zatriediť do nasledujúcich kategórií (nasleduje podrobný zoznam):

- **podľa charakteru inštitúcie:** 71 združení alebo asociácií, odborových organizácií, federácií alebo skupín, 10 občianskych spoločností (SPRD), 19 podnikov, 12 *think tanks* alebo osobností;
- **podľa profesie/druhu subjektov:** 20 zástupcov tvorcov (autori, skladatelia, umelci), 28 producentov alebo výrobcov/poskytovateľov služieb, 24 vysielateľov/distribútorov, 12 poskytovateľov služieb online, 9 poskytovateľov internetového pripojenia, výrobcovia hardvéru a softvér, 7 zástupcovia verejnosti a používateľov, ako aj 12 expertov (univerzitných, bádateľov, poslancov, ...);
- **podľa odvetví:** 29 zástupcov filmového a audiovizuálneho odvetvia, 23 zástupcov hudobného a scénického odvetvia, 5 zástupcov knižného odvetvia, 4 zástupcovia fotografického odvetvia, 2 zástupcovia tlače, 2 zástupcovia videohier, 23 zástupcov z oblasti informatiky a internetu (FAI, výrobcovia hardvéru, poskytovatelia služieb online, platformy...), ako aj 24 subjektov pôsobiach vo viacerých oblastiach.

Iba dva subjekty nesúhlasili s tým, aby ich misia vypočula: organizácia na ochranu práv a slobôd občanov na internete „La Quadrature du Net“ a združenie spotrebiteľov „UFC-Que choisir“.

Vypočutia trvali od 45 minút do 1 a pol hodiny. Najčastejšie spočívali v podrobnej prezentácii, po ktorej nasledovalo zasadanie, ktorého účelom bolo formulovať otázky a odpovede. Vypočutia boli odvysielané s časovým posunom na webovej stránke misie culture-acte2.fr, v audio alebo video formáte a boli doplnené písomným zhrnutím, ktoré vypracovala misia a ktoré odsúhlasili príslušné vypočúvané subjekty. Používatelia internetu mali možnosť vyjadriť sa ku každému vypočúvaniu priamo na webe.

Pokiaľ ide o obrazový záznam, vyhotovili sme ho len v štvrtine prípadov, aby sme ušetrili rozpočtové prostriedky. Príslušné vypočutia sme vybrali formou hlasovania. Z ostatných vypočutí bol vyhotovený zvukový záznam. Vyhotovenie zvukového záznamu odmietol iba jeden subjekt - Fédération nationale des distributeurs de films – FNDF (Národná federácia distribútorov filmov).

Kvalita prezentácií, ktoré pripravili vypočúvané subjekty, rozsah vymenených informácií a záujem o tieto vypočutia v tlači a na internete potvrdil relevantnosť otvoreného, transparentného a interaktívneho prístupu, aký si zvolila naša misia.

2. SPOLUPRÁCA ÚRADOV A VEREJNÝCH INŠTITÚCIÍ

To, že účastníkmi misie boli aj dvaja experti z ministerstva kultúry a komunikácie, umožnilo zabezpečiť úzku spoluprácu s útvarmi Generálneho riaditeľstva pre médiá a kultúrny priemysel a Generálneho sekretariátu ministerstva, ktoré misii poskytli veľa odborných dokumentácií.

Misia súčasne zorganizovala pre prípad, že by sa rozhodla nepozvať na vypočutie verejné organizácie alebo organizácie podobného druhu, niekoľko pracovných stretnutí a neformálnych rozhovorov s orgánmi a prevádzkovateľmi, ktorí boli priamo alebo nepriamo zainteresovaní na prácach misie: ministerstvo zahraničných vecí, Secrétariat général aux affaires européennes (generálny sekretariát pre európske záležitosti), Direction de la législation fiscale (riaditeľstvo pre daňové právne predpisy), Centre national du cinéma et de l'image animée (Národné centrum filmu a animovaného filmu), Centre national du Livre (Národné knižné centrum), Haute autorité pour la diffusion des œuvres et la protection des droits sur internet (Vysoký úrad pre šírenie diel a ochranu práv na internete), Conseil supérieur de la propriété littéraire et artistique (Najvyššia rada literárneho a umeleckého vlastníctva), Commission copie privée (Komisia pre súkromné rozmnožovanie), Conseil supérieur de l'audiovisuel (Najvyššia rada pre audiovizíu), Commission nationale informatique et libertés (Štátna komisia pre informatiku a slobody), Bibliothèque nationale de France (Národná knižnica Francúzska), Institut national de l'audiovisuel (Štátny ústav pre audiovizíu), Commissariat général à l'investissement (Generálny komisariát pre investície), Institut pour le financement du cinéma et des industries culturelles (Inštitút pre financovanie filmu a kultúrneho priemyslu) atď.

3. SLUŽOBNÉ CESTY

Misia sa snažila zohľadniť európsky a medzinárodný kontext, v rámci ktorého bolo potrebné riešiť problematiky, ktorými bola poverená. Predovšetkým vykonala cestu do Londýna a Bruselu a opierala sa o odborné posudky útvarov ministerstva zahraničných vecí a generálneho sekretariátu pre európske záležitosti.

Misia sa zároveň v súlade so želaním ministerky kultúry a komunikácie zaujímala o územný rozmer týchto problematik, pričom uskutočnila tri cesty v rámci regiónu do Rennes (8. a 9. novembra 2012), Marseille a Aix-en-Provence (27. a 28. novembra 2012) a Bordeaux (12. a 13. decembra 2012). Misia mala možnosť stretnúť sa v rámci týchto ciest s regionálnymi subjektmi pôsobiacimi v oblasti kultúry a digitálneho priemyslu a viesť dialóg so študentmi a širokou verejnosťou.

4. BLOG NA ZABEZPEČENIE ÚČASTI VEREJNOSTI

Na webovej stránke misie bol zriadený blog, na ktorom mali používatelia internetu možnosť reagovať na vypočutia a otázky misie a predložiť svoje osobné príspevky na účely obohatenia konzultácií vedených misiou.

Blog navštívilo vyše 13 000 návštevníkov a pribudlo naň vyše 250 komentárov, z ktorých väčšina sa týkala spôsobov spotreby kultúrnych obsahov online.

ZOZNAM VYPOČUTÝCH OSÔB

VYPOČUTÝ SUBJEKT ALEBO OSOBNOSŤ		DÁTUM	FORMÁT
ACCEN (Assemblée pour la culture et la création à l'ère du Numérique – Zhromaždenie úre kultúru a tvorbu v digitálnom veku)	- Patrick BÉZIER, generálny riaditeľ skupiny Audiens - Léonidas KALOGEROPOULOS, zakladateľ a riaditeľ lobistického kabinetu Médiation & Arguments (Mediácia a argumenty), poradca skupiny Audiens	05.10.2012	audio
ADAGP (Société des auteurs dans les arts graphiques et plastiques – Skupina autorov polygrafie a výtvarného umenia)	- Meret MEYER, podpredsedníčka predstavenstva a predsedníčka výboru Marca Chagalla - Marie-Anne FERRY-FALL, generálna riaditeľka - Thierry MAILLARD, riaditeľ právneho odboru	07.12.2012	audio
ADAMI (Société civile pour l'administration des droits des artistes et musiciens interprètes - Občianska spoločnosť pre správu práv umelcov a hudobných interpretov)	- Philippe OGOUZ, predseda predstavenstva - Bruno BOUTLEUX, generálny riaditeľ a konateľ - Benjamin SAUZAY, vedúci odboru stratégie a inštitucionálnych vzťahov	15.10.2012	video
ADEIC (Association de défense d'éducation et d'information du consommateur – Združenie na ochranu vzdelávania a informovanosti spotrebiteľa) a UNAF (Union nationale des associations familiales – Národný zväz združení rodín) a Familles de France (národná konfederácia združení rodičov, schválené združenie spotrebiteľov)	- Gilles VELLA, expert ADEIC - Olivier GERARD, expert UNAF - Michel BONNET, expert pri organizácii Familles de France pre otázky súvisiace s digitalizáciou, osvetou a komunikačnými technikami	24.01.2013	video
AFDEL (Association française des éditeurs de logiciels et solutions Internet – Francúzske združenie poskytovateľov softvérov a internetových riešení)	- Loïc RIVIÈRE, generálny splnomocnenec - Jean-Sébastien MARIEZ, advokát - Pierre-Frédéric DEGON, vedúci inštitucionálnych vzťahov	04.12.2012	audio
ALPA (Association de lutte contre la piraterie audiovisuelle – Združenie boja proti audiovizuálnemu pirátstvu)	- Nicolas SEYDOUX, predseda - Frédéric DELACROIX, generálny splnomocnenec	02.10.2012	video
ALTAÏR (<i>think tank</i> indépendant consacré à la culture et aux médias – nezávislý, zaoberajúci sa kultúrou a médiami)	- François ADIBI, predseda - Céline MAS, podpredseda - Louis MONTAGNE, vedúci digitálneho centra	30.11.2012	audio

AMAZON Europe	- Andrew CECIL, riaditeľ odboru vzťahov s verejnosťou - Sabine ZYLBERBOGEN, riaditeľka právneho odboru	09.01.2013	video
APC (Association des producteurs de cinéma – Združenie filmových producentov)	- Marc MISSONNIER, predseda - Anne-Dominique TOUSSAINT, podpredseda - Frédéric GOLDSMITH, generálny splnomocnenec	18.10.2012	video
API (Association des producteurs indépendants du cinéma – Združenie nezávislých filmových producentov)	- Nathanaël KARMITZ, spolupredseda; generálny riaditeľ MK2 - Marc LACAN, spolupredseda; generálny riaditeľ Pathé - Hortense de LABRIFFE, déléguée générale	03.12.2012	audio
ARP (Société civile des auteurs réalisateurs producteurs)	- Michel HAZANAVICIUS, predseda - Jean-Paul SALOMÉ, podpredseda - Dante DESARTHE, podpredseda - Florence GASTAUD, déléguée générale	02.10.2012	video
ARTE	- Véronique CAYLA, predsedníčka ARTE - Anne DURUPTY, generálna riaditeľka ARTE France	11.01.2013	video
ASIC (Association des services Internet communautaires) Združenie internetových služieb Spoločenstva	- Giuseppe de MARTINO, predseda - Benoît TABAKA, generálny tajomník	10/01/2013	audio
BABINET Gilles	Podnikateľ, bývalý predseda Štátnej rady pre digitalizáciu, digitálny líder Francúzska pri Európskej únii	21.11.2012	audio
BENGHOZI Pierre-Jean	Riaditeľ pre výskum v CNRS. Profesor na Polytechnickej škole	03.10.2012	audio
BENHAMOU Françoise	Univerzitná profesorka, odborníčka na ekonomiku kultúry	24.10.2012	audio
BLANDIN Marie-Christine (Senát)	Senátorka za Nord (Sever), predsedníčka Komisie pre kultúru, školstvo a komunikáciu.	21.12.2012	audio
BLOCHE Patrick (A.N.)	Poslanec mesta Paríž, predseda Komisie pre kultúrne záležitosti a školstvo v Národnom zhromaždení	24.01.2013	video

BOUYGUES Telecom	- Didier CASAS, generálny tajomník - Franck ABIHSSIRA, riaditeľ odboru „offre fixes, contenus et services“ - Laurence SONZOGNI, riaditeľka odboru „contenus kiosques et publicité“ - Anthony COLOMBANI, zodpovedný za misiu pri generálnom tajomníkovi	10.12.2012	audio
CANAL+	- Bertrand MEHEUT, predseda - Rodolphe BELMER, generálny riaditeľ - Frédéric MION, generálny tajomník - Sébastien de GASQUET, riaditeľ Kabinetu predsedu - Pascaline GINESTE, riaditeľka affaires Réglementaires - Manuel ALDUY, riaditeľ du cinéma	17.12.2012	video
CAP Digital (pôle de compétitivité des contenus et services numériques en Île-de-France – Centrum konkurencieschopnosti obsahov a digitálnych služieb v Île-de-France) a SPIIL (Syndicat de la presse indépendante d'information en ligne – Syndikát nezávislej informačnej tlače)	- Henri VERDIER, predseda de Cap Digital - Maurice BOTBOL, predseda du SPIIL, riaditeľ Indigo Publications - Lydie FENECH, riaditeľka Pôle Media Grand Paris- Vincent CASTAIGNET, predseda a spoluzakladateľ Musicoverly	18.12.2012	audio
CLCV (Consommation, logement et cadre de vie – Spotreba a životné podmienky) a Familles rurales (Confédération nationale d'associations familiales, association de consommateurs agréée – Národná konfederácia združení rodín, schválený zväz spotrebiteľov)	- Chantal JANNET, tajomníčka národnej federácie Familles Rurales - Olivier GAYRAUD, zodpovedný za misiu Digitalizácie pre CLCV	22.01.2013	video
CPA (Confédération des producteurs audiovisuels – Konfederácia audioviz. producentov): USPA (Union syndicale de la production audiovisuelle – OZ audioviz. produkcie), SPECT (Syndicat des producteurs et des créateurs d'émissions de télévision – Syndikát producentov a tvorcov televíz. vysielaní) a SPFA (Syndicat des producteurs de films d'animation – Syndikát producentov animovaných filmov)	- Marc DU PONTAVICE, predseda du SPFA - Matthieu VIALA, podpredseda USPA ; predseda Making Prod - Stéphane LE BARS, generálny splnomocnenec SPFA a USPA - Vincent GISBERT, generálny splnomocnenec SPECT - Nicolas COPPERMANN, zástupca SPECT a predseda Endemol France	17.12.2012	audio
CPDO (Chambre Professionnelle des Directions d'Opéra Profesiijn) a SYNOLYR (Syndicat national des orchestres et des théâtres lyriques)	- Alain SURRANS, predseda CPDO a riaditeľ divadla L'Opéra de Rennes - Loïc LACHENAL, generálny splnomocnenec CPDO - Catherine DELCROIX, predsedníčka SYNOLYR - Catherine BAUMANN, generálna splnomocnenkyňa SYNOLYR	07.01.2013	audio

CREATIVE Commons Francúzsko	- Danièle BOURCIER, vedúca vedec. prac. riaditeľka výskumu v CNRS, riaditeľka odboru e-Gouv CERSA (UMR7076 – Université Paris 2), členka Comité d'éthique des sciences CNRS a Alliance ALLISTENE. - Mélanie DULONG de ROSNAY, vedúca právneho odd., poverenníčka Institut des Sciences de la Communication CNRS. Výskumníčka v CERSA/CNRS Université Paris 2. Predseda de Communia, medzinárodné združenie pre <i>public domain</i> . - Camille DOMANGE, vedúca odd. verejných politík. Doktorandka na CERSA/CNRS Université Paris 2. Zodpovedná za výučbu obchodného práva a digitálnu ekonomiku v Institut de Droit des Affaires, Faculté de droit d'Aix-Marseille. - Primavera DE FILIPPI, expertka na právo. Výskumníčka pri CERSA-CNRS a koordinátorka pracovnej skupiny na tému <i>public domain d'Open Knowledge Foundation</i> .	11.12.2012	video
CSDEM (Chambre syndicale de l'édition musicale) a CEMF (Chambre syndicale des éditeurs de Musique de France)	- Nelly QUEROL, predseda CSDEM - Angélique DASCIER, generálna splnomocnenkyňa CSDEM - Pierre LEMOINE, predseda CEMF	19.12.2012	audio
DAILYMOTION	- Martin ROGARD, generálny riaditeľ	09.10.2012	video
DIRE (Syndicat professionnel des distributeurs indépendants réunis européens)	- Carole SCOTTA, spolupodpredsedníčka DIRE a PDG Haut et Court - Eric LAGESSE, spolupredseda DIRE PDG Pyramide Distribution - Sylvie CORRÉARD, generálna splnomocnenkyňa	13.11.2012	audio
ESML (Association des éditeurs de services de musique en ligne)	- Axel DAUCHEZ, predseda 'ESML PDG de Deezer - Jérôme GIACHINO, podpredseda ESML a PDG de Starzik - Gilles BRESSAND, generálny splnomocnenec ESML - Philippe ABITBOL, člen ESML a DG AlloMusic	07.11.2012	video
F3C- CFDT (Fédération Communication Conseil Culture)	- Jean-Michel ROUSSEAU, národ. tajomník zodpovedný za médiá - Alain DORVAL, herec a člen du SNAPAC-CFDT (syndicat national des artistes et des professionnels de l'animation du sport de et de la culture)	21.01.2013	audio
FFT (Fédération française des télécoms)	- Yves Le MOUËL, generálny riaditeľ - Julien VIN-RAMARONY, predseda de la Commission Contenus de la Fédération - Jean-Marie DANJOU, generálny riaditeľ a delegát Collège Mobiles de la Fédération	29.11.2012	audio

FIECC (Fédération des industries électriques, électroniques et de communication)	- Bernard HEGER, generálny splnomocnenec - Olivier de CHAZEAX, poradca - Henri CHITE, predseda komisie pre súkromné rozmnožovanie SNSII (Syndicat National des Supports d'Image et d'Information) - Marc HERAUD, generálny splnomocnenec du SNSII - Stéphane ELKON, generálny splnomocnenec - GITEP TICS (Groupement des industries des technologies de l'information et de la communication)	06.11.2012	audio
FNCF (Fédération nationale des cinémas français)	- Jean LABE, predseda - Marc-Olivier SEBBAG, generálny splnomocnenec	12.10.2012	video
FNDF (Fédération nationale des distributeurs de Films)	- Victor HADIDA, predseda FNDF a predseda METROPOLITAN FILMEXPORT - Guy VERRECCHIA, podpredseda FNDF a predseda UGC - Julie LORIMY, gen. spolnomoc. FNDF - Philippe AIGLE, predseda OCÉAN FILMS	21.11.2012	video (odmietnutie sprístupnenia online)
FNSAC (Fédération nationale des syndicats du spectacle, de l'audiovisuel et de l'action culturelle) - CGT Spectacle	- Claude MICHEL, zástupca gen. tajomníka FNSAC-CGT - Daniel EDINGER, zastupuje Syndicat français des réalisateurs (SFR) - Laurent BLOIS, zastupuje Syndicat des Professionnels des Industries de l'Audiovisuel et du Cinéma (SPIAC) - Guillaume LANNEAU, zastupuje Syndicat National des Artistes Plasticiens (SNAP)	22.11.2012	audio
France Télévisions	- Rémy PFLIMLIN, PDG - Bruno PATINO, splnomoc. riaditeľ pre digitálnu stratégiu	20.12.2012	video
FREE – Groupe Iliad	- Maxime LOMBARDINI, gener. riaditeľ skupiny Iliad-Free - Olivier de BAILLENX, riaditeľ pre vzťahy s inštitúciami	14.11.2012	video
GESTE (Groupement des éditeurs de contenus et de services en ligne)	- Corinne DENIS (groupe l'Express Roularta), predsedníčka - Antoine CLEMENT (Next Interactive Média), predseda komisie E-publicité - Xavier FILLIOL (Ads Radios), predseda hudobnej komisie - Maxime JAILLET, vedúci regulačných a inštitucionálnych záležitostí	16.10.2012	audio
GOOGLE Europe	- Olivier ESPER, <i>director, Public Policy</i> - Alexandra LAFERRIERE, <i>senior policy manager</i>, riaditeľka zodpovedná za obsah - Francis DONNAT, <i>senior policy counsel</i>	10.10.2012	video

IABD... (Inter-association archives bibliothèques documentation)	- Michèle BATTISTI, podpredsedníčka IABD... vedúca misie právo v obl. informácií v Association des professionnels de l'information et de la documentation (ADBS), - Michel FAUCHIÉ, poklaník IABD... a predseda Association pour le développement des documents numérique en bibliothèque (ADDNB), - Dominique LAHARY, predseda IABD... a podpredseda l'Association des bibliothécaires de France (ABF), - Jean-Philippe LEGOIS, tajomník IABD... a tajomník Association des archivistes français (AAF), - Marie-Dominique HEUSSE, podpredsedníčka IABD, členka Association des directeurs et des personnels de direction des bibliothèques universitaires et de la documentation (ADBU) a riaditeľka univerzitnej knižnice v Toulouse.	17.10.2012	video
KissKissBankBank (plate-forme de financement participative)	- Vincent RICORDEAU, spoluzakladateľ CEO - Omblin LE LASSEUR, spoluzakladateľka a riaditeľka Artistique & Communication	11.12.2012	video
M6 Groupe	- Nicolas de TAVERNOST, predseda - Thomas VALENTIN, podpredseda predstavenstva, generálny riaditeľ antennes et contenus - Karine BLOUËT, generálna tajomníčka; predsedníčka Paris Première	12.11.2012	video
MICROSOFT France	- Marc MOSSÉ, riaditeľ pre právne a verejné záležitosti - Stanislas BOSCH-CHOMONT, manažér verejných záležitostí	17.12.2012	audio
My Major Company (label de musique et plate-forme de financement participatif)	- Victor LUGGER, generálny finančný riaditeľ - Adrien LENOIR, vedúci participatívneho projektu	06/11/2012	audio
mySkreen (service de référencement de l'offre audiovisuelle en ligne)	- Frédéric SITTERLÉ, predseda a zakladateľ MySkreen - Benoit BALAGNY, riaditeľ vývojového útvaru	05.11.2012	audio
Numericable	- Jérôme YOMTOV, splnomoc. generálny riaditeľ - Angélique BENETTI, riaditeľka pre Obsahy - Brigitte LAURENT, riaditeľka inštituc. a vzťahov a regulácie	15.01.2013	audio
Orange - France Télécom	- Pierre LOUETTE, zástupca generálneho riaditeľa a generálny tajomník FT-Orange - Nicolas GUÉRIN, riaditeľ právneho odb. - Michael TRABBIA, riaditeľ odb. verejných záležitostí	30.10.2012	video

PAJ (Photographes- Auteurs-Journalistes)	- Mario FOURMY, predseda - Thierry SECRETAN, generálny tajomník	18.10.2012	audio
Parti pirate français	- Maxime ROUQUET, bývalý spolupredseda, člen Parti pirate - TXO (pseudo), jeden z hovorcov Parti pirate	07.12.2012	video
PRODISS (Syndicat national des producteurs, diffuseurs et salles de spectacles)	- Jules FRUTOS, predseda - Malika SEGUINEAU, generálna tajomníčka - Aline RENET, vedúca komunikácie - Guy MARSEGUERRA, administrátor PRODISS, predseda CNV, vysielateľ a producent	07.01.2013	audio
PROFEDIM (Syndicat professionnel des producteurs, festivals, ensembles, diffuseurs indépendants de musique)	- Lorraine VILLERMAUX, predsedníčka PROFEDIM a riaditeľka súboru Les Talents Lyriques - Claire GUILLEMAIN, splnomocnenkyňa PROFEDIM - David JISSE, riaditeľ Centre national de Création Musicale La Muse en Circuit - Jérôme BRUNETIERE, generálny tajomník festivalu Festival d'Aix en Provence	30.11.2012	audio
Qobuz (Abeille Musique) - Lyramedia Group (service d'achat de musique en ligne)	- Yves RIESEL, predseda - Alexandre LEFORESTIER, generálny riaditeľ	15.11.2012	audio
Radios - Table ronde : - Bureau de la radio, - Skyrock, - SIRTI (Syndicat interpro- fessionnel des radios et télévisions indépendantes), - SNRL (Syndicat national des radios libres), - CNRA (Confédération nationale des radios associatives)	- Bureau de la Radio : Michel CACOUAULT, predseda; Aurélie BREVAN-MASSET, riaditeľ Juridique NRJ Group; Charles-Emmanuel BON, riaditeľ rozvoja RTL Group - Skyrock: Jérôme SEGOND, generálny riaditeľ skupiny - SIRTI : Philippe GAULT, predseda ; Mathieu QUETEL, podpredseda - SNRL: Emmanuel BOUTTERIN, predseda; Pierre MONTEL, generálny splnomocnenec - CNRA: pre príp. absencie zástupcov, CNRA predložila písomný príspevok	21.01.2013	audio
Radio France	- Jean-Luc HEES, PDG - Joël RONEZ, riaditeľ odb. nových médií médias	17.01.2013	video
Renaissance Numérique (nezávislý think tank)	- Guillaume BUFFET, spolupredseda - Loïc BODIN, generálny splnomocnenec - Didier FASS, výskumník v INRIA (hudobný trh)	03.12.2012	audio

SACD (Société des auteurs et compositeurs dramatiques)	- Jacques FANSTEN, predseda - Pascal ROGARD, generálny riaditeľ - Guillaume PRIEUR, riaditeľ odb. inštitucionálnych a európskych vzťahov	08.10.2012	video
SACEM (Société des auteurs, compositeurs et éditeurs de musique)	- Laurent PETITGIRARD, predseda správnej rady - Jean-Noël TRONC, generálny riaditeľ - Claire GIRAUDIN, vedúci kabinetu	19.11.2012	video
SAIF (Société des auteurs des arts visuels et de l'image fixe)	- Pierre CIOT, predseda - Olivier BRILLANCEAU, generálny riaditeľ - Agnès DEFAUX, vedúca právneho odd.	21.11.2012	audio
SavoirsCom1 (collectif français se donnant pour objectif de promouvoir l'approche des biens communs dans les politiques publiques de l'accès à l'information)	- Lionel MAUREL, spoluzakladateľ, alias Calimaq, autor blogu S.I.Lex, dopisovateľ @OWNI, právnik & knihovník. - Silvere MERCIER, spoluzakladateľ, alias Silvae, autor Bibliobsession, knihovník	26.09.2012	video
SCAM (Société civile des auteurs multimédia)	- Jean-Xavier LESTRADE, predseda - Hervé RONY, generálny splnomocnenec - Nicolas MAZARS, právnik pre audiovizíu a profesionálnu činnosť	08.10.2012	audio
SCPP (Société civile des producteurs phonographiques)	- Pascal NÈGRE, predseda - Marc GUEZ, riaditeľ a konateľ	19.12.2012	audio
SDLC (Syndicat des distributeurs de loisirs culturels)	- Jean-Luc TREUTENAERE, predseda - Olivier HUGON-NICOLAS, generálny splnomocnenec - Guillaume DECITRE, PDG skupiny DECITRE	11.12.2012	audio
SELL (Syndicat des éditeurs de logiciels de loisirs)	- David NEICHEL, predseda - Emmanuel MARTIN, zástupca generálneho splnomocnenca - Marc MOSSÉ, riaditeľ pre verejné a právne záležitosti v Microsoft - Cécile RUSSEIL, riaditeľka právneho odb. v Ubisoft	18.12.2012	audio
SEVAD (Syndicat des éditeurs de vidéo à la demande)	- Marc TESSIER, predseda; predseda Video Futur Entertainment Group SA - Bruno DELECOUR, predseda Filmoline - Alain ROCCA, predseda LMC - Christian BOMBRUN, zástupca generálneho riaditeľa M6web - Pascaline GINESTE, riaditeľka odb. regulačných a európskych záležitostí skupiny Canal+	21.11.2012	video

SEVN (Syndicat de l'édition vidéo numérique)	- Pauline GRIMALDI, predsedníčka; Generálna riaditeľka Universal Pictures Video France & Benelux a generálna riaditeľka Universal StudioCanal Vidéo - Pascal FAUVEAU, podpredseda; Generálny riaditeľ Sony Pictures Home Entertainment - Jean-Yves MIRSKI, generálny splnomocnenec	11.10.2012	audio
SFA (Syndicat français des artistes-interprètes)	- Catherine ALMERAS, splnomocnenkyňa pre audiovizíu a literárne a umelecké vlastníctvo - Denys FOUQUERAY, splnomocnenec pre medzinárodné otázky - Jimmy SHUMAN, splnomocnenec pre internet a nové technológie	06.11.2012	audio
SFIB (Syndicat de l'industrie des technologies de l'information)	- Renaud DESCHAMPS, predseda SFIB a GR Lexmark France - Antoine VIVIEN, podpredseda SFIB a generálny tajomník HP France - Maxence DEMERLE, zástupkyňa gener. splnomocnenca SFIB - Lionel THOUMYRE, predseda komisie SFIB pre súkromné rozmnožovanie a vedúci pre otázky duševného vlastníctva pre Intel Europe	11.10.2012	audio
SFR (Société française du radiotéléphone)	- Stéphane ROUSSEL, predseda - Philippe LOGAK, generálny tajomník - Julien VIN-RAMARONY, riaditeľ pre obsahy	11.01.2013	audio
SGDL (Société des gens de lettres)	- Jean-Claude BOLOGNE, predseda - Sandra TRAVERS DE FAULTRIER, podpredsedníčka SGDL a predsedníčka Komisie pre právne veci - Geoffroy PELLETIER, generálny riaditeľ - Valérie BARTHEZ, vedúca právneho odd.	10.01.2013	video
SIMAVELEC (Syndicat des industries de matériels audiovisuels électroniques)	- Philippe CITROËN, predseda; GR Sony France - Philippe BARTHELET, podpredseda; GR Samsung France - Michel BRIAN, podpredseda LG Electronics France - Bernard HEGER, generálny splnomocnenec - Pascal CHEVALLIER, zástupca generálneho splnomocnenca zodpovedný za technické záležitosti	26.10.2012	audio
SLF (Syndicat de la librairie française)	- Matthieu de MONTCHALIN, predseda - Guillaume HUSSON, generálny splnomocnenec - François MAILLOT, administrátor a predseda Digitálnej komisie	23.10.2012	audio
SMA (Syndicat des musiques actuelles) et CD1D (Fédération de labels indépendants) et FELIN (Fédération nationale des labels indépendants)	- Pascal CHEVEREAU, predseda SMA - Aurélie HANNEDOUCHE, generálna splnomocnenkyňa SMA - Eric PETROTTO, predseda CD1D - Philippe COUDERC, predseda FELIN	14.12.2012	audio

SNAC (Syndicat national des auteurs et des compositeurs) a UNAC (Union nationale des auteurs et compositeurs)	- Dominique PANKRATOFF, predseda UNAC, člen náhradník CSPLA a skladateľ - Simone DOUEK, predsedníčka SNAC, autorka dokumentárnych relácií - zvukových a audiovizuálnych - Jean-Marie MOREAU, čestný predseda SNAC, autor piesní - Jean-Claude PETIT, podpredseda SNAC, skladateľ a dirigent - Wally BADAROU, člen výboru riaditeľ variétés SNAC, skladateľ - Emmanuel DE RENGERVE, generálny splnomocnenec SNAC, riadny člen CSPLA	23.11.2012	audio
SNAM CGT (Union nationale des syndicats d'artistes musiciens)	- Yves SAPIR, predseda - Marc SLYPER, generálny tajomník - Laurent TARDIF, člen vedenia a zástupca CSPLA	05.11.2012	audio
SNE (Syndicat national de l'édition)	- Vincent MONTAGNE, predseda - Christine de MAZIERES, generálna splnomocnenkyňa	14.11.2012	video
SNEP (Syndicat national de l'édition phonographique)	- Stéphane LE TAVERNIER, predseda; predseda predstavenstva Sony Music Entertainment France - David EL SAYEGH, generálny riaditeľ	09.10.2012	audio
SNES (Syndicat national des entrepreneurs de spectacles)	- Jean-Claude LANDE, predseda - Philippe CHAPELON, generálny splnomocnenec - Ludovic MICHEL, pokladník	15.01.2013	audio
SNJV (Syndicat national du jeu vidéo)	- Nicolas GAUME, predseda - Guillaume de FONDAUMIERE, podpredseda - Pierre FOREST, podpredseda - Julien VILDIEUX, generálny splnomocnenec	23.11.2012	video
SPEDIDAM (Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes)	- Jean-Paul BAZIN, generálny riaditeľ a konateľ - Xavier BLANC, riaditeľ odb. právnych a medzinárodných záležitostí	17.10.2012	video
SPI (Syndicat des producteurs indépendants)	- Bénédicte LESAGE, predsedníčka - Jérôme CAZA, predseda pre televíziu - Yann GILBERT, predseda pre kinofilm - Matthieu BOMPOINT, predseda pre krátke filmy - Juliette PRISSARD-ELTEJAYE, generálna splnomocnenkyňa	12.10.2012	audio

SPQN (Syndicat de la presse quotidienne nationale)	- Denis BOUCHEZ, riaditeľ SPQN a riaditeľ AIPG (Association de la Presse d'Information Politique Générale) - Nathalie COLLIN, predsedníčka AIPG a spolupodpredsedníčka <i>Nouvel Observateur</i> - Francis MOREL, podpredseda AIPG a PDG skupiny <i>Les Echos</i>	04.10.2012	video
SRF (Société des réalisateurs de films)	- Jean-Jacques JAUFFRET, spolupodpredseda - Cyril SEASSAU, generálny splnomocnenec - Pauline DURAND-VIALLE, zastupujúca delegátka - Michel ANDRIEUX, členy byra	10.12.2012	audio
SRI (Syndicat des régies Internet)	- Eric ADERDOR, predseda - Marie DELAMARCHE, generálna riaditeľka	10.01.2013	audio
STIEGLER Bernard	Filozof, špecialista na digitálne technológie. Riaditeľ Institut de recherche et d'innovation du centre Pompidou	20.12.2012	audio
SYNDEAC (Syndicat national des entreprises artistiques et culturelles)	- Alain HERZOG, riaditeľ - Fabienne HERENBERG, zástupkyňa riaditeľa - Fabien ANDRÉ, člen národnej rady a zástupca riaditeľa spoločnosti DÉRÉZO (Brest)	22.01.2013	audio
Terra Nova (nezávislý think thank)	- Nelly FESSEAU, koordinátorka centier „Culture“ a „Numérique“, podpredsedníčka Správa o digitalizácii „Numérique: renouer avec les valeurs progressistes et dynamiser la croissance“ (október 2012)	13.11.2012	audio
TF1	- Nonce PAOLINI, PDG - Jean-Michel COUNILLON, generálny tajomník - Régis RAVANAS, zástupca generálneho riaditeľa pre diverzifikáciu - Jean-Pierre PAOLI, riaditeľ odb. rozvoja a medzinárodných vzťahov	20.12.2012	video
UFISC (Union fédérale d'intervention des structures culturelles)	- Philippe BERTHELOT, predseda - Serge CALVIER, generálny tajomník - Patricia COLER, generálna splnomocnenkyňa	16.01.2013	audio
UNEVI (Union de l'édition numérique et vidéographique indépendante)	- Renaud DELOURME, predseda ; PDG Editions Montparnasse - Serge BROMBERG, predseda Lobster Films a umelec, riaditeľ festivalu animovaného filmu v Annecy (1999-2012) - Nils BOUAZIZ, konateľ Potemkine - Marie CEUZIN, generálna splnomoc.; vedúca Business affairs nakladateľstva Editions Montparnasse	21.12.2012	audio

UPF (Union des producteurs de films)	- Alain TERZIAN, predseda - Margaret MENEGOS, podpredsedníčka; predsedníčka Films du Losange - Marie-Paule BIOSSE DUPLAN, generálna splnomocnenkyňa	25.10.2012	audio
UPFI (Union des producteurs phonographiques français indépendants) + SPPF (Société civile des producteurs phonographiques en France)	- Stephan BOURDOISEAU, predseda UPFI; predseda značky label WAGRAM - Marc THONON, predseda SPPF ; predseda značka ATMOSPHERIQUES - Jérôme ROGER, generálny riaditeľ UPFI a SPPF - Emmanuel DE BURETEL, člen byra UPFI; predseda BECAUSE Music - Vincent FRÈREBEAU, člen byra UPFI; predseda Tôt ou Tard	24.10.2012	audio
UPP (Union des photographes professionnels)	- Philippe SCHLIENGER, predseda - Jorge ALVAREZ, administrátor a zástupca tajomníka zodpovedný za obl. práva - Jean MAILLE, administrátor, zodpovedný za oblasť práva - Nolwenn BESCHER, zodpovedný za právne záležitosti	26.10.2012	audio
VIVANT Michel a SIRINELLI Pierre	- M. VIVANT: univ. profesor à Sciences Po a vedecký riaditeľ pre obl. duševného vlastníctva master Ekonomické právo. - P. SIRINELLI: Prezident 'Institut français de la communication, riaditeľ du master droit, innovation, communication, culture (université Paris 11).	21.12.2012	audio
Wikimedia France	- Rémi MATHIS, predseda - Adrienne ALIX, programová riaditeľka	19.10.2012	audio